

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 500

ΧΔΙCΤΟC ΑΝΕCΤΗ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Ἀρχισυντάκτης:
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

28 Ἀπριλίου 1937

ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΣΧΑ

ΠΑΣΧΑ

Θ' ἀκουσθὸν καὶ πάλι οἱ χαρμόσυ-
νες καμπάνες καὶ θὰ τρεμοσβύσουν οἱ
ἀναστάσιμες λαμπάδες κάτω ἀπὸ τὸ
μυρωμένο ἀεράκι τῆς ἀνοιξιᾶτικης νύ-
χτας.

Χριστὸς Ἀνέστη!...
Θὰ ξεχασθὸν γιὰ μιὰ μέρα οἱ πόνοι
τῆς ζωῆς, θὰ σβύσουν οἱ ἐχθρες καὶ
τὰ ἀνθρώπινα πάθη θὰ κρύψουν τὸ
πρόσωπο ἀπὸ ντροπῇ.

Χριστὸς Ἀνέστη!...
Ἡμερωμένες οἱ μορφές τῆς βιοπά-
λης, ξελαφρωμένες οἱ καρδιές, καθά-
ριος ὁ νοῦς, θὰ ντυθὸν γιὰ μιὰ μέρα
τὰ μύρα τῆς ἀγιοσύνης καὶ θὰ πετά-
ξουν ἀνάλαφρα στὸν ὑπέργειο κόσμο
τῆς μεγάλης χαρᾶς.

Χριστὸς Ἀνέστη!...
Καὶ θ' ἀντηχήσουν πάλι οἱ σάλπιγ-
γες τῆς ἀγαλλιᾶσεως, καὶ μυριόστο-
μες θὰ βροντήσουν οἱ ἰαχές τοῦ θρι-
άμβου τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων,
τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ποὺ πόνεσαν
καὶ κλάψανε πολὺ στὴ ζωὴ.

Χριστὸς Ἀνέστη!
Χαρμόσυνες θὰ ἀκουσθὸν καὶ πάλι
οἱ καμπάνες καὶ θὰ τρεμοσβύσουν τὰ
πασχαλιάτικα κεριὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀ-
νοιξιᾶτικο ἀεράκι, τὸ μυρωμένο μὲ τὸ
μύρο τῆς ἀγιοσύνης τοῦ.

Χριστὸς Ἀνέστη!...

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστοῦμε θερμὰ στοὺς ἀναγνώ-
στας μας τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἀρχίζο-
με ἀπὸ σήμερα «Ἄν δὲν σιωποῦσα ἐ-
γὼ κι' ἐσύ ἂν μιλοῦσες...».

Γραμμένο ἀπὸ τὸ διάσημο Γάλλο
συγγραφέα καὶ ἀκαδημαϊκὸ Ἐντμόν
Ζαλοῦ, εἶναι προωρισμένο νὰ διαβάσῃ
ἀπὸ ὅλους καὶ νὰ ἀρέσῃ σὲ ὅλους.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΑΝ ΊΣΤΕ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ
ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...

ΠΑΣΧΑ

Στίχοι τῆς ἡμέρας

Χριστὸς Ἀνέστη!

Χριστὸς Ἀνέστη! Σβύνονται
τὸ μῖσος, ἡ ἐχθρα, ἡ ζήλεια...
Κι' ἂν ἄλλοτε ἔσπινες καυγὰ
τώρα ἄς τοιγκρίσουμε... τ' αὐγά-
κι' ἔλα ναζιάρα ἀγάπη μου,
νὰ σμιξοῦμε τὰ χεῖλια...

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀφοῦ παντοῦ
ΑΓΑΠΗ βασιλεύει,
σκέρτσα καὶ πείσματα ἀστὰ σὺ
κι' ἄς κάνουμε Ἀνάστασι!...
Γιατὶ τῆς νειότης τὶς στιγμές
ὁ Χρόνος νὰ μᾶς κλέβῃ;

Χριστὸς Ἀνέστη! Στὸ ἐξῆς
μάτι δὲν μᾶς βασκάνει
κι' ἓνα παράδειγμα καλὲ
γιὰ νὰ δοθῇ, παρακαλῶ,
σοῦ συγχωρῶ, ἀγάπη μου,
τὰ ὅσα... σοῦχω κάνει!

Χριστὸς Ἀνέστη! Σ' ἀγαπῶ...
καὶ μ' ἀγαπᾶς: νὰ ἡ βάση!
Ἄσε λοιπὸν τὴν μπλόφα σου,
πάρε τὸ εὐθὺς ἀπόφαση
καὶ ὅ,τι ἐρέξει—ἀργότερα,
ποῦ λές—ἄς κατεβάσῃ!

Χριστὸς Ἀνέστη! Τοῦ ἔρω-
τοῦ ἀρέσουν τὰ παιχνίδια...
Κι' ἂν τοῦ γουστάρῃ, ποῦ καὶ ποῦ,
νὰ πάῃ ταξίδι... ἀπὸ σκοποῦ—
σὲν διαβατάρικο ποῦλι
ξαναγυρνᾷ στὰ ἴδια!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΤΡΕΛΛΑ

Ἐλύσσαξε πασχαλιάτικα ὁ ἀναθεμα-
τισμένος συντάκτης τῆς παρούσης στή-
λης ποὺ δὲν ἄφησε τοὺς ταλαιπωρουμέ-
νους ἀναγνώστας τῆς «Ἐβδομάδος» νὰ
γιορτάσουν τὴν χαρμόσυνη μέρα...

Ἀκούστε... καὶ φρίξατε!
Ἐρώτησις.—Τὶ κάνουν δύο ποῦ
συζητοῦν γιὰ ψύλλους;
Ἀπάντησις.—Ψιλοκοῦθέν-
τα!

Καρπαζιά περιμένει μετέωρη τὸν
συντάκτη, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ γρα-
φείου του. Δυστυχῶς ὅμως, τὴν ἀπο-
φεύγει... καὶ φεύγει ἀπ' τὸ παράθυρο,
συνεχίζων:

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται ἓνας
ποῦ δὲν ἔχει ψύλλους;

Ἀπάντησις.—Ἀψίλος!

Εὐτυχῶς ποῦ ὁ συντάκτης παύει νὰ
ψάχνῃ γιὰ ψύλλους στ' ἄχρεα
γιατὶ τοῦ μπῆκαν ψύλλοι στ' αὐ-
τιά πῶς θὰ τὸν δειροῦν οἱ ἀναγνώ-
σται! Κι' ἀλλάζει θέμα, συνεχίζων:

Ἐρώτησις.—Γιατὶ τῆς Κάκας
Μένδρη τῆς ἀξίζει νὰ τῆς γίνη καλὴ
μνεία στὸν κόσμο τῶν καλλιτεχνῶν;
Ἀπάντησις.—Γιατὶ εἶναι Καλυ-
μνία.

Ἡ Μένδρη ὅμως δὲν διαμαρτύρεται
γιατὶ τῆς γίνεται εὐθὺς πρότασις μὲ
1.000.000 λίρες τὸν μῆνα ἀπ' τὴν Αἴγυ-
πτο!

Ὁ συντάκτης... τὸ βιολὶ του:

Ἐρώτησις.—Ὅταν πηδῇ ἀπά-
νω ἀπὸ ἓνα κοντό, τί γίνεται ἓνα «κα-
θαρευουσιάνικο» λιοντάρι;

Ἀπάντησις.—Κοντόλεων.

Πάραυτα, ὁ διαπρεπὴς λημικὸς ἀγρι-
εὐεὶ καὶ γίνεται σωστός... λέων! Ἀλ-
λά ὁ κακοῦργος συντάκτης δὲν φοβᾶ-
ται τοὺς λέοντας, γι' αὐτὸ κι' ἡ δου-
λειά του... πάει λέοντας!

Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ
ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.768

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΜΑΘΗΜΑ

Ο μπαμπάς στον μικρό Νινί.
—Νά θυμάσαι παιδί μου πάντα ότι εκείνος που δεν μπορεί να κάνει τους άλλους να τον καταλάβουν είναι ένας βλάκας! Με κατέλαβες παιδί μου;
Και ο Νινής.
—Όχι, μπαμπά!

ΔΕΝ ΘΑ ΔΙΣΤΑΖΕ

Στο φαρμακείο:
—Μου γαμίζετε σάς παρακαλώ αυτό το μπουκαλάκι λαύδανο;
—Δυστυχώς, κύριε, δεν μπορώ χωρίς συνταγή...
—Φοβάσθε μήν αυτοκτονήσω; Κυττάξτε με και πέστε μου αν έχω το ύψος ανθρώπου που θέλει να σκοτωθώ!
Και ο φαρμακοποιός κυττάζοντας τον άσχημοτάτο κύριο:
—Δεν ξέρω, μά αν σάς έμοιαζα δεν θα δισταζα ούτε στιγμή...

ΤΟ ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ

Εκείνος είναι πολύ δειλός.
—Δεσποινίς, είμαι τρελλός από έρωτα, αλλά δεν μπορώ να εκφρασθώ με λέξεις...
Και κείνη δυσανασχετημένη:
—Εκφρασθήτε επί τέλους με χειρονομίες...

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ

Ο κ. Πολύδωρος είναι άρρωστος, και ο γιατρός του γράφει ένα φάρμακο για τον πυρετό.
—Γιατρέ μου, δεν πιστεύω να κάνετε λάθος στο φάρμακο. Πρέπει εγώ να απαλλαγώ από τον πυρετό και όχι ο πυρετός από μένα!...

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ

—Είμαι κατενθουσιασμένος! Έχασα από χτές 100 δράμια!...

Δικαιοσύνη

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Δεν θ' άνθξει η καλύβα! —"Εγνοια σου κι' είναι γερή! —Είδα πιά γερές απ' αυτήν να τις παίρνη η καταιγίδα και μιά καταιγίδα που δεν άξιζε καθόλου την τωρινή! Η αλήθεια είναι ότι σπάνια είχαμε καταιγίδες σαν τη σημερινή! Τέσσερις άνδρες μιλούσαν μαζεμένοι γύρω από μιά σόμπα όπου τὰ ξύλα τριζοβολούσαν. Είχαν θυγάλη τὰ θαρειά γουναρικά που τούς σκέπαζαν και μιλούσαν δυνατά γιατί τὰ σφυρίγματα και τὰ ούρλιασματα της καταιγίδας χαλούσαν κόσμο έξω! Φοβερή κακοκαιρία που έκτυλισσόταν στις άπέραντες εκτάσεις της 'Αλάσκας σπράχνοντας μπροστά της χιονοστρεβίλους, ξεριζώνοντας αιώνωβια έλατα, σκορπώντας τον θάνατο στο πέραςμά της.

Οι τέσσαρες χρυσοθήραι που έβρισκονταν εκεί περιέμεναν το τέλος της καταιγίδας. Ο ένας που έμοιαζε νεώτερος και πιά ξυπνός απ' όλους ήταν ο Στούντυ, ένας 'Αμερικάνος.

Σήκωσε τούς ώμους.
—Είχαμε άδικο να τούς αφήσουμε να φύγουν μαζί, είπε.

—Ναί!
—Έχεις δίκιο!
—Δεν έπρεπε να τούς αφήσουμε!
Ο Στούντυ συνέχισε:
—Καλά έλεγα πώς θα είχε κακό τελειωμό αυτή η ιστορία!

Καθώς ήταν δεινός ψυχολόγος είχε προσέξει από καιρό πώς ο Καναδός Φρανκέρ κι' ο Δανός 'Ικόνσεν μισούνταν μεταξύ τους! Ο Δανός μάλιστα κύτταζε τον Φρανκέρ με μάτια όπου έλαμπε μιά παράξενη λάμψη!

Οι δύο αντίπαλοι είχαν αποφασίσει την προηγούμενη μέρα να πάνε για άναγνώριση. Με σφιγμένη καρδιά από κάτι σκοτεινά προαισθήματα ο Στούντυ τούς είχε δει να φεύγουν. Και δεν είχαν ξαναγυρίσει.

Ο Στούντυ ψιθύρισε:
—Μου φαίνεται πώς δεν θα ξαναγυρίσουν!

—Ναί, είπε κάποιος, με τέτοιο παληόκαιρο!

Κατά το θράδυ, η καταιγίδα κόπασε σχεδόν μονομιάς.
"Υστερα από μιά ώρα, καθώς ήταν όλοι μαζεμένοι μπροστά στην φωτιά, είδαν μιά σιλουέττα να προχωρή με μεγάλα βήματα άπάνω στον πάγο:
—Ο Δανός! είπαν όλοι με μιά φωνή.

—Και μόνος! πρόσθεσε κάποιος.
Πέρασε άλλη μισή ώρα κι' ο Δανός έμπαινε μέσα στην καλύβα. Σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα εξαντλημένος, χωρίς λέξη. Μόσα απ' τ' ατίς ήταν ζωγραφισμένη η φρίκη και κίτταζε ολόγυρά του με σαστισμένο ύφος.

"Ηπιε λαίμαργα το ζεματιστό τσάι κι' έφαγε το μπέικον με την γαλέττα που τουδωκαν.

"Υστερα, κάπως συνήλθε κι' άρχισε την διήγησή του:

—Προχωρούσαμε ο Φρανκέρ κι' εγώ κοντά στον ποταμό Γιούκον, όταν μās

κατέλαβε η καταιγίδα... απότομα... "Αν την προβλέπαμε, θα είχαμε καταφύγει κάπου, θα είχαμε λάβει προφυλακτικά μέτρα. Δυστυχώς όμως, στην στιγμή μās σκέπασε ένα ελόκληρο χαλί από χιόνι που στριφογύριζε παντού. Μ' έρριξε κάτω κι' όταν μπόρεσα να άνασκηκωθώ, άντελήφθην πώς ο Φρανκέρ είχε γίνει άφαντος.

"Κατάρθωσα να προφυλαχθώ πίσω από ένα θράγο περιμένοντας να περάσει η καταιγίδα... Μάταια όμως έκανα ύστερα τις άναζητήσεις μου. Ο Φρανκέρ θα είχε ταφή μέσα σε κανένα λάκκο...

"Ο,τι είχε διηγηθί ο 'Ικόνσεν ήταν πολύ φυσικό, γιατί στην 'Αλάσκα συμβαίνουν συχνά τέτοια δυστυχήματα. Γιατί όμως ο Στούντυ ένοιωσε την έπιθυμία να του ξεφωλήσει την έψευδή! Ψεύτη!

Κατάρθωσε όμως να συγκρατηθί και ρώτησε με πλαστή άδιαφορία:
—Πού συνέβη το δυστύχημα;
—Κοντά στο Γιούκον, σ' ένα μέρος που θα έσκολεψτώ πολύ να το έρθω.

—Α! έκανε αλλούστατα ο 'Αμερικανός.

Ο 'Ικόνσεν τον κύτταξε κάπως άνήσυχος και το θλέμμα του 'Αμερικανού τον έκανε να δειλιάσει.

—Ήταν καλός σύντροφος ο Φρανκέρ! είπε με υπόκωφη φωνή ο Δανός.

Ο Στούντυ δεν άποκρίθηκε.

Ο 'Αμερικανός κακοκοιμήθηκε. Και στην θάρδια του δεν έπαυε να κίτταζε προς το μέρος όπου κοιμόταν ο Δανός, με σκεπασμένο το πρόσωπό του απ' τὰ γουναρικά.

Τὰ ξημερώματα, την ώρα που οι χρυσοθήραι τεντώνονται ένας-ένας, ο Στούντυ είχε πάρει την άπόφασή του.

—Τώρα που έπαψε η καταιγίδα, είπε, σύντροφοι, θα πάω δόλτα μιά δυό μέρες...

Ο Δανός τον ρώτησε δηθεν άδιάφορα:
—Πού λογαριάζεις να πās;

—Προς τ' άνατολικά... εκεί ίσως θάχω πιά πολύ τύχη.

—Ίσως νάχης δίκιο...

"Υστερα από μισή ώρα ο νέος άπομακρυνόταν, φορτωμένος τρόφιμα.

Καθώς είχε πη, διευθύνθηκε προς τ' άνατολικά και προχώρησε ως ένα μίλι. "Υστερα σταμάτησε και θλέποντας πώς είχε χαθί η καλύβα πίσω από μιά άνωμαλία του εδάφους, άλλαξε κατεύθυνση και προχώρησε άποφασιστικά προς βορράν. Επί δυό μίλια περπάτησε κι' ύστερα σταμάτησε και πάλι.

Τώρα βρισκόταν σε άπόλυτη έρημιά, τριγυρισμένος από ένα άπέραντο λευκό σεντόνι και μακριά του έβλεπε μιά ιαύρη γραμμή που άνήγγιζε την όχθη του Γιούκον.

Προς τὰ εκεί προχώρησε ο Στούντυ, προς δυσμάς, ένώ είχε πεί πώς θα

στην 'Αλάσκα

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΛΟΓΚΦΕΛΛΟΥ

πήγαινε στ' άνατολικά. Το μεσημέρι σταμάτησε κοντά σ' ένα δασάκι από έλατα. Κατάρθωσε να έρθι γύρω του αρκετά ξερόκλαδα για ν' άνάψη μιά φωτιά και να θερμάνη τὰ μέλη του που είχαν άρχισί να νοιάζουν το τηρούνιασμα του ψύχους.

Τι ζητούσε να άνακαλύψη σ' αυτήν την φριχτή έρημιά; Το πτώμα του Φρανκέρ. Και νά καταγγείλη ύστερα τον δολοφόνο! Δεν ήταν άνάγκη να καταφύγη στην δικαιοσύνη, ο νεαρός 'Αμερικανός τόξερε πολύ καλά. Στην έρημιά, οι χρυσοθήραι έχουν μιά προχειρη δικαιοσύνη, χωρίς διαδικασίες...

Άρες δόλοκληρες, ο Στούντυ έφαχνε, γύρω απ' τον Γιούκον. Είχε άρχισί να άποθαρρύνεται, όταν ξαφνικά είδε μιά άνωμαλία του εδάφους: ένα έξόγκωμα. Πλησίασε και με το μαχαίρι του άρχισε να σκάβη. Άνατρίχιασε, μπήγοντας μιά κραυγή:

—Θέέ μου!

Είχε δει το πτώμα του Φρανκέρ με δυό σφαίρες στην πλάτη. Άμέσως άναπαρέστησε το έγκλημα μέσα στο μυαλό του: Ο 'Ικόνσεν τον είχε πυροβολήσει από πίσω από πολύ κοντά μάλιστα, γιατί το κοντογούνι του ήταν τρυπημένο σε δυό μεριές, στην πλάτη κι' οι τρίχες ήσαν καμμένες γύρω απ' τις τρύπες.

Ο Στούντυ έκοψε το κομμάτι της γούνας όπου ήσαν οι τρύπες κι' άφου ξανάθαψε τον δυστυχισμένο φίλο του, πήρε τον δρόμο του γυρισμού.

II

Μιά έκπληξη τον περίμενε στην καλύβα: ο 'Ικόνσεν είχε βγί έξω.

—Γιατί τον άφιαττε να φύγη; Ο 'Ικόνσεν δολοφόνησε τον Φρανκέρ! είπε ο 'Αμερικανός άφου διηγήθηκε όλη την διαδρομή του κι' έδειξε το κομμάτι απ' το κοντογούνι του Φρανκέρ. Τι άποφασίζετε τώρα;

—Όλοι ήσαν σύμφωνοι σ' ένα σημείο:

—Τον καταδικάζουμε εις θάνατον!

Ο Τζένερ, ένας κοκκινομάλλης 'Ιρλανδός, είχε μιά ιδέα:

—Μά θα τον προλάβουμε! είπε. Ο Δανός είναι φορτωμένος τρόφιμα, σινηπός δεν θα μπόρη να προχωρήσει γρήγορα...

"Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας οι τέσσερις χρυσοθήραι προχωρούσαν προς την κατεύθυνση που είχε πάρει ο 'Ικόνσεν.

Περπάτησαν άκούραστα...

III

Το άπόγευμα της έπομένης, διέκριναν τον Δανό που προχωρούσε μπροστά τους.

—Τον κρατούμε! φώναξε ο Στούντυ γεμάτος χαρά.

—Ναί, είπε ο γέρος κυνηγός Τζένερ,

τώρα πιά δεν θα μās ξεφύγη.

Δεν άργησαν να τον πλησιάσουν:

—Στάσου! του φώναξε ο Τζένερ, άλλοιώς σου φυτεύω μιά σφαίρα!

Με το στανιό, ο Δανός υπάκουσε.

Τον τριγύρισε η τετράδα, άπειλητικά:

—Ομολόγησε πώς σκότωσες τον Φρανκέρ! διέταξε ο γέρος.

Ο φονιάς έσκυψε το κεφάλι:

—Δεν φταίω εγώ, τραύλισε, με είχε άπειλήσει καί...

Ο Στούντυ έπενέθη:

—Λές ψέμματα, τον πυροβόλησες από πίσω!

Ο Τζένερ μίλησε:

—Σε καταδικάσαμε εις θάνατον και θα έκτελεσθί η άπόφασή μας.

Άφου συσκέφθηκαν οι τέσσερις έκδικηταί, ο γέρος ξαναμίλησε:

—Θά σου πάρουμε τὰ όπλα και την έξάρτησή σου. Θά σου άφήσουμε, τρόφιμα μόνο για μιά μέρα και θα φύγης στο έλεος του Θεού!

Ο κακούργος έκτευε γονατιστός:

—Λυπήθητε με! Οίκτο!

—Δεν άξίζει οίκτος σε κακούργους που δεν ένοιωσαν ποτέ τους οίκτο.

IV

Σε λίγο, παρά τις ίκεσιές του, ο Δανός είχε έγκαταλειφθί στην άπέραντη έρημιά των πάγων. Μόλις τέλειωναν τὰ τρόφιμά του, τον περίμενε ο θάνατος γιατί δεν ήταν ψυχή στα μέρη εκείνα!

Είχε μιά τύχη στις χίλιες, βέβαια, να συναντήση κανέναν άνθρωπο, κυνηγό η χρυσοθήρα, μά πώς να βασισθί σ' αυτήν;

"Αδιόφορο... Άρχισε να προχωρή με βήματα ταχύ προς την όχθη του πάγουμένου Γιούκον.

Τώρα, περπατούσε άπάνω στην σιτηνή έπιφάνεια των παγωμένων νερών που έμοιαζε σαν καθρέφτης.

Προχωρούσε, προχωρούσε άκούραστα. Ήταν τρελλός απ' την λύσσα του: να μπορούσε να τούς σκότωνε και τούς τέσσερις όπως είχε σκότωσει τον Φρανκέρ που τον μισούσε από καιρό!

Καθώς προχωρούσε θυσιμένος στις έκδικητικές σκέψεις του, δεν πρόσθεε έναν ψίθυρο... Είχε φθάσει σ' ένα σημείο όπου οι παραπόταμοι του Γιούκον έξακολουθούν να ρέουν κάτω απ' το λεπτό στρώμα του πάγου που τούς σκεπάζει. Το μέρος είναι έπισφαλές και γι' αυτό οι χρυσοθήραι το άποφεύγουν...

Ξαφνικά, το πόδι του Δανού πάτησε στην έπικίνδυνη ζώνη, άκούστηκε ένα τρίξιμο κι' άνοιξε ένας θαύς λάκκος όπου χάθηκε ο κακούργος με μιά φριχτή θλαστήμια...

V

Η φύση είχε έκτελέση καθήκοντα τιμωρού και δημίτου κι' η δικαιοσύνη της άξιζε την δικαιοσύνη των ανθρώπων...

ΤΖΩΝ ΛΟΓΚΦΕΛΛΟΥ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Στο έστιατόριο.
—Άκου, χρυσό μου, μήν παραγγειλές στρεϊντ... πρέπει να κάνουμε και μερικές οικονομίες. Έτσι θα μωρεόσης να ρ' αγοράσης το μαργαριταρένιο κολιέ που σου ζήτησα.

VI

ΟΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ!

—Σου πάει πολύ αυτό το καινούργιο φέρεμα, αγάπη μου, αλλά το βρισκω λίγο άκριβό.

—Μά ξέρεις καλά, χρυσέ μου, πώς ότα πρόκειται να σ' ευχαριστήσω, δε με νοιάζει για τὰ λεφτά.

VII

ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ..

Ο παπās.—Και να έχης πάντα ύπ' όψει σου, τέκνον μου, πώς στη ζωή ο πλούτος δεν κάνει την εύτυχία...

Ο έξομολογούμενος.— Σύμφωνος, πάτερ μου... Όποιος είναι όμως πλούσιος, έχει τουλάχιστον περιθώριο να διαλέγη την δυστυχία που προτιμά...

VIII

ΘΑ ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ ΚΑΠΟΤΕ

"Αρρωστος.—Ο Ιατρός μου είχε δώσει να μη φάγω τίποτε προτού επιστρέψη... Φίλος.—Πρέπει ν' ακολουθήσης κατά γράμμα τις συμβουλές του.

"Αρρωστος.—Ναί... μά έχει δυό μήνες να ξαναγυρίση!

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Εκείνος.—Δυό γυναίκες, άληθινά άμορφες γνώρισα στη ζωή μου... Εκείνη.—Και ποιά ήταν η άλλη!...

Τά αύγά τῆς γνώσεως....

Μιά εύθυμη πασχαλιάτικη ιστορία τοῦ κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἐτάνυσε τίς φτερούγες του, ἀνοίχτηκε στό γαλανό ἀπειρο καί προσεγγιώθη ἀνήσυχος μπροστά στόν λαμπρό θρόνο τῶν νεφελῶν τοῦ Ὑψίστου:

— Πανάγαθε!..
— Ὁ Ὑψιστος τὸν ἐκύτταξε κάπως ἐκπληκτός γιὰ τὴν πρωιὴ ἐπίσκεψη. Κι' ὁφου τοῦ παρετήρησε πὼς δὲν ἦταν ἀκόμη ὥρα ἀκρόασεων σὲ τόνο κάπως δριμύ, ἐρώτησε:

— Λοιπὸν, τί συμβαίνει;
— Εἶναι Πάσχα, Πανάγαθε!
— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ὑψιστος. "Ἀλλωστε μ' ἔχετε ξεκουφάνει ἀπ' τὸ πρωὶ μὲ τίς κωδωνοκρουσίες. Ἀφῆνω ὅτι ὁλόκληρη τὴν περασμένη ἐβδομάδα μ' ἐτρέλλαναν οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς ἐξομολογήσεις. Δὲν ὑπάρχει βρωμία πού νὰ μὴν ἔχω ἀκούσει!

Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ στενοχωρημένος κάπως ἐπιθύρισε:

— Οἱ ἄνθρωποι, ζητοῦν συγχώρεση, Πανάγαθε, τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας...

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ὑψιστος χτυπώντας δυνατὰ τὸ χέρι στὰ σύννεφα τοῦ θρόνου τοῦ ἀπ' τὰ ὁποῖα πετάχτηκε μια ἀστραπή. Εὐρῆκαν ὠραία μηχανή οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀμαρτάνουν ὅλο τὸ χρόνο καὶ νὰ ζητοῦν συγχώρεση τὸ Πάσχα. Ἄν ἤξερα ὅτι ἡ ἀφῆσις τῶν ἀμαρτιῶν θὰ εἶχε, τόσο κακὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ ἔστειλα στὸν κόσμο τὸν υἱόν μου τὸν μονογενῆ νὰ ὑποφέρει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶναι νὰ κάνη κανεὶς ἕνα καλὸ σ' αὐτοὺς ἐκεῖ κάτω!...

Κι' ἔδειξε ὁ Ὑψιστος μὲ φοβερὴ περιφρόνηση μέσα στὸ χάος τὴν γῆ ἀπ' ὅπου ἀκουγόντουσαν πιστολιές, βαρελόττα κι' ἀνέβαιναν ρουκέττες. Τέλος ἡσύχασε, ἐχώθηκε μέσα στὶς νεφέλες, ἔδωξε δυὸ κουνούπια πού τὸν ἐνοχλοῦσαν μουρμουρίζοντας «ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού σὰς ἔφτιανα» κι' ἐρώτησε:

— Λοιπὸν, τί θέλεις;
— Αὐγά, Πανάγαθε!..
— Αὐγά;

— Βέβαια. Οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι τοῦ Παραδείσου πρέπει νὰ ἐορτάσουν κι' ἐφέτος τὸ Πάσχα μὲ κόκκινα αὐγά, ὅπως ἦσαν συνηθισμένοι κάτω στὴν γῆ. Ἀλλά...

— Τί ἀλλά...
— Ἀλλά δὲν ἔχομε φρέσκα αὐγά πλέον, Πανάγαθε. Ὑπάρχουν ἀρκετὰ μὰ εἶναι ὅλα περουνά. Ὅτι ἔμειναν ἀπὸ τὸ περασμένο Πάσχα χάρις σ' ἕνα λάθος τῆς Παναγαθότητός Σας.

Ὁ Ὑψιστος ἐκατσούφιασε:

— Λάθος δικό μου;
— Μάλιστα, Πανάγαθε. Πέρου ὑπολόγισατε διπλάσιο ἀριθμὸ στὸν προϋπολογισμό τοῦ Παραδείσου προβλέποντας καὶ γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς πού θὰ ἐρχόνταν ἐν τῷ μεταξὺ στὸ εὐσεβὲς βασίλειό μας. Ἀλλά δὲν ἦλθε, ὅπως ἔχετε, οὐτε ἕνας.

— Χίλιοι ἄγγελοι!... εἶπε ὁ Πανάγαθος νευρικά. Χίλιοι Χερουβὶμ καὶ Σεραφεῖμ! Καὶ γιὰ τί λοιπὸν;

Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἐκόμπιασε λιγάκι καὶ ἐμουρμούρισε.

— Μὰ παίρνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἡ κόλαση!

— Ὅλους;
— Βεβαίως.

— Καὶ πὼς αὐτό;
— Ἀπλούστατα. Χάρis στὴν ἐντατικὴ προπαγάνδα πού ἀσκοῦν αἱ τουριστικαὶ ὑπηρεσίαι τῆς κολάσεως στὴν γῆ. Κάνουν τόση ρεκλάμα γιὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς κολάσεως ὥστε δὲν πατάει κανεὶς τὸ πόδι του ἐδῶ. Σκεφθῆτε ὅτι ὁ κλειδοῦχος Ἅγιος Πέτρος ἀνοίξε διάπλατα τίς πόρτες, φωνάζει τοὺς πιστοὺς ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσει ἐδῶ. Οἱ ἄνθρωποι κυττοῦν περιφρονητικά, χαϊρετοῦν τὸν Ἅγιο Πέτρο, τοῦ φωνάζουν εἰρωνικά «μπάι-μπάι» καὶ προσπερνοῦν μὲ τὰ ἀεροπλάνα τους...

Ὁ Ὑψιστος ἀνεπήδησε:

— Γιὰ τὸ δνομά μου!...

— Μάλιστα, Πανάγαθε!

— Καὶ πού εὐρέθηκαν τὰ ἀεροπλάνα;

— Εἶναι ἡ ἀεροπορικὴ συγκοινωνία τῆς κολάσεως πού ἐξυπηρετεῖ τὴν γραμμὴ. Γῆ-Κόλασις, κατ' εὐθειαν! Δὲν μποροῦν οἱ ἄγγελοι μας νὰ προφταίνουν αὐτὰ τὰ μηχανοποῖητα μέσα.

Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀπεπειράθη νὰ σταματήσει ἕναν ἀλλὰ ἡ φτερούγα τοῦ μοτὲρ ἐπῆρε τὸ φτερό καὶ εἶδε κι' ἔπαθε ἕνας σοφὸς χειρουργὸς τοῦ παραδείσου μας νὰ τὸν... ἀναπερῶση.

— Ἀφῆσε τὰ καλαμπούρια!

Δὲν καλαμπούριζω Πανάγαθε. Ἐννοεῖτε, λοιπὸν, πόσο δύσκολη εἶναι ἡ θέση μας. Ἡ προπαγάνδα τῆς κολάσεως ἔχει φθάσει καὶ ὅς τοι εὐσεβεῖς Παραδείσου, μας καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ δείχνουν γιὰ πρώτη φορὰ περιεργὴ στάση καὶ μουρμουρίζουν. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσο θὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴ δυσγείρειά μας ἐφέτος, ἂν δὲν τοὺς μοιράσουμε τὰ κόκκινα αὐγά τους. Πρέπει νὰ βροῦμε ὁποσδήποτε ἀρκετὰ γιὰ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς πού τὰ περιμένουν καὶ πού ἐπιθυμοῦν νὰ τσουγκρίσουν μὲ τὴν Παναγαθότητά σας.

Τὸ πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζετο ἦταν σοβαρώτατο. Ὁ Πανάγαθος δὲν ἐχρειάστηκε νὰ σκεφθῇ πολὺ. Ἀντὶ νὰ δημιουργήσῃ αὐγά ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, σὲ ἡμέρας ἀργίας μάλιστα, σκέφθηκε ἄλλη λύσιν σοφωτέραν. Πρὸ ὀλίγων ἀκριβῶς ἡμερῶν τὸν εἶνε διαβιβασθῇ ἀπὸ τὴν γῆ μιά ἐξομολόγησις ἐνός αἰσχροκερδούς Ἀθηναίου αὐγοπώλου πού ἤξερε τὴν τέχνη νὰ διαθέτῃ τὰ περουνά αὐγά ὡς «αὐγά τῆς ὥρας». Αὐτὸν λοιπὸν ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποίησῃ ὁ Πανάγαθος καὶ ἔδωκε ἐντολὴν στὸν ἀρχάγγελον νὰ πεταχθῇ μιά στιγμὴ ὡς τὴν γῆν καὶ νὰ τοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως γιὰ νὰ ρυθμίσῃ τὸ πρόβλημα τῶν πασχαλιάτικων αὐγῶν τοῦ Παραδείσου. Ὑστερὰ ἐχώθη μέσα στὸν θρόνον του

Ὁ Πανάγαθος ἄρπαξε τὸ τηλέφωνο.

καὶ ἐξηφανίσθη μέσα στὶς νεφέλες. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ τὴν ἴδια στιγμὴν ἀπεσυνεφώθη, διέσχισε τὸ γαλάζιο ἀπειρον, ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τίς χορωδίες τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Σεραφεῖμ πού ἔψαλλαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἔφθασε στὴν γῆν, προσεγγιώθη, ἐπῆρε τὸν αἰσχροκερδῆ, στίς φτερούγες του καὶ ἐτράβηξε ψηλά γιὰ νὰ προσουρανισθῇ. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔφερνε στίς φτερούγες του ἦταν ἕνας κοντός καὶ λιγνός Ἀθηναῖος πού ἐμουρμούριζε διαρκῶς, τρομοκρατημένος καὶ παρπονεῖτο γιὰ τὸ ἐξαφνικὸ ταξίδι.

Ἀλλὰ καθὼς βρέθηκε στὰ τριανταφυλλένια πλάτη τοῦ ἀπείρου, ἐπῆρε θάρρος καὶ ἐρώτησε τὸν πιλότο του.

— Ποῦ πάμε;

— Στὸν Παραδείσο, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἀρχάγγελος.

— Στὸν Παραδείσο ἐγώ;

— Ναί! Εἶχες τύχη. Ὁ Πανάγαθος σὲ χρειάζεται, γι' αὐτὸ καὶ σοῦ ἐῖνεσαι αὐτὸ τὸ ρουσφετί.

— Διάβολε!

— Σοῦτί!

— Γιατί;

— Διότι αὐτὴ τὴν λέξη ποτὲ δὲν τὴν ἐκστομίζεις κανένας ἐκεῖ πού πηγαίνουμε.

— Ἔστω. Ἀγγελεῖ!... Ἀλλὰ μ' ἐρωτᾶτε ἔμένα ἂν θέλω νὰ πάω στὸν Παραδείσο; Ἐμένα ὅλοι μου οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου εἶναι στὴν κόλαση. Ἐξορία μόνος μου, ἀγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων ποτὲ δὲν θέλησα νὰ πάω!

Ἀλλὰ ὁ ἀρχάγγελος μ' ἕνα βλέμμα αὐστηρὸ τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἐδεχόταν συζητήσεις ἐνῶ ἔφταναν ἤδη κοντὰ στὸν Παραδείσο. Σημῆν ἀγγέλων ἐπετοῦσαν ὁλόγυρα. Ὑμνοῦσαν τὸν Ὑψιστον καὶ ἔκαναν λούπινγκ μέσα στὸ ἀπειρον, μὲ εἶδαν τὸν αἰσχροκερδῆ, τὸν ἐπλησίασαν μὲ πειρακτικὴ διάθεση κι' ἀρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν.

Ὁ αἰσχροκερδὴς ἐθύμωσε καὶ ἔκανε νὰ ἐκστομίσῃ πάλι τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου ἀλλὰ ὁ ἀρχάγγελος τὸν ἀγριοκύτταξε:

— Πάλι τὰ ἴδια;

— Μὰ μὲ πειράζουν, δὲν βλέπετε;

— Δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ κακό. Ἀγγελοι εἶναι, ὅλο ἀγαθότητα καὶ ἀγάπη.

— Τέτοιοι ἄγγελοι ἔχουν τὸν διάβολο μέσα τους, ἐπιθύρισε νευριασμένος ὁ αἰσχροκερδὴς.

Τέλος ἔφθασαν στίς πύλες τοῦ Παραδείσου πού ἦσαν ὀρθωνοῦντες καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπερίμενε ματαίως ἕναν ἐπισκέπτην. Ἐπέρασαν στὸ ἐσωτερικὸν κι' ἀφοῦ διέσχισαν ἕνα ὄνειρώδη κήπον μὲ πολύχρωμα λουλούδια καὶ βασιεῖα ἀρώματα ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἐπῆ-

ρε παρὰμερα πίσω ἀπὸ ἕνα γαλάζιο σύννεφο τὸν αἰσχροκερδῆ καὶ τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τοῦ ἐξαφνικοῦ αὐτοῦ ταξιδιοῦ. Τοῦ ἔδειξε καὶ τὰ αὐγά καὶ ἐξηγώντας του ὅτι ὁ Ὑψιστος δὲν εὗρεσκε λύσιν κι' ὅτι τοῦ ἀνέθετε ἐν λευκῷ τὴν ὑπόθεσιν.

— Αὐτὸ ἦταν ὄλο;

— Αὐτό.

— Καὶ γι' αὐτὸ μὲ ἐξεσηκώσατε ἀπὸ τὴν γῆν;

— Γι' αὐτό.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἐδῶ πάνω δὲν κόβει τὸ μυαλό σας, νὰ σὰς πῶ τί θὰ κάνετε. Ἀπλούστατα, σ' αὐτὰ τὰ περουνά αὐγά πού ἔχετε θὰ βάλετε μιά σημερινὴ ἡμερομηνία.

— Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;

— Μὰ δύσκολο εἶναι; Ἐγὼ ἔχω στὴν τσέπη μου μιά αὐτοσφραγίδα μὲ τὴν ἡμερομηνία τῆς ἡμέρας. Λοιπὸν, φέρτε μου τ' αὐγά νὰ τὰ σφραγίσω γρήγορα. Κρίμα σ' ἐσὰς τόσοι ἄνθρωποι καὶ ἄγγελοι ἐδῶ μέσα νὰ μὴν κόβῃ τὸ μυαλό σας! Ἀλλὰ τί περιμένεις ἀπὸ ἀνθρώπους πού ἔρχονται στὸν Παράδεισο; Κουτρί θὰ εἶναι!...

— Μὴ βρίζῃς τοὺς εὐσεβεῖς!

— Παίρνω τὸ λόγο μου πίσω. Γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι, ἀρχάγγελέ μου;

□ □

Καὶ ὁ ἄνθρωπος στράφηκε ἀμέσως μὲ ζήλο στὴ δουλειά του. Μὲ τὴν μικρὴ σφραγίδα πού εἶχε, ἀρχισε νὰ σφραγίζῃ ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ αὐγά...

□ □

Τὸ μεσημέρι στὸν Παραδείσο ἦταν ἐξαιρετικὴ κίνησις. Οἱ ἄγγελοι ἐπετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἐμοίραζαν τ' αὐγά στοὺς εὐσεβεῖς λέγοντας διάφορα ἀστεῖα καὶ ἐσχέχ:

— Χρόνια πολλά.

Οἱ εὐσεβεῖς ἀπαντοῦσαν:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ πῆτε.

— Γιατί;

— Γιατί; Φοβᾶστε μήπως πεθάνουμε; Μακάρι νὰ γινόταν κάτι τέτοιο ν' ἀλλάξῃ καὶ λιγάκι ἡ ζωὴ μας ἐδῶ ἐπάνω. Βαρεθήκαμε!

Ἀλλὰ κατὰ βάθος οἱ εὐσεβεῖς ἦταν εὐχαριστημένοι γιατί ἡ μέρα αὐτὴ τοῦ Πάσχα ἦταν μοναδικὴ ποικιλία στὴν ζωὴ τους. Μιά φορὰ τὸν χρόνο παρουσιάζοντο στὸν Πανάγαθο μὲ τσουγκρίσουν τὰ κόκκινα αὐγά τους κι' ἔτσι μορφοῦσαν νὰ δοῦν «Θεοῦ πρόσωπο». Καθὼς ἐβλεπαν δὲ ἐπάνω στ' αὐγά τους ἡμερομηνία τῆς ἡμέρας, ἔκαναν πραγματικὸ πανηγύρι γιατί ἐπίστευαν πὼς ἦταν φρεσκοτάτα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Πανάγαθος ἀνησυχῶσε πολὺ, ἐπῆρε μέσα ἀπὸ τὴν νεφέλῃ τὸ τηλέφωνό του κι' ἐκάλεσε πάλι τὸν ἀρχάγγελο Μιχαήλ. Ὁ ἀρχάγγελος προσενεφώθη ἀμέσως κοντὰ του:

— Διατάξατε, Πανάγαθε

— Τί ἀπέγινε μὲ τὰ αὐγά;

— Ἐν τάξει ὅλα.

— Ἐκανε τὸ θαῦμα του ὁ ἄνθρωπος;

— Βεβαίως.

Καὶ ὁ ἀρχάγγελος τοῦ ἐξήγησε μὲ δυὸ λόγια τὸ θαῦμα μπροστά στο ὁποῖο ἔμεινε κατὰπληκτος ὁ Ὑψιστος. Συγχρόνως ὁ ἀρχάγγελος ἔβγαλε δυὸ αὐγά, προσέφερε τὸ ἕνα στὸν Πανάγαθο, ἐκράτησε τὸ ἄλλο κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τσουγκρίσῃ.

— Ἐσὺ κράτα, τοῦ εἶπε ὁ Ὑψιστος. Ἐγὼ θὰ γυμνήσω!

— Ἡ Παναγαθότης σας, παρετήρησε μὲ κάποιο παράπονο ὁ ἀρχάγγελος,

καὶ πέρου ἐχτύπησε πρώτη. Ἀφῆστε νὰ τσουγκρίσω κι' ἐγὼ μιά φορὰ πρώτος.

— Ὁχι, ἐπέμενε ὁ Πανάγαθος.

Ὁ ἀρχάγγελος ὑπέκυψε καὶ ὁ Ὑψιστος ἐχτύπησε. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ συνέβη κάτι τὸ καταπληκτικό. Ἐπασσαν καὶ τὰ δυὸ αὐγά κι' ἀπ' τὰ δυὸ ἐπετάχτηκαν ἔξω δυὸ κίτρινα πουλάκια πού χάθηκαν φτερουγίζοντας καὶ τιτιβίζοντας στὸν ἀέρα. Ὁ ἀρχάγγελος ἐκιτρίνισε. Ὁ Ὑψιστος συνωφρυώθηκε:

— Χίλιοι ἄγγελοι, εἶπε θυμωμένος! Χίλιοι Χερουβὶμ καὶ Σεραφεῖμ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς ἐγέλασε. Τί θὰ γίνῃ τώρα;

— Φρίκη!... ψιθύρισε κατακόκκινος δπως τὸ αὐγὸ πού κρατοῦσε ὁ ἀρχάγγελος. Ὁ Πανάγαθος ἐβυθίστηκε σὲ σκέψεις, ἐχάϊψε τὴν γενειάδα του κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο μουρμούρισε μὲ χαμόγελο:

— Ἀς εἶναι εὐλογημένο τὸ δνομά μου!

Εἶχε βρῇ τὴν λύσιν. Ἐδῶκεν ἀμέσως ἐντολὴν εἰς τὸν ἀρχάγγελο, νὰ εἰδοποιήσῃ τίς ταξιαρχίας τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Σεραφεῖμ νὰ χαρακτηρίσουν δλα τὰ μοιρασθέντα αὐγά ὡς «αὐγά τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ», ὅπως ἄλλοτε τὴν περιφημῇ ἐκείνη μηλιά τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ Παραδείσου. Ὅποιος θὰ ἐπάξῃ ἕνα αὐγὸ θὰ ἐπῆγινε στὴν κόλαση. Οἱ ταξιαρχίες εἰδοποιήθηκαν νὰ ἐτοιμάσουν ἀνάγιν ἐξώσεων γιὰ ὅλους ἐκείνους πού θὰ παρέβαιναν τὴν ἐντολήν. Τὸ μέσον αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο πού θὰ ἐμπόδιζε τοὺς εὐσεβεῖς νὰ σπᾶσουν τὰ αὐγά διότι θὰ κινύνευαν νὰ χάσουν τὸν Παραδείσο. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὀπῆρε καταπληκτικό. Μόλις ἡ διαταγὴ τοῦ Πανάγαθο ἐγνώσθη, οἱ εὐσεβεῖς ἀρχισαν νὰ πανηγυρίζουν, νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰ τους, νὰ ἀγκαλιάζονται, νὰ φιλοῦνται καὶ νὰ σπάζουν μὲ μανία τ' αὐγά. Καθὼς δὲ τὰ πουλιά ἔφευγαν ἀπὸ μέσα, τὰ ἔβλεπαν μὲ ἀσυγκράτητη γὰρ πιστεύοντας ὅτι ἦσαν τὰ σύμβολα τῆς ἐλευθερίας των.

— Πᾶμε γιὰ τὴν κόλαση!

— Ζήτω ἡ κόλαση!

— Διῶξτε μας ἀπὸ δῶ!...

— Ἐβαρεθήκαμε πιά τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ μὲ τίς χορωδίες των!

Ὁ Πανάγαθος εἶδε ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ αὐτοῦ τὸ θέαμα, ὠργίσθη πρὸς στιγμὴν, εἶπε νὰ διῶξῃ ὅλους ἀλλὰ κατῶτιν ἐσκέφθηκε συνετώτερα καὶ ἄλλαζε γνώμην. Δυὸ ἐδίωξα, εἶπε μοναχός του, μιά φορὰ κι' ἐβόηκα τὸν μετὰ μου. Ἐφτίασα ὁλόκληρο αὐτὴ τὴν ἀμαρτωλὴ γῆν πού μὲ βασανίζει τόσοις αἰῶ-

νες. Φαντάσου τί θὰ γίνῃ ἂν διῶξω τόσοις! Καὶ διέταξε μόνο νὰ στείλουν στὴν κόλαση τὸν αἰσχροκερδῆ πού τοὺς ἐγέλασε. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἔστειλε ἕνα ἄγγελόκι—ὀρντινάτζα νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφαση τοῦ Πανάγαθο. Τὸ ἄγγελόκι τὸν βρῆκε σὲ μιά γωνιά τοῦ Παραδείσου νὰ κοιμάται μακαρίως, εὐτυχῇ καὶ γελαστόν, φανταζόμενον ὅτι βρισκόταν σὸ σπίτι του. Τοῦ ἔρριξε μερικά αὐγά καὶ τὸν ἐξύπνησε.

— Τί θέλεις ἐρώτησε ἐκεῖνος τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Νὰ φύγῃς γρήγορα.

— Γιά πού;

— Γιά τὴν κόλαση!

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ἐκεῖνος. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐξεσφενδονίσθη ἀπὸ μιά μυστηριώδη δύναμη μέσα στὸ γαλάζιο ἀπειρο, ὅπου ἐκύλισε, ἐκύλισε, ἐκύλισε ὥσπου ἔφθασε στὴν κόλαση. Τὸν ὑποδέχτηκε ἐκεῖ ἕνα ζευγὸς εὐθυμο καὶ γελαστό:

— Ποιοὶ εἶσθε ἐσῆς; ρώτησε.

— Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά! συστήθηκε τὸ ζευγὸς.

— Εἰσθε εὐχαριστημένοι ἐδῶ;

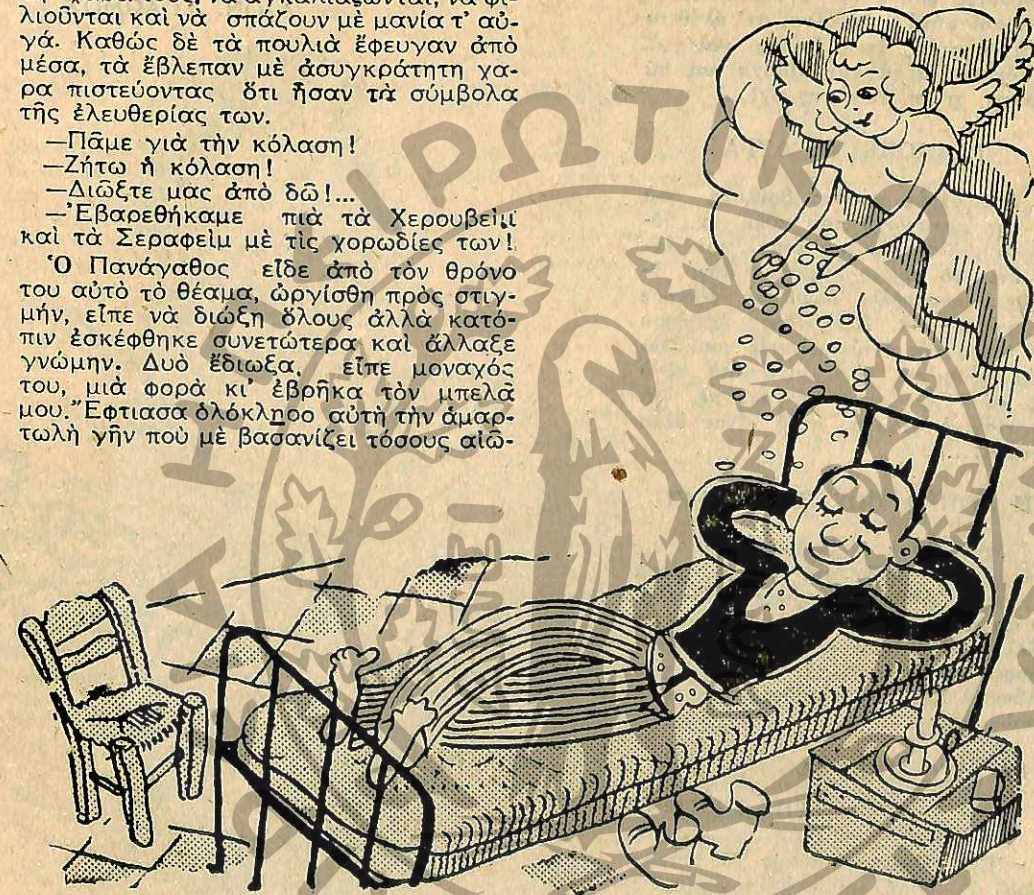
— Οὐ!... εἶπαν κι' οἱ δυὸ μ' ἕνα στόμα. Εὐτυχῶς πού ἐφάγαμε ἐκεῖνο τὸ μῆλο καὶ βρισκόμαστε τώρα ἐδῶ. Ἀλλοῦς πηγαίναμε χαμένοι.

Ὁ αἰσχροκερδὴς, εὐτυχῆς, ἀγκάλιασε τὸ ζευγὸς καὶ ἐπροχώρησε σὲ ἑσωτερικὸ τῆς κολάσεως, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν κι' ἔπιναν κι' ἔβριζαν μὲ τίς λέξεις:

— Αἱ στὸν ἄγγελο!

— Δὲν ἔχεις τὸν διάβολό σου!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ἐφανταζόταν ὅτι βρισκεται σπῆτι του δταν ἦλθε ἡ ἀγγελικὴ ὀρντινάτζα...

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΛΥΕΤΑΙ

Δέλετε να μάθετε γιατί δεν λύεται το ημερολογιακό ζήτημα; Ακούστε: μόνο διακόσια τρία σχέδια μεταρρυθμίσεως του ημερολογίου έχουν υποβληθεί ως τώρα στην Κοινωνία των Εθνών που ανέλαβε να τακτοποιήσει το ζήτημα για όλον τον κόσμο! Πώς λοιπόν τώρα θέλετε να λυθεί;

Οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Άμερικανοί είναι υπέρ του έτους των 13 μηνών, είκοσιεκατρείς μηνών, οι Έλβετοι επιμένουν στους πατροπαράδοτους 12 μήνες και οι Ιταλοί, φρονούν ότι δεν είναι απαραίτητη η μεταρρύθμιση. Οι Άγγλοι ζητούν να σταθεροποιηθεί απλώς το Πάσχα και να μείνει ήσυχο το άλλο ημερολόγιο, και ίσως να μην έχουν άδικο.

Τού χρόνου το ζήτημα θα ξανασυζητηθεί. Υπάρχει λοιπόν έλλειψις και υποδότηση καμιά πεντακοσαριά σχέδια ακόμη. Όποτε και ασφαλώς θα λήξει η υπόθεσις!...

ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ!

Η γερμανική κυβέρνηση, κήρυξε τον πόλεμο κατά του κόκκινου χρώματος. Τίποτε πια κόκκινο στην Γερμανία του Φύρερ.

Το σχέδιο πήρε και αυτά τα αυτοκίνητα της πυροσβεστικής υπηρεσίας, που έχουν βαφή δια... πράσινα! Για τα κόκκινα αλογα δεν εγνώσθη αν έγιναν και αυτά... πράσινα, στ' αλήθεια αυτή τη φορά, όπως επίσης και για τα κόκκινα αυγά του Πάσχα και τα κόκκινα χείλη των κυριών!...

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Μεσα στους τόσους θρύλους για την καταγωγή του κόκκινου αυγού, υπάρχει κι' ένας, που λέγει ότι το πρώτο κόκκινο αυγό, υπήρξε... ανατρελέ! αφού το γέννησε μια κόττα του Αλεξάνδρου Σεβήρου την ημέρα της εφημερίδας του. Τώρα τί σχέση έχει το κόκκινο αυγό της αυτοκρατορικής κόττας, με το χριστιανικό Πάσχα, αυτό είναι άλλο ζήτημα!...

Η ΑΘΗΝΑ ΠΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

Οχνά έλεγε ο Ταβουλάρης: —Όταν ήρθα για πρώτη φορά στην Αθήνα, η πρωτεύουσα είχε 40 φανάρια. Άλλοι τόσοι ήταν και οι Έλληνες ήθοιοι τότε. Τώρα πού μπορεί να μετρήσει τα φανάρια των Αθηνών και τις χιλιάδες των ήθωνών μας;

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

—Επ' τέλους κατάφερα να τοποθετήσω τον γυιό μου στην τράπεζα. Και ο φίλος του άφησε: —Με τί τόκο;

ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

—Ως ήξερε κανένας μας πώς μπαίνει το φως των ουρανών μέσ' στην ψυχή! Στη σκέψη, που είναι πάντα προδομένη, Η ζήτηση, άσυγχωρητη ένοχη.

Γυφλοί, με μάτια ανήσυχα ή κλεισμένα Γυρεύουμε να φτάσουμε ως εκεί, Πού οι ποταμοί της μέρας βγαίνουν, μ' ένα Πήδημα, ή μ' αστάθεια τραγική.

Έσείς, έσείς μονάχα οι ευτυχισμένοι Πού προσμονή σας είναι η άπαντοχή Πού νοιώθετε μονάχα να σας ραίνει Το ούρανο φως, την άυλη ψυχή...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

□ □

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Χριστός Άνέστη! Νέοι γέροι και κόρες, όλοι, μικροί μεγάλοι, έτοιμασθήτε μέσα στις εκκλησίες τις διαφνοφóρες με το φως της χαράς συμμαζωχτήτε! άνοιξατε άγκαλιές ειρηνόφορες όμπροστά στους Άγιους και φιληθήτε φιληθήτε γλυκά χείλη με χείλη, πέστε «Χριστός Άνέστη» έχθροι και φίλοι.

ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΛΑΤΡΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Πέρασαν δέκα χρόνια από την ήμερα του θανάτου και όμως εξακολουθεί ακόμη να συγκινεί τις γυναίκες όλου του κόσμου ο Ροδόλφος Βαλεντίνο.

Τόν έφερε στην μεγάλη επικαιρότητα, ένα μνημόσυνο που του έκαναν το Πάσχα των Καθολικών, πολλές θαυμάστριές του στο Χόλλυγουντ.

Τό μνημόσυνο αυτό, έδωσε στον παγκόσμιο τύπο τώρα άφορη ή ξαναθυμητή τόν ώραίο «Ρούντν» και στον ώραίο κόσμο την ευκαιρία να κλάψη άλλη μια φορά για τόν πρόωγο χαμό του ινδάλματός του.

□ □ Δέν υπήρξε όμως και για τόν ώραίο Βαλεντίνο, ή ζωή τόσο εύκολη, στην αρχή, όσο θα φαντάζονται ίσως οι θαυμάστριές του.

Ήταν είκοσι χρονών όταν έφθανε μόνος και άγνωστος στην Ν. Υόρκη.

Γυιός γιατρού, του δορος Τζιοβάννι Γκουλιέλμι, εγκατεστημένου στην Καντελιανέτα της Ιταλίας, προοριζέτο για τó πολεμικό ναυτικό, αλλά οι γιατροί τόν απέριψαν ως άκατάλληλο, έπειδή τó στήθος του ήταν στενότερο από τó κανονικό κατά... ένα εκατοστόμετρο. Στην άπειρία του ο νεαρός Ροδόλφος, άπεφάνισε να φύγη για την Άμερική για να βρή τύχη.

Έκει όμως, έμεινε σέ λίγο άπένταρος και αναγκάστηκε να περνά τις νύχτες του στα παγκάκια του Σέντραλ-Πάρκ, με παληοφεμερίδες για σκέπασμα.

Έδώ πληροφορούμε τις άναγνώστριές μας ότι ο Ροδόλφος, δέν πήρε τó ψευδώνυμο Βαλεντίνο όταν άρχισε τó κινηματογραφικό του στάδιο, αλλά άμέσως μόλις πάτησε τó πόδι του στην Άμερική. Πού να προφέρουν οι Γιάνκηδες εκείνο τó Ιταλικό Γκουλιέλμι που είνε σωστό βάσανο προφοράς στην Ιταλική του θρηγογραφία. Άφου πείνασε ένα διάστημα, ο Βαλεντίνο, βρήκε θέση ως κηπουρός σέ μια μικρή άμερικανική πόλη την Ίεριχώ, κατόπι έκανε τόν κοσμικό χορευτή και έπειτα—ο κινηματογράφος πάντα τόν τραβούσε—φινκνυράς ένα στούντιο του Χόλλυγουντ. Διακρίθηκε άμέσως από τόν Ρέξ Ίγγραμ και σέ λίγο έκανε ο Βαλεντίνο την θριαμβευτική του εμφάνιση στο κινηματογραφικό στερέωμα, ως άστής πρώτου μεγέθους, στους «Τέσσερις Ιππότες της Άποκαλύψεως».

□ □ Ο Βαλεντίνο, υπήρξε ίσως ο άνθρωπος που αγαπήθηκε περισσότερο στον κόσμο. Δέν ήταν όμως ένας απλώς Δόν Ζουάν. Ήταν και ο ίδιος πολύ αίσθηματικός και άγάπησε πολύ στη ζωή του. Ο μεγάλος έρωτας του όμως υπήρξε ή Πόλα Νέινρι. Μ' αυτήν θα παντρευότανε αν δέν τόν προέβλεπε ο θάνατος και κατά τόν περύτερο τρόπο: πέθανε έγγενοιμένος δυο κορές: από σιολημοειδίτιδα και από έλκος.

Οι πιο ρομαντικά άπ' τις θανατοιστορίες του, θα προτιμούσαν ίσως να πεθάνει πέφτοντας από κανένα άλογο...

Μυστηριώδεις θάνατοι στην 'Ιστορία

Ο Φρειδερίκος Βαρβαρόσας και ή Δούκισσα ντ' Άλανσόν

Η ιστορία περιλαμβάνει στις σελίδες της όχι όλίγους παράξενους θανάτους που κατέστησαν σιγά-σιγά θρυλικοί.

Μεταξύ αυτών, κατέχει σημαντική θέση ο θάνατος του Φρειδερίκου Ιου, τού έπονομαζόμενου «Βαρβαρόσας» έξ αίτίας του χρώματος της γενειάδας του.

Γεννηθείς τόν 1123, διαδέχτηκε κατά τó 1152 τόν θείο του Κόνραντ, ιδρυτή του Οίκου των Χοχενστάουφεν, στον θρόνο της Γερμανορωμαϊκής αυτοκρατορίας. Έως τότε ήταν άπλους δούξ

σύμφωνα με τόν όποιο ο γηραιός αυτοκράτωρ δέν είχε πεθάνει, αλλά απλώς είχε άποκοιμηθή σ' ένα όπóγειο παλάτι, από τó όποιο θα ξαναρχόταν να σώση την Γερμανία όταν ή γενειάς του θα μεγάλωνε τόσο πολύ ώστε να περιβάλει τρεις φορές τόν γύρο του πετρινου τραπέζιού μπροστά στο όποιο είχε άποκοιμηθή...

Η γερμανική ένότης έπετεύχθη χωρίς να ξυπνήση ο Βαρβαρόσας από τόν ληθαργικό ύπνο του. Έκτός πια άν παραδεχθούμε ότι ο Φρειδερίκος έ-

γιά να κατατοπισθούν οι άναγνώστα μας:

Είχε δημιουργηθή στο Παρίσι ένα φιλανθρωπικό καθίδρυμα που συνεκέντρωνε τις κυρίες του κόσμου σέ μια ακούραστη φιλανθρωπική δράση με άγορές που διοργάνωνε κάθε τόσο προς όφελος των πτωχών.

Η «Φιλανθρωπική Άγορά» άφου φιλοξενήθηκε διαδοχικά σέ διάφορα ξενοδοχεία, εγκαταστάθηκε τελευταία σ' ένα κτίριο όλο ξύλινο σχεδόν με διάφορα ντεκόρ που είχαν χρησιμοποιηθή στην Έκθεση Θεάτρου και Μουσικής για ν' αναπαραστήσουν μια όδο του Παλαιού Παρισιού.

Στις 4 Μαΐου 1917, χίλια πεντακόσια πρόσωπα περίπου βρίσκονταν συγκεντρωμένο στο κτίριο αυτό που ήταν βέβαια κτισμένο κατά ένα τρόπο πολύ ελαφρό, όταν ή έκρηξις μιας λάμπας προβολής έβαλε φωτιά στην Άγορά.

Μέσα σέ δέκα λεπτά, όπου διαδραματίσθηκαν σκηνές άνείπτωτης φρίκης, τó κτίριο δέν ήταν πια παρά ένας σωρός έρειπίων που κάπνιζαν, κάτω από τά όποια είχαν έξαφανισθή 124 θύματα.

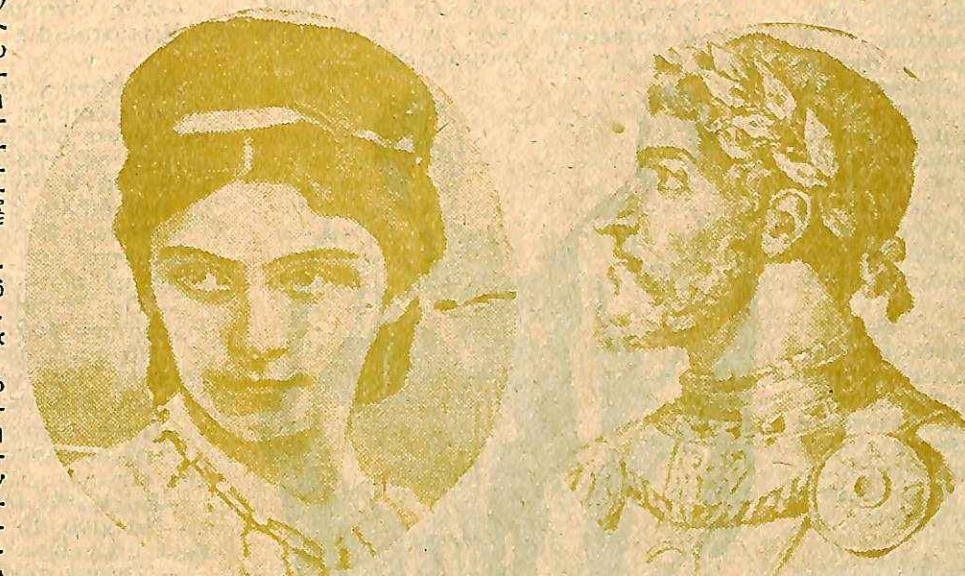
Μεγάλες οικογένειες, άνάμεσα στις πιο διάσημες, έπληγησαν από συλλογικό αυτό πένθος που έθεωρήθη έθνικόν πένθος από μια συγκινητική άπόδοση τιμής προς τó μεγάλο καθήκον κατά την διάρκεια του όποίου είχε συντελεσθή.

□ □

Η δούκισσα ντ' Άλανσόν ήταν μια από τις τρεις άδελφές της αυτοκρατορίας της Αυστρίας. Υπό τó όνομα της πριγκίπισσας Σοφίας είχε άρραβωνιασθή με τόν δούκα Λουδοβίκο 2ο της Βουαρίας αλλά οι άρραβώνες διελύθησαν άργότερα έξ αιτίας της ύγείας τού μνηστήρος. Έστερα από την διάλυση της μυστείας της, ή δούκισσα Σοφία παντρεύτηκε τόν δούκα ντ' Άλανσόν. Έπαιξε μεγάλο ρόλο στην ύψηλή κοινωνία της Γαλλίας και ήταν μια από τās ιδρυτρίδες της Φιλανθρωπικής Άγοράς.

Τό μόνο που βρέθηκε μέσα στις στάγτες ήταν ή βέρα της επάνω στην όποια ήταν χαραγμένο: «Δούκισσα ντ' Άλανσόν, πριγκίπισσα της Βουαρίας».

Θλιβερή και συνταρακτική μοίρα μιας γυναίκας που άφιέρωσε τó μεγαλύτερο μέρος της ζωής της στην άγαθοεργία και στή φιλανθρωπία...

ή δούκισσα ντ' Άλανσόν.

και Ο Φρειδερίκος Βαρβαρόσας

γει πάρει την μορφή κανενός από τούς διασημούς πρωτοπυγούς της ένότητος αυτής.

Μιά άλλη μυστηριώδης νεκρή, ή δούκισσα ντ' Άλανσόν, πριγκίπισσα της Βουαρίας.

Η δούκισσα ντ' Άλανσόν έξηφανίσθη στην τρομακτική καταστροφή της «Φιλανθρωπικής Άγοράς».

Άς άναφέρωμε όμως τά γεγονότα

Τόν ένήγαγε στην Δίαιτα (στην Βουλή) και ο «Λέων» καταδικάσθη σέ ισόβιο έξορία και σέ κατάσχεση όλης της περιουσίας του.

Άπό την εποχή αυτή χρονολογείται ή έγκατάστασις στη Βουαρία της δυναστείας των Βιτελσβάχων. Ο Βαρβαρόσας επανέφερε στην Γερμανία την τάξιν που έτάρασαν επί τóσον καιρό οι διάφοροι λησταί-φεουδάρχοι.

Γι' αυτό, όταν κατά την διάρκεια της Τρίτης Σταυροφορίας, ο Βαρβαρόσας πνίγηκε καθώς έκανε μπάνιο στο ποταμό Σαλέφ της Κιλικίας, οι λαοί του, οι όποιοι είδαν με όδυνηρή κατάπληξη ότι ο Αυτοκράτωρ τους δέν έπέστρεψε από την Ίερά Γη, δέν θέλησαν να πιστέψουν τόν θάνατό του.

Και γεννήθηκε τότε ένας θρύλος

Η άνάκριση στον τόπο της καταστροφής.

Ένα επισκεπτήριο στην Ίουλιέττα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

Δέν μπορώ ποτέ να περάσω απ' την Βερόνα χωρίς να πιάω να προσκυνήσω τόν τάφο της Ίουλιέττας. "Εστώ κι' αν η Ίουλιέττα δέν έχει ποτέ ταφή. "Ένα μαρμαρένιο κιόσκι κατ' άπομίμωσιν του κεινοβίου του Ζάν Ζένου, μιά προσωή του Σαίξπηρ, ένα μνημείο σκεπασμένο με κόκκινο μάρμαρο τριγυρισμένο από αναρριχητικά φυτά. "Ένας διακριτικός φύλαξ που πολλα άναμνηστικά κάρτ-ποστάλ και δίνει τὸ άλμπουμ γιά νά ύπογραφή.

Συνήθως δέν βρίσκει κανείς εκεί πολύ κόσμο. Τήν τελευταία όμως φορά που πήγα νά επισκεφθῶ τὸν τάφο της Ίουλιέττας, είδα εκεί, δὸν γυναικες νά στέκωνται άμίλητες: μιά κυρία, ακόμα νέα, κομψή, πού έμοιαζε μητέρα μιάς νεωτάτης μελαχροινούλας με χλωμό και φωτεινό πρόσωπο. Τά μαλλιά της, έλαφρά μπουκλαρισμένα, μαζεμένα κάτω από ένα μικρό καπελλάκι, τὰ έξαιρετα γλυκά μάτια της μ' έκαναν νά τήν φαντασθῶ—ποιός έρεει γιάτί;—σάν μιά Ίουλιέττα της έποχής μας. "Η γοητεία της με τραβούσε κοντά της άκατανίκητα.

Γιά νά πῶ τήν αλήθεια, οί δυο γυναίκες δέν έδειξαν ότι με πρόσεξαν καθόλου. "Ερρίξαν μιά ματιά στὸν δὸδγὸ και έπειτα κύτταξαν ολόγυρα με προσοχή. Κατόπι άνοιξαν τὰ τσαντάκια τους και κατέθεσαν τὰ επισκεπτήριά τους μέσα στην σαρκοφάγο. Είναι ή συνήθεια κι' ή σαρκοφάγος είναι γεμάτη επισκεπτήρια προσκυνητῶν απ όλες της γωνίες τοῦ κόσμου.

"Αφού έφυγαν οί δυο γυναίκες, πλησίασα τήν σαρκοφάγο: είχα προσέξει από μακριά, τὸ επισκεπτήριο της κυρίας ήταν τετράγωνο, της νέας ὀρθογώνιο. "Εσκυψα στήν σαρκοφάγο και πήρα τὸ ὀρθογώνιο επισκεπτήριο.

□ □

«Υακίνθη Ρουμπέρτι, "Οδός Χ... 27, Μιλάνο». "Ένας μοντέρνος οὐρανοξύστης με δυο θυρωρούς κι' άναριθμητα διαμερίσματα. Γιά νά μὴν έκτεθῶ, ζητώντας πληροφορίες γιά τήν δεσποινίδα Υακίνθη, αποφάσισα νά της γράψω. Της έγραψα ένα πραγματικό έρωτικό γράμμα: γιάτί ήμουν στ' αλήθεια έρωτευμένος. Της μίλησα γιά τήν μέρα και τήν ὥρα της έπισκέψεως της στὸν τάφο της Ίουλιέττας καθώς και γιά τὰ αίσθήματα πού είχαν γεννηθῇ στήν καρδιά μου, σάν τήν πρωτόειδα: «"Αραγε ή καρδιά μου ν' αγάπησε πρίν από τώρα; Διαφεύσαστέ την, μάτια μου! Γιάτί ποτέ μου δέν είδα, ὡς σήμερα, τήν αληθινή ὁμορφιά», έγραφα άναφέροντας τὸ κείμενο τοῦ Σαίξπηρ.

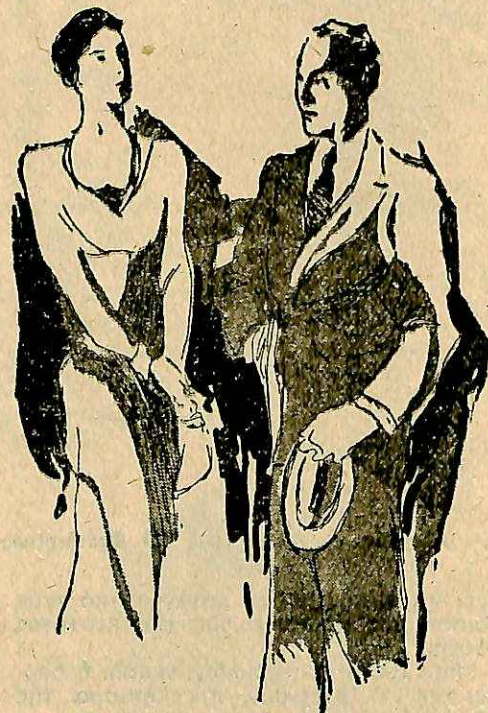
Της ζητούσα νά μου άπαντήσει αν θά ήταν δυνατόν νά ιδωθούμε, πού και πότε;

Καμιά άπάντηση, ούτε στὸ πρώτο γράμμα, ούτε στὸ δεύτερο, ούτε στὸ τρίτο. Σιωπή. Στὸ τέτατο όμως έπαιξα τήν τύχη μου. Της έδωκα ραντεβὸ στὸ μικρὸ προαύλιο τοῦ Πύργου, μπροστά στην πόρτα της Ριβλιοθήκης, στις πέντε τὸ απόγευμα της έπομένης.

Τήν έπομένη, ήμουν στήν ὥρα μου στὸ ραντεβὸ. "Εκείνη όμως ὄχι. Πέν-

τε και δέκα... και τέταρτο... και είκοσι. Τίποτε. Σουλτάσσα νευρικά και τέλος πρόσεξα ότι λίγο παρακάτω περίμενε και μιά νέα, με τήν ίδια νευρικότητα. "Ηταν φανερό πὸς εκείνος δέν έρχόταν. Ξαφνικά όμως είδα τή νέα νά βγάξη απ' τὸ τσαντάκι της τέσσερα γράμματα και νά τὰ έπιδεικνύη, γιά νά τὰ άναγνωρίσω: ήσαν τὰ δικά μου! "Εμεινα σάν άπολιθωμένος. "Ισως όμως ή νέα νά ήταν καμιά φίλη της Υακίνθης πού έρχόταν κατ' έντολή της νά μου έπιστρέψη τὰ γράμματα. Τήν πλησίασα, τήν χαιρέτησα και τήν κύτταξα έρωτηματικά.

—Επιτέλους! είπε ή νέα. Είχα άρχίσει νά βαριέμαι. Ποιός είναι ὁ συγγραφέας αυτῶν τῶν γραμμάτων;

Τήν πλησίασε, τήν χαιρέτησε και τήν κύτταξε έρωτηματικά

—Εγώ, τραύλισα. Πὸς όμως βρίσκονται στὰ χέρια σας;

—Αυτό είναι νόστιμο! "Εφ' ὅσον τὰ στελατε στήν διεθυσή μου, είναι φυσικό νά τὰ λάβω! Κάποιο λάθος όμως θά έχη γίνει, γιάτί πήγα κι' έγώ κι' έπισκέφθηκα τὸν τάφο της Ίουλιέττας στήν Βερόνα, άλλη μέρα όμως, κι' ὄχι εκείνην πού γράφετε κι' ὀλομόναχη.

Της διηγήθηκα τήν ιστορία. "Η νέα γέλασε με τήν καρδιά της.

—Ναι, τὸ επισκεπτήριο είναι δικό μου, είπε, θά τὸ πῆρα όμως κατά λάθος αντί τοῦ άλλου.

—Σταθήτε. Γιά νά με συγχωρήσετε, μπορὸ νά σας προσφέρω ένα τσάι;

—Εὐχαρίστω.

□ □

Τι εὐχάριστη συντροφιά ή Υακίνθη Ρουμπέρτι! Είχε κι' ένα δικό της είδος χιούμορ πού τήν έκανε ακόμα πιο συμπαθητική

—Ξέρετε πὸς ὅλα αυτὰ είναι πολύ διασκεδαστικά; μούλεγε καταβροχθίζοντας τήν δεύτερη πιάσα. Και πολύ

ρωμαντικά. "Η Ίουλιέττα, ὁ Ρωμαῖος, ὁ τάφος της Βερόνας. Πὸς όμως είναι δυνατόν νά έρωτευθῇ κανείς μιά γυναίκα άπλῶς και μόνο γιάτί τήν είδε μπροστά στὸν τάφο της Ίουλιέττας; "Εξ άπό τὸ ρωμαντικό αὐτὸ πλαίσιο, μπορεί νά είναι μιά άπογοήτευση γιά σας. Θά μπορῇ, άραγε, νά παίξη τένις, νά κάνη σκι, νά γράφη στή μηχανή, νά σιδερώνη ή και νά θηλάξη ένα μωρό; "Ομολογῶ πὸς ὅλα αυτὰ είναι έρωτήσεις πολὺ αδιάκριτες, μὰ ἔγω πολὺ πρακτικό μυαλό. Και σας εύχομαι σύντομα νά ξαναβρῆτε τήν Ίουλιέττα σας.

—Σας εύχαριστῶ.

Χωριστήκαμε σάν καλοί φίλοι...

□ □

Δέν ξέρω γιάτί ὕστερα άπό μιά βρομάδα άκριβῶς ξαναπήγα στὸν Πύργο στις πέντε ακριβῶς... και κατά ποιά περιεργή σύμπτωση βρήκα εκεί τήν Υακίνθη νά βγαίνει απ' τήν βιβλιοθήκη υ' ένα βιβλίο στὸ χέρι.

—Μήπως βρήκατε τήν άγνωστή σας Ίουλιέττα και της δώσατε ραντεβὸ ἐδῶ; με ρώτησε γελώντας.

—"Οχι "Ηρθα μόνο και μόνο γιά νά συναντήσω σᾶς.

—Νά συναντήσετε έμένα; Είσθε πολὺ εὐγενής. Και νά μου προσφέρετε πάλι τσάι, βέβαια;

—Πολὺ εύχαρίστως.

"Ενῶ κατεβρόχθιζε πάλι τις πιάστες της είπα:

—Είδα χθές ένα παράξενο ὄνειρο.

—Νά μου τὸ πῆτε, μπουκαμένη. "Η θεία μου είναι ζωντανή ὄνειροκρίτης.

—Ὄνειρεύτηκα πὸς τὸ μνημά της Ίουλιέττας ήταν μιά μεγάλη ὕδρια κι' άπό μέσα έπρεπε νά τραβήξω τὸν αριθμὸ της Τύχης μου, τὸ κλειδί της εὐτυχίας μου. "Ε λοιπόν, τὸ βγάδι κι' αντί νά βρῶ αριθμὸ, βρίσκω ένα ὄνομα...

—Ίουλιέττα!

—"Οχι, Ίουλιέττα, αλλά τὸ δικό σας: Υακίνθη!

—Ὄστε και στὸν ὕπνο σας ακόμα ψαρεύετε επισκεπτήρια μου; Τί μοίρα είναι αὕτη;

—Πιστεύετε στήν μοίρα;

—Πιστεύω πὸς έμεῖς δημιουργοῦμε τήν μοίρα μας.

—Κι' ἔγὼν αντιθέτως ὅτι έμεῖς εἴμεθα δημιουργήματα της μοίρας μας. Πῆρα λοιπόν τὸ επισκεπτήριό σας.

—Ὄστε, κύριε Ρωμαῖε;

—Ὄστε... «λέγε με μόνο ἔρωτα και θάμαι ξαναβαφτισμένος».

—Κι' άλλοι σίτχοι τοῦ Σαίξπηρ; "Ακούστε νά σας πῶ κι' έγώ μιά άλλη φράση του. «"Αν ἔχης ιερὸ σκοπὸ στὸν ἔρωτά σου και μὸ προτείνης γάμον... "Αν όμως δέν είναι έντιμες οί προθέσεις σου, σ' έξορκίζω...» Μιλᾶ ή Ίουλιέττα.

—Μεῦ κάνεις τήν χάρη νά πετάξης στὸν κάλαθο τῶν άχρήστων τὰ επισκεπτήριά σου;

—Γιατί;

—Γιατί; Γιά νά σοῦ τυπώσω καινούργια με μιά επανόρθωση: με τὸ δικό μου έπίθετο στήν θέση τοῦ δικοῦ σου;

Δέν είπε τίποτα, τὰ μάτια της όμως έλαμπαν...

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Η γέφυρα του Πάγου

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑΝΤ

ή

Τές, ένῶ καθρίζει τις πατάτες γιά τὸ δείπνο, παρακολουθεῖ απ' τήν άνοιχτή πόρτα της καλύβας της τὸ μονοπάτι πού βγάξει στὸν βράχο τῶν γλάρων. "Ισως νά περάση κανένας περιηγητής. Τότε θά τρέξη πάνω του μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο, λέγοντας:

—Θέλετε νά σας δείξω τὸν δρόμον τῶν πουλιῶν, κύριε;

Θά χαμογελάση κι' εκείνος καταφαικί κι' ή Τές θά τραβήξη μπροστά ξυπόλυτη, γυρνώντας κάπου-κάπου γιά νά τοῦ πῇ με τήν μελωδική φωνή της:

—Προσέξτε!

"Αν άρνηθῇ τις ὕπηρεσίες της, ή Τές θά έξακολουθῇ νά χαμογελά:

—Πάντα δεξιά, θά τοῦ πῇ. "Ανοίξε μιά μεγάλη τρύπα ἐδῶ κοντά. "Ένα πρόβατο έπεσε μέσα προχθές. Μὴν πηγαίνετε στὸ δάσος. Είναι επικίνδυνο...

Και θά κάνη μεταβολή, προτοῦ ὁ άλλος, συγκινημένος από τὸ τόσο άνιδιοτελές ενδιαφέρον, προλάβῃ νά τήν άνακαλέση.

Είναι ή ὥρα πέντε. Ξένοι δέν θάρθουν σήμερα. Σπάνια ξεμαρκάρουν πιά στὸ Νησί τῶν Πουλιῶν. Προτιμοῦν νά ταξιδέψουν με πλοίο, θαυμάζοντας τοὺς μεγάλους βράχους πού είναι σκεπασμένοι με τὰ λευκά φτερά τῶν γλάρων. "Η Τές έχασε τήν μέρα της, δέν άναστενάζει όμως. "Ο πατέρας της λείπει στὸ ψάρεμα και θά έπιστρέψῃ μόλις τήν νύχτα. Ὄρα είναι νά τρέξῃ στὸν θεῖο Τζῶν.

Τρέχει μέσα από άπέραντα άκαλλιέργητα χωράφια και σὲ λίγο νά τὸ σπῆτι τοῦ Τζῶν Μπράντλεϋ με τήν σταχτιά στέγη του.

Να κι' ὁ Τζῶν Μπράντλεϋ με τὸ πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδες, γιάτί ξυρίζεται. Αὔριο εἶνε Κυριακή και θά πάῃ στὸ Μπωφίλ νάκούσῃ τήν λειτουργία.

—Γειά σου Τές, καρδούλα μου!

—Γειά σας κι' εἰσᾶς, θεῖε Τζῶν! Μοιάζετε σάν πουτίγκα με ρύζι πού έχει κρέμα σαντιγύ από πάνω.

—"Αν είχα κρέμα, σίγουρα θά με κατάντες λαίμαργη! Φύγε από δὸ γρηγορα... Στὴν κουζίνα έχω τσάι και τοῦ φύλαξα λίγο κέικ.

Σὲ λίγο, τήν ανταμώνει μέσα στήν κουζίνα ὁ Τζῶν, τρίβοντας τὸ πρόσωπό του με μιά πετσέτα. Ὁ θεῖος Τζῶν μένει ὀλομόναχος στὸ σπίτι. Τὸ πρόσωπό του είναι ροδαλό και λείο, μολονότι πλησιάζει τὰ σαράντα. Τὸν ταξινοοῦν μεταξὺ τῶν «γέρων», γιάτί σὲ ήλικία είκοσι χρονῶν ήταν ήδη οικογενειάρχης: είχε περιθάλη στὸ σπίτι του τὰ δυο παιδιά τῶν γειτόνων του πού είχαν πνιγῇ σ' ένα θαλασσινὸ δυστύχημα. Σήμερα τὰ παιδιά έχουν μεγαλώσει και κερδίζουν τὸ ψωμί τους στήν πόλι...

—Μεγαλειὸ γλύκισμα! λέει ή Τές και χαϊδεύει τὸ στομάχι της.

—Τότε κάνε γρήγορα νά ξεστρώσης τὸ τραπέζι!

Κάθε φορά τὰ ίδια και τὰ ίδια. "Αδύνατο νά έμπνεύσῃ στήν κοπέλλα μιά ιδέα καθαριότητας. Παντοῦ είναι ψιχουλα, τὸ τσάι έχει στάξει άπένω στὸ στομάχο σκέπασμα.

—Στὸ λεφτό, θεῖε Τζῶν! σιγοτραγουδᾷ ή Τές.

Γά κάνει ὅλα άνω-κάτω. "Εκνευρισμέ-

νος, ὁ θεῖος Τζῶν, της λέει:

—"Αστα αυτὰ και πήγαινε νάρμέξης τήν γελᾶδα!

"Η Τές είναι εύχαριστημένη ὅταν δουλεύῃ γιά τὸν Τζῶν Μπράντλεϋ. Σκέπτεται τήν άσπεία γκριμάτσα πού της έκανε πρὸ ὀλίγου ανάμεσα στις σαπουνάδες τοῦ προσώπου του και γελᾷ ὀλομόναχη κάτω απ' τὰ ἔλατα, άρμέγοντας τήν γελᾶδα.

Ποτέ ή Τές δέν σκέφτηκε άνθρωπο τόσο πολὺ. Πολλές φορές της πονεῖ τὸ κεφάλι, τόσο πλημυρισμένο πού είναι απ' τήν παρουσία τοῦ θεῖου Τζῶν.

□ □

Πέρασαν τρεῖς μῆνες άφ' ὅτου ήρθε στὸ Νησί τῶν Πουλιῶν με τὸν Νέντ Τζῶνσον, τὸν μπекρούλιακα τὸν πατέρα της. Μαύρη δυστυχία. "Ο Τζῶν Μπράντλεϋ είναι από τοὺς λίγους πού δέν έγκατέλειψαν τὸ νησί. "Έχει μιά βαρκούλα, ένα καλλιεργημένο χωράφι, έναν σιτοβολῶνα, κι' ένα σπίτι Λυπήθηκε τοὺς δυο αλλήτες, πατέρα και κόρη κι' άφοῦ τοὺς κοιμήσε τήν πρώτη βραδυά στὸν σιτοβολῶνα του, τοὺς έχτισε μιά καλύβα ἐκεῖ πού τελειώνουν τὰ χωράφια του. Τοὺς έδωσε ὅτι έπιπλα είχαν ανάγκη κι' από τότε οί δυο Ἰνδιάνοι τήν καλοπερνοῦν. "Ο Τζῶν πηγαίνει κάπου-κάπου και κουβεντιάζει με τὸν Νέντ Τζῶνσον. "Η Τές ὑποτίθεται ὅτι ὕπηρετεῖ τὸν Τζῶν. Δέν βαρυέστε, όμως, ή Τές δέν έχει ιδέαν από νοικοκυριό. Κάθε φορά πού ὁ Τζῶν Μπράντλεϋ περνᾷ απ' τήν καλύβα της τήν βλέπει νά παίζη στὸ κατῶφλι με τήν γάτα. Πάντα ή Ἰνδιάνά ένθουσιάζεται πού τὸν βλέπει και τὸν ὑποδέχεται άνοιχτόκαρδα.

—Θεῖε Τζῶν, πού ήσασταν; Μάφινετε ἔτσι ὀλομόναχη!

Δέν μπορεί νά κάνη χωρίς αὐτόν. "Ο Τζῶν άντιπροσώπευε ὅτι ή Τές δὺν είχε ποτέ στήν άθλια ζωή της: εὐθυμία, φιλοπονία κι' ή καλύβα της της φαίνεται πα-

"Ο Τζῶν πηγαίνει κάπου-κάπου και κουβεντιάζει με τὸν γέρο Νέντ

λάτι γιάτί τήν έχτισε ὁ Τζῶν.

"Ο Μπράντλεϋ της φέρεται σάν νά είχε νά κάνη με μωρό:

—Πόσο χρονῶν είσαι, μπεμπέκα; Δώδεκα;

"Εκείνη θυμῶναι:

—Εἶπα τόσες φορές πὸς εἶμαι δεκαεπτά!

"Η Τές δέν είναι ὁμορφη με τὸ στοργυλὸ πρόσωπό της και τὰ μικροσκοπικά μάτια της πού τὰ μισοσκεπάζει μιά «φράντζα» μαύρων μαλλιῶν. "Η ὁμορφιά της είναι τὸ χαμόγελό της και ή φωνή της είναι μελωδική σάν κελάδημα πουλιῶ.

"Όταν βλέπῃ νάρχεται τὸν Τζῶν, παρὰ τὴν γάτα και σιγουρίζει βιαστικά γιά νά μὴν φανῇ ή άκαταστασία.

—Συχαμένο κορίτσι! της λέει.

—Σάμπως έρχεται ποτέ κανένας στὸ σπίτι μας! Τοῦ άπαντᾷ.

□ □

Είναι και κάποιος άλλος πού προσπαθεῖ νά αναθρέψῃ τὴν Τές. Είναι ή κ. Πακέν, ή χήρα πού μένει ἐκεῖ κοντά με τὸν γιό της Εὐγένιο, τὸν καμπούρη. Κανείς άλλος δέν μένει σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιού. "Όταν φεύγῃ ὁ Τζῶν γιά νά κοψη ἔξωλα στὸ δάσος, ή Τές, πού πλήττει ὀλομόναχη, πηγαίνει νά επισκεφθῇ τήν κ. Πακέν, μιά καθαρόαιμη Καναδή, γλυκειά, φιλόξενη, πρόσχαρη. "Ο Εὐγένιος εύχαριστεῖται τόσο πολὺ με τήν πίσκεψη της Τές. Δέν προσέχει καν ὅτι ή Ἰνδιάνά δέν είναι ὁμορφη. "Από καιρό τῶρα οί ὁμορφες νησιωτοπούλες έγκατέλειψαν τὸ νησί. Τελευταία έφυγε ή "Ανίτα, ή θετή κόρη τοῦ γείτονός τῶν. "Η Τές είναι ή μόνη κοπέλλα τοῦ νησιού.

"Η κ. Πακέν μεγάλωσε μαζί με τὸν Τζῶν Μπράντλεϋ. "Αφού ξαναγύρισε στὸ νησί ὕστερα απ' τήν χηρεία της, συλλογίστηκε πὸς ἴσως ὁ Τζῶν θυμόταν ὅτι παιδί της έκανε κόρτε... "Ο Τζῶν Μπράντλεϋ, όμως, δέν σκέπτεται νά παντρευθῇ. Τοῦ φαίνεται πὸς είναι ήδη χήρος, γιάτί είχε τόσα χρόνια τις έγγονες τῶν θετῶν παιδιῶν.

□ □

—Σας άναγγέλλω μιά είδηση! είπε ὁ Μπράντλεϋ, τήν Κυριακή βράδυ πού ήταν μαζεμένοι γιά βεγγέρα στήν κουζίνα της κ. Πακέν.

Τὸ φθινόπωρο, θά χουμε μιά δασκάλα.

Τὸ νησί έχει σκολεῖο πού δέν λειτουργοῦσε όμως, ελλείψει πόρων. Οί ὀλογένειες πού είχαν μένει σκορπισμένες στήν νότια πλευρά πρέπει νά μορφώσουν τὰ παιδιά τους πού κινδυνεύουν νά βγοῦνε... τοῦβλα!

Γι' αὐτὸ οί πατέρες

μάζεψαν μεταξύ τους χρήματα και βρήκαν μια δασκάλα, την Φλωράνς Μποντιλιέ που ήταν άλλοτε «σχολάρχης» — τί τί τλος! — στο Άκρωτήρι των Ρόδων. Η Φλωράνς θα μένει ως οικότροφος στις κ. Πακέν, όπως έμεναν οι άλλες δασκάλες κατά καιρούς.

□ □

Ύστερα από λίγες μέρες, ο Τζών Μπράντλεϋ έπισκεύαζε τον φράχτη του επιτηρώντας μια βενζινακάτο που κατευθυνόταν προς την έτοιμορροπη αποβάθρα. Μια γυναίκα ήταν καθισμένη μπροστά. Μόλις άραξε η βενζινακάτος ο βαρκάρης έβγαλε βιαστικά τις αποσκευές στην αποβάθρα και ξανάφυγε. Η γυναίκα σήκωσε το κεφάλι κι έλεπε του Τζών:

— Έσείς! φώναξε. Δεν με βοηθάτε να κουβαλήσω τα πράγματά μου;

Ο Τζών πλησίασε με την ήσυχία του γιατί σαν να μην του άρεσε αυτή η οικειότητα. Εκείνη πήρε ένα μεγάλο πακέτο και του το φόρτωσε:

— Προσοχή, είναι το γραμμόφωνό μου! Μη μου το κάνετε κομμάτια! Κρατήστε κι αυτό!

Εκείνος προχωρούσε μπροστά χωρίς να κουράζεται με το σήκωμα των αποσκευών της καινούργιας κούρας. Εκείνη τον ακολουθούσε κάπως λαχανιασμένη, γιατί το μονοπάτι ήταν ανηφορικό. Με κοιμήσεις φράσεις τον ρωτούσε για το σπίτι της κ. Πακέν, όπου θάβιμε ως οικότροφος.

Της άπαντούσε με δυο λόγια χωρίς να γυρίση το κεφάλι του και χωρίς να δείξη ότι την πρόσεχε. Δεν είχε ανάγκη να την κυτάξει για να νοιώσει πως είχε ζωή μέσα της. Ξαφνικά, ο Τζών Μπράντλεϋ ένοιωσε πως είχε ξαναγίνει ξένοιαστο παιδί κι άρχισε να σιγοσυφρίζη με αδιάφορο ύφος.

Άφισε τα πακέτα στο κατώφλι της κ. Πακέν και πήγε στο σπίτι του. Άντι να κρατήσει, όμως, συντροφιά της Τές που είχε μπουγάδα, πήγε να καθήσει στο παράθυρο, αντίκρυ στην θάλασσα, καπνίζοντας την πίπα του.

Την επομένη, ο Τζών δεν πλησίασε το σπίτι της κ. Πακέν. Η Φλωράνς Μποντιλιέ ασφαλώς θα έκανε την εγκατάστασή της. Το απόγευμα τον ζήτησε ο Εγγένιος. Τον χρειάζονταν στο σκολειό να κάνει κάτι πρόχειρες έπισκευές.

— Γειασας γείτονα! του είπε η Φλωράνς, μόλις τον είδε, βγάζοντας απ' το στόμα της την τσιγκλα. Δεν πρόλαβα να σάς ευχαριστήσω χθές. Το σκάσατε σαν να βλέπατε κανένα φάντασμα!

□ □

Τον Νοέμβριο λύσσαξαν οι καταιγίδες. Τα πουλιά είχαν πετάξει μακριά. Λύκοι είχαν άρχισει να ουρλιάζουν την νύχτα μέσα στα δάση. Χιονίσει. Η Φλωράνς έβαλε τους μαθητάς της να της σκάψουν ένα δρόμο που να οδηγεί απ' το σκολειό στο σπίτι της κ. Πακέν.

Το βράδυ της Κυριακής, στο σπίτι της κ. Πακέν έμπαινε μια καινούργια ζωή. Πήγαινε ο Τζών κι η Τές. Η Ίνδιανά φορούσε ένα καινούργιο φόρεμα που της είχε ράψει η κ. Πακέν και καλοχτενισμένη φαινόταν σχεδόν διαφορετική. Όλοι γελοῦσαν και μιλούσαν δυνατά. Η Φλωράνς κορόιδιζε το γραμμόφωνο. Ο τελευταίος δίσκος που της είχαν στείλει ήταν: «Η τελευταία μέρα του Μπρόντγουορντ».

Οι γυναίκες γελοῦσαν με νευρικόμηνια, ενώ οι άνδρες έλεγαν πως ο «κιν-τνάπερ» (άπαγωγέος παιδιών) ύπηρενέει της τύχης του.

Τραγουδία διαδέχονταν τα τραγούδια

με το μονότονο τρίξιμο της βελόνας άπάνω στην υψαιότερη επιφάνεια του δι-σκου. Τέλος, η Φλωράνς έβαλε έναν δι-σκο της Τζάκ και κύτταξε τον Τζών. Εκείνος την χόρευε. Ο Εγγένιος χόρευε γυναίκες. Η κ. Πακέν καθόταν κοντά στο γραμμόφωνο. Στις έντεκα, τους έφερνε να πιούν ένα ποτήρι κρασί.

Όλοι φαίνονταν να διασκεδάζουν άνοιχτόκαρδα. Κατά βάθος, ίσως ο Τζών μονάχα να ήταν ευτυχισμένος.

□ □

Ο πνιγμένος που μπόρεσε να σώση με έντριβες και τεχνητές αναπνοές ήταν έ-νας παλληκάρι είκοσιπέντε ως είκοσιεφτά χρονών, με κόκκινα μαλλιά και χονδρά χείλια. Ήταν άπάνω σε μια σχεδία, το ρεύμα την άναποδογύρισε και καθώς ο νέος ήταν έξαντλημένος απ' τις στερήσεις, κινδύνεψε να πνιγί, χωρίς το θάρρος του Τζών που ρίχτηκε στη θάλασσα και κατόρθωσε να υπερνικήση την όρμη του ρεύματος και να ψαρέψη τον ναυαγό.

Ύστερα από περιποιήσεις που διάρ-κέσαν μια δολοκλήρη ώρα, ο ναυαγός άνοιξε τα μάτια του. Ο Τζών του άδειασε μέσα στο λαρύγγι ένα ποτήρι άλκο-όλ. Ύστερα τον σκέπασε ζεστά και του έλεπε να κοιμηθί.

Άντι να βρή ύπνο, ο ναυαγός παραμι-λούσε όλη νύχτα. Άπ' το παραμιλητό, ο Τζών έμαθε όλη την ιστορία του: ο δια-σώθεις ήταν υποπλοίαρχος άπάνω σ' ένα άλιευτικό, το «Κίτσενερ» που είχε φύγει απ' το Γκασπέ στις 12 Νοεμβρίου και ναυάγησε στις 14 στον Θερμό. Κόλλπο κοντά. Άπ' τους τέσσερις άνδρες του πληρώματος μόνος αυτός είχε διασωθί, τους άλλους δέ τους είδε να πεθαίνουν τον ένα ύστερα απ' τον άλλο άπάνω στην ίδια σχεδία. Δυο μέρες και δυο νύχτες η θάλασσα τον ταλαιπωρούσε σπρώχνον-τάς τον προς το Νησί των Πουλιών.

Ο Τζών Μπράντλεϋ ξενύχτησε στο προσκέφαλό του, φροντίζοντας να μην σβύση ή φωτιά της σόμπας.

□ □

Την επομένη, όταν έφθασε η Τές, έβα-λε τις φωνές τόσο δυνατά που έτρεξε η Φλωράνς. Ο Τζών τις έδιωξε για να μην ένοχλήσουν τον άρρωστο και δέχτηκε μόνο με ευχαρίστηση το ζεστό που έφτια-ξε η κ. Πακέν για να διακόψη τον πυρε-τό. Ο άρρωστος ξανακοιμήθηκε είκοσι-τέσσερες ώρες στην σειρά. Όταν άνοι-ξε τα μάτια του, ζήτησε να φάη.

Την επομένη Κυριακή, την ώρα της βεγγέρας, περνούσε, σκύβοντας λίγο, το κατώφλι της χήρας. Η άναπαυση είχε ξαναδώσει ζωή στο κουρασμένο πρόσωπό του και φαινόταν πολύ πιο νέος — αυτή την έντύπωση τουλάχιστον είχαν οι γυ-ναίκες. Κι' αυτόν τον λέγαν Τζών και για να ξεχωρίσει απ' τον Μπράντλεϋ τον φώναζαν Τζών Κίτσενερ ή Κοκκινο-μάλλη.

Ο θεός Τζών έκανε την παρατήρηση πως ο έρχομός του «άνεψιού» του ήταν εύχης έργον γιατί ήθελε βαβαλλιέρο κι' η κ. Πακέν για να χορεύη και να μη κάθεται να κουρδίζει όλη την ώρα το γραμμόφωνο.

Αυτήν πραγματικώς ο Κοκκινομάλλης χόρευε πρώτη, σαν να γνώριζε τα έθιμα. Έίχε πάρει πιά θάρρος μαζί με όλου-

Χόρευε με καταπληκτική ευκίνησία. Γνώ-ριζε σίμμο και ρούμπα. Η κ. Πακέν ή-ταν έλαφρη σαν άκρίδα στην άγκυαλιά του. Και πως γελοῦσε η χήρα! Ο Κοκ-κινομάλλης χόρευε στην σειρά τις τρεις γυναίκες. Κι' έτσι η κ. Πακέν είχε την τύχη να χορέψη με τον Τζών Μπράντλεϋ που ως τότε δεν την είχε καλέσει ποτέ στο χορό... Μητέρα με κοτζάμ γυιό — που άκούστηκε; Κι' η Τές χόρευε με τον θείο Τζών... Κι' ο Εγγένιος με την Τές. Κι' όλοι ευχαριστήθηκαν χορό!

□ □

Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα. Ο Κοκ-κινομάλλης έμεινε στο νησί. Πέρασε η έποχή για το ψάρεμα κι' είναι άργα για να πιάση δουλειά στα ναυπηγεία. Κανείς δεν τον ρωτά. Τους φαίνεται φυσικό να μένει στο σπίτι του άνοιχτόκαρδου Τζών Μπράντλεϋ. Ο Κοκκινομάλλης δεν είναι άπό εκείνους που κάθονται με σταυρω-μένα χέρια. Όλα τάχει βιάζει καινούρ-για, τον σιτοβολώνα, το σπίτι, την βάρ-κα, και πίσω απ' το σπίτι είναι στίβα-μένη μεγάλη ποσότης άπό κούτσουρα.

Κάθε βράδυ προτοδύ κοιμηθί στην «κοκέτα» που έφτιαξε άπάνω απ' την κουζίνα, γονατίζουν μαζί με τον θείο Τζών και προσεύχονται: «Κύριε έλέησόν με!»

— Είναι λαμπρό παλληκάρι, λέει έμπ-στευτικά ο Μπράντλεϋ στη κ. Πακέν.

□ □

Οι δυο άνδρες έχουν βάλει τα δυνατά τους να φτιάσουν την Γέφυρα του Για-γου. Όλοι οι νησιώτες δουλεύουν σ' αυ-τήν, διασπώντας τα κομμάτια του πάγου που φέρονται τα ρεύματα και βάζοντάς τα στην σειρά, για να ένώσουν το νησί με την στεριά. Έέσσερα μιλία μήκος θάχη η γέφυρα, για φαντασθήτε! Την δουλεύει όμως την διευθύνουν άκούραστοι ο θεός Τζών με τον Κοκκινομάλλη. Στο τέλος, θα στερεώσουν την γέφυρα με έλατα.

Χάρης στην Γέφυρα του Πάγου, θα εί-ναι λιγώτερο αλχημάλωτοι στο νησί τους. Την Κυριακή, ψαράδες απ' την παραλία, θάρρουν να τους έπισκεφθούν με τις γυ-ναίκες και τις κόρες τους μέσα σε μικρά κόκκινα έλκηθρα, που οι καμπανίτες τους είναι μια τόσο ευχάριστη μουσική.

Επικρατεί συνήθεια να κάνουν τα έλ-καίνια της Γεφύρας τα Χριστούγεννα. Κι' αυτή την παραμονή, μόλις βράδυσε, ο Τζών Μπράντλεϋ, καθισμένος κοντά στην σόμπα, άκουσε με ευχαρίστηση να τρίζουν οι πάγοι που τρακάρουν άπάνω στην Γέφυρα. Είναι η Γέφυρα του Πάγου, άτράνταχτη. Δεν φοβάται τίποτα.

Ο Τζών Μπράντλεϋ όνειροπολεί. Είπε μόνος. Ο Κοκκινομάλλης πήγε, όπως κάθε βράδυ, να έπιβλέψη τις παγίδες που έχει στήσει στην άρχή του δάσους. Ένα ύπεροχο σεληνόφως κάνει να άκτι-νοβολή η Γέφυρα του Πάγου κάτω απ' τον ούρανό. Είναι μια παράδοση που δεν την έχασε ο θεός Τζών... Το πρώτο ζεύγος που θα περάσει την Γέφυρα πρέ-πει να είναι ζεύγος έρωτευμένων. Όφει-λουν να φιληθούν μόλις φθάσουν στο μέ-σον της διαδρομής. Και θα θεωρούνται άρραβωνισμένοι. Θαρρεί πως βλέπει τον έαυτό του υπερνικώντας την δειλία του, να πηγαίνει στο σπίτι της κ. Πακέν και να χτυπά κάποιο παράθυρο, την ώρα που χτυποῦν χαρμόσυνα οι καμπάνες.

Θ' άνοίξη η πόρτα και θα φανή η Φλω-ράνς, έτοιμη να βγίη κουκουλωμένη, ως τα μάτια. Δεν θα τολμήση να της πη-— Περνάμε την Γέφυρα του Πάγου; Άλλά κάτι πιά... εύκολο:

— Πάμε στην λειτουργία, στο Μπα-

φίς:

— Έν τάξει! Θ' άπαντήση η Φλω-ράνς.

Θα πάνε μαζί άφου άποχαιρετήσουν μ' ένα φιλικό νόημα την κ. Πακέν.

Φθάνοντας στην Γέφυρα του Πάγου, θα της πιάση άμέσως το μπράτσο για να μην γλιστρήσει εκείνη και πέσει. Κι' όσο θα άπομακρύνονται απ' το νησί, όσο θα σφίγγη πιο πολύ το μπράτσο της Φλωράνς κάτω απ' το δικό του. Μόνοι οι δυο τους θα έρι-σκωνται, μόνοι άνάμεσα στον ούρα-νό και στην θάλασσα, τριγυρισμένοι απ' το χιόνι, γεμάτοι ευτυχία όμως... Θ' άκούν να χτυποῦν οι καρδιές τους με τον ίδιο χτύπο...

□ □

Να η Τές που έρχεται να τον θγά-λη απ' το όνειροπόλημά του. Νοιώθει τόσο τρυφερότητα, τόσο στοργή γι' αυτή την άκκληρη.

— Τί, γίνεσαι, μικρό μου. — Κύριε Μπράντλεϋ τί γυρεύεις έδώ τέτοια ώρα; του λέει μιλώντας του για πρώτη φορά στον ένικό. Κι' η κ. Πακέν που μās περιμένει;

Δεν έχασε την βεγγέρα της κ. Πακέν θα περνούσε όμως ευχαρίστως την νύχτα μπροστά στην φωτιά του για να ξεκουράσει το μυαλό του με την άραία εικόνα εκείνων που θα συ-νέβαιναν την επομένη.

Η Τές σιγουρίστηκε όσο μπορούσε. Ο θεός Τζών της δίνει το χριστου-γεννιάτικο δώρο της. Κατόρθωσε να άγοράση άπό κάτι ναυτικούς μια φυ-σαρμόνικα για τον Εγγένιο και σκο-λάτες για την Φλωράνς. Θα τις άφή-ση άπάνω στο κρεβάτι της δασκάλας σε λίγο, μαζί μ' ένα κλαδί «γκί».

Κι' η Τές δεν έχασε τον θείο Τζών. Τοῦπλεξε ένα ζεστό γελέκο, υπό την καθοδήγηση της κ. Πακέν. Η χήρα έ-κανε μεγάλες προετοιμασίες γι' αυτή την θραδιά. Στολισε το έλατο κι' έ-στησε μια μικρούλα φάνη σε μια γω-νιά του δωματίου. Κι' έβαλε μια λι-θογραφία του Θείου Βρέφους μέσα.

— Τί έφερες στην κ. Πακέν; είπε δυ-νατά η Τές, σαν να μάντευε πως το δ-μορφο κουτί που μια άκρη του βγίνει απ' την τσέπη του Θείου Τζών δεν ά-

πευθύνεται στην χήρα.

Εκπληκτος, ο Μπράντλεϋ την κύ-ταξε. Ποτέ δεν είχε σκεφτή να κίνη δώρο στην κ. Πακέν. Κυτάζει δλόγι-ρά του, να βρή κάτι. Κυτάζει κι' η Τές. Να ένα κουτί. Μέσα, ο Τζών κρύ-βει τους «θησαυρούς» του: το πρώτο γράμμα που έλαδε απ' την Άνιτα που είναι σεργιτάρα σ' ένα ρεστωράν του Μοντρεάλ... «Άγαπητέ μου Θείο Τζών, γιατί δεν παντρεύεσαι; Ύπο-φέρω που ξέρω πως είσαι μόνος σου. Θά σου αγοράσω έγώ την θέρα σου...» Κι' ένα κάρτ-ποστάλ που τοῦστειλε μια Άμερικανίδα περιηγήτρια. Πή-γαν μαζί στον θράγο των γλάρων, της σέρβειρε τσάι στην κουζίνα του... Είναι δέκα χρόνια άπό τότε, ο Τζών όμως δεν έχασε την έπίσκεψη... Στο θά-θος του κουτιού είναι ένας μικρός Ι-ησούς, άπό γύψο μέσα στην κούνια του, δώρο που έκανε στην Άνιτα όταν ήταν έφτά χρονών!

— Τί θρώακι που είναι ο μικρός ά-σπρος Θεός, Θείο Τζών! φωνάζει χα-ρούμενα η Τές.

Και προσθέτει σοδαρά-σοδαρά:

— Θά είναι μια χαρά μέσα στην φάνη της κ. Πακέν.

— Έχεις δίκιο, Τές. Πήγαινε το στην

**"Ανδένσιωπούσα έγώ
κι' έσύ αν μιλούσες...**

**Το πασχαλιάτικο
δωρο της
«Εβδομάδος»
στις αισθηματικές
της άναγνώστριες**

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

κ. Πακέν. Και κουκουλώσου να μην παγώσης.

□ □

Τα σεληνόφωτα συμπίπτουν συνή-θως με κύματα φύχους. Ο θεός Τζών σβύνει την λάμπα και πλησιάζει το παράθυρο. Θέλει να δη για τελευ-ταία φορά την Γέφυρα του Πάγου του όπου κανένας άκόμα δεν πέρασε. Η Τές είναι όρθια στο πλευρό του. Η μικρή άγρια μόνο κοντά του νοιώθει ένα συναίσθημα άσφαλείας.

Ξαφνικά, ο Τζών βλέπει δυο σκιές να προχωρούν σιωπηλές... Να είναι όνειρο, άραγε; Η έφιάλτης; Ένας άνδρας και μια γυναίκα που προχω-ρούν με το ίδιο βήμα, ξεγλιστρώντας μάλλον άπάνω στον πάγο. Είναι σφι-χταγκολιασμένοι και θαρρείς πως η σάρκα της γυναίκας τυλίγει τους δυο λαιμούς μαζί. Ο Τζών Μπράν-τλεϋ τους άναγνωρίζει: είναι ο κοκ-κινομάλλης με την Φλωράνς.

Σαν μαρμαροκόλωνα, ο θεός Τζών στέκεται άκίνητος μπροστά στο παρά-θυρο. Τα μάτια του που είναι κολλη-μένα στο τζάμι, είναι γουρλωμένα...

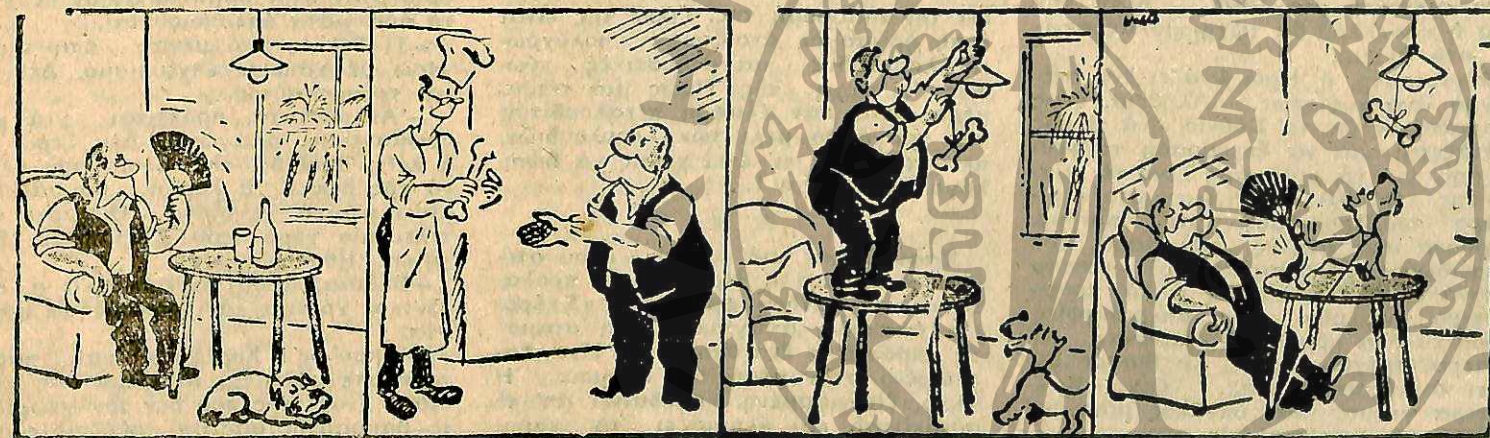
Δεν είναι όμως μόνο; μέτρε στο δω-μάτιο και πρέπει να κρύψη τον σπα-καγμό του. Σέρνεται ως το τραπέζι και σωριάζεται σε μια καρέκλα. Η Τές πάει να σκάση, νοιώθει όμως πως δεν πρέπει να φωνάξη πως δεν πρέπει να πη λέξη. Και ξαφνικά πλέκει τα χέρια της γύρω απ' τον λαιμό του και κάθεται στα γόνατά του. Χειρο-νομία παιδιού η χειρονομία γυναίκας; Κι' αυτή δεν ξέρει. Να μπορούσε να τον παρηγορήσει... Ο θεός Τζών δεν σκέπτεται να την άπωθήση πήρε ό-μως την πίπα του...

Τώρα το φεγγάρι φωτίζει το δωμά-τιο και σίγουρα και την επιφάνεια της Γεφύρας του Πάγου σαν να είναι μέρα. Ο Τζών σηκώνεται άπότομα. Ο πόνος του, ο σπαραγμός του είναι φριχτός. Θάβει να σπάση, τα τζά-μια, να τρυσήση το φεγγάρι!

Και δεν προσέγει ότι καθώς σηκώ-θηκε έκανε την Τές να ξεγλιστρήσει απ' τα γόνατά του και τώρα στέκεται σαν ξεριζωμένη, σφίγγοντας στο χέ-ρι της τον άχρηστο καλό μικρό Θεό της...

ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΑΝΤ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛΑ

Ο κ. Μπίλ είναι ιδιαίτερος εὔ ὀητος στη ζέστη. Έτσι, άρχισε άπό τώρα να κάνει χρήση της βεντάλιας του. Όπως όμως είναι ύποχρεωμένος να άερίζεται συνεχώς, σκέφθηκε ένα τροπο, που να ευχαριστείται χωρίς και να κουάζεται. Πηγαίνει, λοιπόν, έμέσως στον μάγειρά του και του ζητά ένα κόκκαλο, κρεμά κατόπι το κόκ-καλο, άπό την λάμπα του δωματίου του και στερεώνοντας την βεντάλια του στην ού-ρά του Ριρή του, τον άζει έπάνω ο τραπέζι. Ο Ριρής όμως θέλει να φτάση το κόκκαλο, άγωνίζεται, κουνά την ούρά του διαρκώς, αλλά δεν κατορθώνει παρά να άερίσει... τζάμπα τον κύριο του!

"Ένα περιπετειώδες Πάσχα

Μεγάλο Σάββατο, μεσημέρι... Άλλοις τέλειωσε η γενική δοκιμή της όπερέτας του Χαίροπούλου απ' τον θίασο Χαντά-Οικονόμου στο «Κεντρικόν». Αύριο Κυριακή του Πάσχα ο θίασος κάνει την έναρξη, κατόπιν μεγάλης διαφημίσεως που έγινε... Μά ήταν γενική δοκιμή ή ξεθέωμα, έκλεινε την μέρα; Πότε η όρχηστρα εκπαιδεύει πιά γρήγορα, πότε η πρόζα χώνεται στις διάφορες «ρεπλικές», πότε οι ήθοιοι δεν άκουγαν τι τους έλεγε ο υποβολέας, πότε παραπονούνταν ότι φώναζε πολύ δυνατά, πότε, σε μία έρωτική σκηνή, ο τενόρος ξπαίρνει ύφος έτοιμοθανάτου για να κάνει μία ντεκλαρασιόν... Άς είναι όμως, αυτά τα μεγαλοβδομαδιακά θέατρα των ήθοιων πέρασαν κι' όλοι έφυγαν, ο ένας ύστερα απ' τον άλλο, αφού πρώτα άλληλοευχήθηκαν ένα «καλό Πάσχα».

«Όλοι; Όχι, κάποιος έμεινε ή μάλλον κάποια που περιμένει με νευρική καθισμένη ολόμοναχη στην σκηνή του έρημου θεάτρου, όπου δεν έχουν ξεστήσει ακόμα τα σκηνικά. Κι' είναι αυτή ή θιασαρχίνα, ή πρωταγωνίστρια με τα καστανά, βελουδένια μάτια, ή 'Ηρώ Χαντά. Τι να περιμένει, άραγε; 'Απλούστατα, περιμένει τον σωφέρ της. Καθώς νόμιζε πως θα τελείωνε αργότερα, τουδωκε έντολη να μην έρθει νωρίς. Και τώρα, για να διασκεδάσει την πλήξη της άναμονης, προσπαθεί να ζαλίσει το μυαλό της με την ανάγνωση ενός περιπετειώδους ρομάντσου που έγραψε ο υποβολέας άπάνω στο «κουβούκλιό» του.

Νάτος, επιτέλους ο σωφέρ. Πού ήσουν τόσες ώρες, Χριστιανέ μου; 'Η 'Ηρώ κάθεται στο θολόν της όμορφης «Σεβρολέ» της και διώχνει τον σωφέρ. Θα σωφάρη μόνη της.

Άλήθεια, πόσο θέλει να ξεσκάσει, να πάη κάπου ν' αναπνεύσει καθαρό αέρα... Δόξα τω Θεώ οι τουσάτες της είναι όλες έτοιμες, τις πρόβαρε το πρωί, το καπελλάκι της μόνο ήθελε λίγο στένεμα, μία ιδέα... Αυτή την ώρα ή καπελλού θα τώχη κιάλας στείλει στο σπίτι...

Ξέγνοιαστη, ή 'Ηρώ θγάζει ένα στεναγμό ανακουφισώς. Άλήθεια, ένας περιπατάκος ως το Σούνιο, να τι της χρειάζεται για να ξεκουράσει τα νεύρα της, για να φρεσκάσει λίγο το μυαλό της... Θα γευματίσει εκεί, στο περίπτερο του Τουρισμού, στο υπαίθρο, μπροστά στις στήλες του Ναού του Ποσειδώνος. Θάπαιρνε και κανένα μπανάκι στην θάλασσα, αλλά προτιμότερο να μην κάνει άπερισκεψίες. Τόσο εύκολα κρυολογεί κανένας... Κι' ύστερα, τρέχα-γύρευε, ο θίασος δεν έχει αντικαταστάτρια... Όχι... Καλλιτέρα γεύμα, ένας υπνάκος μόνο, κι' επιστροφή, νωρίς-νωρίς...

□ □

Παρ' όλη την πεποίθηση που έχει στο σωφάρισμά της και στην άριστη κατάσταση των φρένων της «Σεβρολέ» της, ή 'Ηρώ ποτέ δεν περνά τα

25-30 την ώρα μέσα στην πόλη και τα 50-60 έξω. Προτιμά ν' απολαμβάνουν τα μάτια της τις όμορφιές της φύσεως παρά να νοιώθουν την μέθη του χαδιού του άγέρα στα μάγουλά της... Ο δρόμος ως το Λαύριο είναι καλός. Τα δάχτυλά της 'Ηρώ παίζουν το λεβιέ της ταχύτητας. Τι όμορφη μέρα! Όσο απομακρύνεται απ' την Αθήνα, τόσο ή γοητευτική πρωταγωνίστρια του «Κεντρικού» άναπνέει πιο ελεύθερα. Σταματά σ' ένα χωριό και πίνει ένα ποτήρι γάλα που της προσφέρει μία χωρική... Ύστερα, συνεχί-

Μία ώραία πόλη της 'Ηρώς Χαντά

ζει την διαδρομή της. Γύρω της είναι ένας όργασμος άνοιξεως: πολύχρωμα λουλούδια και μεθυστικές εωδιές. 'Η ψυχή της 'Ηρώς μία τέτοια μέρα είναι σαν έλαφρη πεταλούδιτσα που τρυγά το μέλι των λουλουδιών, πετώντας εδώ κι' εκεί χωρίς να δώσει λόγο σε κανέναν!...

□ □

Ξαφνικά, σε μία καμπή όπου στενέει ο δρόμος ή 'Ηρώ μόλις προλαβαίνει να πατήσει φρένο. 'Η «Σεβρολέ» ύπακούει άγόγγυστα και σταματά μπροστά σ' ένα άτομο που είναι ξαπλωμένο στην μέση του δρόμου. 'Η 'Ηρώ, ξαφνιασμένη, κατεβαίνει απ' το αυτοκίνητο και πλησιάζει το κορμί που κοιτάει... Τα γεγονότα, έκτυλισσονται ραγδαία. Τρία άτομα-τρεις προσωποδοφόροι-την κυκλώνουν. 'Η νέα καταλαμβάνει πως κάθε αντίσταση είναι περιττή:

—Δεν θα σάς πειράξουμε καθόλου,

της άπαντά ο ένας που φαίνεται άρχηγός τους. Άρκεί να μās ακολουθήσετε με το καλό.

Εκείνος που ήταν ξαπλωμένος στην μέση του δρόμου σηκώνεται: σκηνοθεσία κι' αυτό... Κάθεται στο θολόν κι' οδηγεί το αυτοκίνητο σε μία άπομνη γωνιά.

Η 'Ηρώ, μαζί με τους τρεις άναγκαστικούς συνοδούς της, κατεβαίνει μελαγχολικά το δρομάκι που οδηγεί προς την θάλασσα. Άπόλυτη έρημιά. Ψυχή. Ούτε άνθρωποι, ούτε ζώα. Νά κι' ένα γιότ που λικνίζεται ήρεμα-ήρεμα στην άρτυδίωτη έπιφάνεια της θάλασσας. Οι τρεις προσωποδοφόροι δεν άνοίγουν το στόμα τους... Λέξη... Κι' ούτε τολμά ή 'Ηρώ να τους πη τιποτα.

Μία θαρκούλα τραηγμένη στην άκρογιαλιά. Ο ένας απ' τους συνοδούς κάθεται στα κουπιά. Σε λίγο, ή 'Ηρώ πατά το πόδι της στο κατάστρωμα του γιότ. Εκεί, μία έκπληξη την περιμένει: τι σύμπτωση, το γιότ... είναι συνονόματό της! Πάνω σ' ένα σωσίβιο διαθάζει με κεφαλαία: «ΗΡΩ»...

□ □

—Νά σάς συστηθούμε το θεωρούμε περιττό, λέει ο ένας νέος, αφού δεν μās γνωρίζετε, δεσποινίς Χαντά. Όπως έπίσης είναι περιττό να θγάλουμε τις μάσκες μας. Το μόνο που σάς έπαναλαμβάνουμε είναι ότι δεν θα σάς πειράξουμε καθόλου...

Η 'Ηρώ άρχίζει να συνέρχεται απ' την πρώτη τρομάρα της:

—Μά... κάποιο σκοπό θάχετε θέσει για να με άπαγάγετε στα καλά καθούμενα...

—Υπάρχει λόγος, θέθαινα. Πρώτα απ' όλα, σάς είδαμε τυχαία να θγαίνετε απ' το θέατρο. Σας παρακολουθήσαμε και μόλις είδαμε πως παίρνετε τον δρόμο του Σουνίου, σάς ξεπεράσαμε με το αυτοκίνητό μας—δεν ήταν δύσκολο, γιατί έσείς πάτε σιγά-σιγά—και σκηνοθετήσαμε όλη αυτή την άπαγωγή. Κατά σύμπτωση, το γιότ μας θρισκόταν στον όρμιοκο αυτόν κι' έτσι τα πράγματα άπλοποιούνται...

—Τι θέλετε από μένα; έπιμένει ή 'Ηρώ με κάποιον έκνευρισμό. Δεν είναι τρόπος αυτός...

—Άπλούστατα, πρόκειται για μία «ρωμαντική» άπαγωγή. Δεν ξέρω αν ή λέξη άποδίδει την έννοια που θέλω να της δώσω. Έ λοιπόν, θα σάς θυμίσω μερικά γεγονότα: Θυμάστε τον τελευταίο χορό του Σωματείου Ελλήνων 'Ηθοποιών;»

—Βέθαινα, αφού παρευρέθηκα σ' αυτόν και χόρεψα και τραγούδησα μάλιστα.

—Άκριβώς! Χορέψατε και... παραχορέψατε μάλιστα. Κι' όταν σάς πλησίασε ένας νέος που δεν τον γνωρίζατε—θαυμαστής σας απ' τους πιο φαντατικούς όμως, αυτό σάς το λέω—και σάς ζήτησε να χορέψετε μαζί του ένα χορό, κυττάξατε το καρνεδάκι σας και του είπατε: «Λυπούμαι πολύ, κύριε,

(Το τέλος στη σελίδα 38)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο «Άρχηγός» που βρίσκεται έπικεφαλής του άγώνος της άμερικανικής άντικατασκοπείας, καλεί τον ντέτεκτιβ Ρέις Ουίλλιαμς να δοηθήση την όεά-νοσή του έναντιόν μιάς όμάδος κατασκόπων που διευθύνεται απ' τον Μάρκ Γιάρροου και τον κόμητα Γέντο. Σύντομος του κόμητος Γέντο είναι ή Φλόρενς Ντράμοντ, ή έπονομαζόμενη «Φλόγα», άλλοτε έρωμένη του Ρέις Ουίλλιαμς, μία γυναίκα πολύ ώραία. Ο «Άρχηγός» κατορθώνει να άμύνεται κατά των ένεργειών του Γιάρροου και του Γέντο χάρει στον «Κατάσκοπο άρ. 7» που του φανερώνει τα σχέδια, και τα μυστικά των. Ο Γιάρροου άνακαλύπτει πως ο «Κατάσκοπος άρ. 7» δεν είναι άλλος απ' την «Φλόγα» κι' έτοιμάζεται να το άποκαλύψη στον κόμητα Γέντο. Έπεμβαίνει όμως ο Ρέις Ουίλλιαμς, οδηγούμενος απ' την Άλντα, την φίλη τι Γιάρροου που τον ρίχνει στα δίχτυα του έρωτός της, άπάνω στο γιότ «Φλόγα». Έπακολουθεί μία τρομερή σκηνή, κατά την όποian ο Ουίλλιαμς σκοτώνει τον Γιάρροου και τον μαύρο σωματοφύλακά του, και παίρνει κατόπι την Άλντα και φεύγει, αφήνοντας την Φλόγα μόνη με τον άντρα της, κόμητα Γέντο, που έχει φθάσει εν τω μεταξύ. Έπακολουθεί συνάντησις του Ουίλλιαμς με την Φλόγα, και τον «Άρχηγό». Μιλούν για τον άγώνα έναντιόν των κατασκόπων.

13. ('Η συνέχεια)

Οποκλήθηκα χαμογελώντας κι' ο «Άρχηγός» με κύτταξε άυστηρά. Συνέχισε:

—'Η μίς Ντράμμοντ είναι πρόθυμη να σάς τους προμηθεύση. Γύρισα προς την Φλόγα.

—Πώς αυτό; ρώτησα.

—Θα σάς το πη ή ίδια, ή μίς Ντράμμοντ, είπε ο «Άρχηγός» διευθυνόμενος προς την πόρτα.

Δεν τον άφησα να βγή.

—«Άρχηγέ», είπα ακολουθώντας τον, ή μίς Ντράμμοντ μπορεί να μην είναι ύποπτη προς το παρόν. Άργά ή γρήγορα, όμως, ή άμφιβολία θα φωλήσει μέσα στο μυαλό του κόμητος Γέντο. Άσυναίσθητα στην άρχή, ίσως, σιγά-σιγά, όμως αυτό θα στερεωθεί μέσα του. Δεν καταλαβαίνετε τις συνέπειες ή δεν θέλετε να τις καταλάβετε; Άλλο ένα θύμα

άν σωθή, κινδυνεύει ή δική της ζωή.

—Έχετε άπόλυτα δίκιο! παραδέχτηκε ο «Άρχηγός» και γι' αυτό ζήτησα απ' την μίς Ντράμμοντ να μην ένεργήση πιά καθόλου έναντιόν του κόμητος, αλλά να καταπιστή μόνον με μία άποστολή. Νά πάρη στην κατοχή της το βιβλίο που κατέχει αυτόν τον κατάλογο. Συμφωνήστε μαζί της, σάς άφίνω μόνους τους δύο.

Η πόρτα ξανάκλεισε. Έκανε ένα βήμα μπροστά κι' άκουμπώντας τα χέρια μου στους ώμους της Φλόγας, έσκυφα άπάνω της. Τα μάτια της τώρα με κύτταξαν με άμετρη γλύκα, ενώ σηκώνόταν άργά-άργά. Δεν ήταν πιά ή Φλόγα του γιότ, ήταν ή γυναίκα που είχα γνωρίσει νέα, με την φλόγα του έρωτος μέσα στο βλέμμα της. Ήταν όμορφη, την κρατούσα σφιχτά στην άγκαλιά μου κι' ήδη το πρόσωπό μου έγερνε κοντά στο δικό της.

Έξαφνα, τινάχτηκε πίσω. Και πάλι τα μάτια της είχαν πάρει μιάν έκφραση σκληρότητας, τα χείλη της ήσαν σφιγμένα. 'Η παληά άγάπη μου είχε χαθή κι' είχε ξαναγυρίσει ή γυναίκα του έγκληματος. Ναι, ή γυναίκα της νύχτας και του τρόμου. Η γυναίκα με το έγκληματικό μυαλό.

Άρχισε να μιλά βιαστικά:

—Περιττόν να εξακολουθούμε να παίζουμε κωμωδία πιά, δεν είναι έτσι; Έρείς πως θρισκόμαστε κι' οι δύο στο ίδιο στρατόπεδο. Έσύ γιατί είναι ή δουλειά σου κι' εγώ...

Έκανε ένα βήμα πίσω και την κύτταξε κατάματα. Ήξερα γι' αυτήν πολύ περισσότερα από τον καθένα κι' όμως δεν κατόρθωνα να καταλάβω.

—Κι' έσύ; ρώτησα.

Σήκωσε τους ώμους.

—Εγώ! Ρέις, φαντάζομαι πως δεν θα με πιστέψης, κάποτε, όμως, έκανα μία φοβερή άνακάλυψη.

Γέλασε, θαρρείς, όμως, και της έκανε κακό αυτό το γέλιο.

—Το άνακάλυψα αυτό την βραδυά των γάμων μου ή μάλλον, στο πρώτο μας δείπνο. Άνακάλυψα πως κατά βάθος είχα μία καρδιά. Άπαράλλακτα σαν τις άδύναμες γυναίκες που περιφρονόσασ.

Άνακάλυψα, έπίσης, πως είχα μία συνείδηση. Δεν είναι άλήθεια άστέιο;

Περίμενε την άπάντησή μου, δεν είχα, όμως, τίποτα να της πω. Κι' όμως, έπιχείρησα:

—Άλήθεια; ρώτησα.

—Ναι. Ο «Άρχηγός» κι' έσύ, φαντάζεστε πως παντρεύτηκα τον κόμητα Γέντο για να βοηθήσω την πατρίδα μου, για να έξαγινιστώ άπέναντι της κοινώνιας. Έ, λοιπόν, αυτό δεν είναι άλήθεια. Τον συνήντησα για πρώτη φορά στη Βάσιγκτον, τότε που εργαζόμουν στους διπλωματικούς κύκλους. Τουπαίξα ένα παιχνίδι για το όποιο θα μπορούσε να

με στείλη φυλακή. Δεν τόκαμε, όμως, αυτό.

—Σε άπείλησε τότε και τον παντρεύτηκες;

—Όχι, όχι! Είναι πολύ κατεργάρης για να κάνει ένα τέτοιο πράγμα. Ήρθε με συνεχάρη και μουδωκε δουλειά. Ήθελε να βρή τον συνδυασμό που άνοίγει το χρηματοκιβώτιο ενός ύπουργού. Του τον βρήκα. Με έντυσε στα κοσμήματα, μουδωκε ό,τι του ζήτησα και στο τέλος με παντρεύτηκε. Τι όμορφο όνειρο για μία γυναίκα, ψέμματα; Ναι, ο κόμης Γέντο είναι άνθρωπος άξιοθαύματος!

—Όστε;

Έκλεινε με κύτταξε κατάματα.

—Ω! έννοια σου και δεν είναι άπδ εκείνους που χασομερούν. Την πρώτη βραδυά, στο δείπνο, μοσπε την άλήθεια. Όφειλω να άναγνωρίσω προς τιμήν του πως δεν έπεχείρησε ούτε να ύποκριθ ή ούτε να κρύψη ή να έλαττώση την φρίκη και την άγριότητα των σχεδίων του για την κατάκτηση του κόσμου. Ένω μιλούσε, Ρέις, τον κύτταξα και διάβαζα σ' αυτόν άκριβώς σαν να ήταν το μυαλό του ένα άνοιχτό βιβλίο. Είναι παράξενο γιατί ποτέ πιά από τότε δεν κατόρθωσα να ψυχολογήσω τι κρύβεται πίσω απ' την άπάθεια του προσώπου του. Ξέρεις, λοιπόν, τι διάβαζα άπάνω στο πρόσωπό του;

Κούνησα το κεφάλι άρνητικά κι' άκείνη συνέχισε:

—Αυτό: «Θα χρησιμοποιήσω αυτή τη γυναίκα για την έπιτυχία των σχεδίων μου. Θα την πλάσω όπως την έπιθυμώ κι' όσον είναι αυτό δυνατόν. Γι' αυτό θα της μιλήσω και θα της πω άπόψε την άλήθεια. Θέλω να δώ απ' την έντύπωσή που θα της κάνουν τα λόγια μου αν μπορώ να την χρησιμοποιήσω, γιατί άλλωστε καθώς μου είναι άχρηστη, θα την σκοτώσω έπί τόπου». Ω Ρέις, νάξερεις τί ήσαν οι πρώτες μέρες για μένα! Τον είδα να βασανίζει ένα ζώο. Νά το βασανίζει φριχτά, ώσπου να φοφά το δυστυχισμένο. Ύστερα, μοσπε γιατί το είχε κάνει αυτό. Ήθελε να νοιώσω πως ό,τι έκανε αυτός ήταν καλό. Και, άπλως, γιατί τόκανε αυτός!

Σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της, άνατριχιάζοντας. Όταν άνασηκόηκε και με έσανακώταξε, στα μάτια της δεν έβλεπα πιά δάκρυα.

—Τώρα καταλαβαίνεις γιατί ο θάνατος του Γιάρροου, όσα φριχτά κι' αν ήταν, δεν με συνεκίνησε καθόλου; Έκείνη την νύχτα στο Παρίσι, την νύχτα του γάμου μου, ώρκιστηκα να καταστρέψω τον κόμητα Γέντο. Ήθελα να ζήσω. Ήθελα όσο μπορούσα να έπανορθώσω το κακό που είχα κάνει. Ήθελα

νά υπηρετήσω την πατρ'δα μου κι' ίσως νά την σώσω. Πέρασε πολλές καιρός προτού μου χαρίση την ελευθερία πού είχα ανάγκη. Όταν έφθασε αυτή ή μέρα, πήγα νά βρω τόν «Αρχηγό».

—Ωστε κατέληξε νάχη πίστη σέ σένα;

—Όσο μπορεί νάχη πίστη σέ άνθρωπο, υποθέτω. Γνώριζε τὸ παρελθόν μου. Τὸ εἶχε μελετήσει προσεκτικά. «Ήξερε επίσης ὅτι στὰ πρῶτα νεανικά μου χρόνια ὑπῆρξε φίλη σου καὶ ὅτι σέ μισοῦσα».

—Μέ μισοῦσες; Ὁχι δά!

Ἐκείνη χαμογέλασε μὰ τὸ χαμόγελό της ἔδειχνε τόσο κούραση.

—Ναί! Μόνο πὺ ὅταν σέ ξανάειδα, Ρέις, ἐγὼ εἶπα στὸν «Αρχηγό» νὰ ζητήσῃ τὴν συνεργασία σου.

Προχώρησα κατὰ ἓνα βῆμα καὶ τῆς ἔδωκα τὰ χέρια. Γιά μιὰ στιγμή μείνανε ἔτσι κι' ὕστερα ἐκείνη σφίχθηκε στὴν ἀγκαλιά μου.

—Ρέις! ψιθύρισε, γιά πρώτη φορά στὴ ζωῇ μου, φοβάμαι, φοβάμαι ὅσο δὲν φαντάζεσαι.

—Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, Φλῶρενς, ἀφ' ὅσῃ τὰ ὅλα! Θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε κάπου, μακριά...

Ἐκείνη ἀποτραβήχτηκε τὴν στιγμή πὺ τὰ χεῖλη μου ἀγγίζαν τὰ δικά της...

—Δὲν μπορῶ. Πρέπει νὰ ἐπιτύχω. Βρίσκομαι πολὺ κοντὰ στὸ βιβλίο τοῦ κόμητος Γέντο, στὸ περίφημο Κίτρινο Βιβλίο.

Ἀναρωθώθηκε γελώντας εὐθυμῶς:

—Μοῦ φαίνεται, Ρέις, πὺς ἔπρεπε νὰ γνωρίζης ἀρκετὰ τὴν Φλόγα γιά νὰ μὴν ἀμφιβάλῃς πὺς ποτὲ δὲν ἔγκατα λείπει τὴν παρτίδα!

—Κι' ὅμως, ὁ κόμης στὸ τέλος μπορεῖ νὰ σέ ὑποπτεῖται. Βέβαια, ὁ Μάρκ Γιάρροου δὲν τοῦ εἶπε λέξη ὅσο καιρὸ σέ κρατοῦσε αἰχμάλωτη στὸ γιῶτ—αὐτὸ τὸ ξέρω. Μὰ εἶναι τὰ σημάδια τῶν χειρῶν του, τὰ ἴχνη πὺ ἀφῆσε τὸ μαστὶγίό του στὴν πλάτη σου.

Ἐκείνη σήκωσε τὰ μανίκια τῆς μπλούζας της καὶ φάνηκαν τὰ ἴχνη μισοσβυσμένα.

—Ὁ κόμης τὰ εἶδε. Ἐκείνα τοῦλάχιστον πὺ ἔχω στὸ ἀριστερὸ χέρι. Ὅσο γιά τίς καμουτισές στὴν πλάτη μου, δὲν ἀντελήφθη ἀκόμα τίποτα. Εἶχε πολλές ἄλλες σκοτούρες γιά νὰ μὴ προσέξῃ αὐτά.

—Κι' ὅμως βλέποντας τὰ χέρια σου...

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Εἶχα πονέσει τόσο πολὺ ἀπ' τὸ μαστὶγιο, πὺ ξέσκισα τὴν σάρκα μου μὲ τὰ νύχια μου. Δὲν περίμενα ὅμως νὰ ἀνακαλύψῃ μόνος του ὁ κόμης τὰ τραύματά... Ἐγὼ τοῦ τὰ ἔδειξα λέγοντάς του πὺς ἐσὺ μὲ εἶχες πληγώσει καὶ πὺς εἶχα ὀρκιστῇ νὰ σέ ἐκδικηθῶ.

—Σὲ πίστεψε;

—Ναί. Μὲ βεβαίως πὺς τὸ χέρι τῆς ἀνεμιάς του Γιόλας ἦταν σὲ χειρότερα χάλια. Θυμᾶσαι, τότε πὺ τῆς ἔσφιξες τὸ χέρι γιά ν' ἀφήσῃ τὸ ρεβόλβερ;

—Θυμᾶμαι. Ἦθελε νὰ κάνει τὴν ξυπνὴ, πάλι φθῆναι τὴν γλύτωσε ὅμως...

—Δὲν συμπόνεσε ἑμένα ἄλλωστε, ἀλλὰ ἐκείνη. Μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῖ τὸ μυαλό μου Ρέις, καὶ νὰ μ' ἐκτιμᾷ γιὰ τὸν βοήθῳ μιά ὅμως λατρεύει μονάχα: τὴν Γιόλα. Εἶναι ἡ ἀδυναμία του, ἡ λατρεία του.

Χαμογέλασα γιὰ τὴν θυμῆθηκα τὴν ἐκπληξὴ πὺ εἶχα προεξηγήσῃ αὐτὴ τὴν μελαγχροινὴ καλλονή.

—Υποθέτω, εἶπα, πὺς κι' αὐτὴ θὰ θέλῃ νὰ μοῦ πιτὴ τὸ αἷμα! Ἀλλωστε, μοιάζει γυναίκα πὺ μπορεῖ νὰ σκοτώ-

ἡ Φλόγα

ση ἔναν ἀνδρα.

—Ίσως! εἶπε ἡ Φλόγα, ἀσφαλῶς ὅμως ὄχι ἐσένα. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ ψυχὴ, αἰσθήσεις ὅμως ἔχει. Μὲ ρώτησε ἓνα σωρὸ πρᾶγματα γὰρ σένα. Σὲ συμπαθεῖ, Ρέις. Βέβαια ἂν θεωροῦσε καθήκον της νὰ σέ σκοτώσῃ...

Τὴν διέκοψε:

—Ίσως νὰ μποροῦσα νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσα γιά νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὸ τὸ βιβλίο;

Ἡ Φλόγα γέλασε μὲ τὴν καρδιά της: —Δύσκολα μπορῶ νὰ φαντασθῶ πὺς ἡ Γιόλα θὰ γίνῃ ὄργανον ἐνὸς ἀνδρός! Μπορεῖ νὰ σέ συμπαθεῖ, μπορεῖ νὰ σέ ποθεῖ κιόλας ὡς γυναίκα. Νὰ εἶσαι ὅμως βέβαιος πὺς ἐκείνη θὰ χρησιμοποιοῖ τὴν ἐσένα κι' ὄχι ἐσὺ ἐκείνην.

Ἡ Φλόγα γύρισε γιά νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν πόρτα, κατὶ ὅπως μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση στὸν τόνο τῆς φωνῆς της. Σὰν νὰ μὲ ζήλευε.

—Φλῶρενς! φώναξα καὶ τὴν ἀγκάλιασα μὲ ὀρμὴ, ἀποφασισμένος αὐτὴ τὴν φορά νὰ πεισθῶ.

Ἡ πόρτα ὅμως ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ «Αρχηγός». Ἦταν κατάχλωμος καὶ πίσω του μπῆκε ὁ μεγαλύτερος ντέτεκτιβ τῶν δύο κόσμων: ὁ Γκρέγκορυ Φόρντ, μὲ σάρκα καὶ ὀστά.

Δυὸ φορές, ὁ «Αρχηγός» ἀνοίξε τὸ στόμα του χωρὶς νὰ μπορέσῃ ν' ἀρθρώσῃ λέξη. Τέλος, ὑπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

—Ἦρθα νὰ σὰς μιλήσω γιά τὴν Ἀλντα, τὴν κόρη τοῦ γεροῦσιαντοῦ Ντρέ-ῦμουντ, πρόφερε τέλος. Τὴν ἀπήγαγαν πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΓΕΝΤΟ

Ἡ Ὑλντα! Ἡ νέα μὲ τὰ γαλανά μάτια πὺ εἶχε προσφερθῇ νὰ πούλησῃ τὰ ἀντίγραφα τῶν σχεδίων γιά νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της ἀπὸ τὸ σκάνδαλο!

Ἡ Ὑλντα! Ἡ νέα πὺ μὲ εἶχε ρίξει στὴν παγίδα τοῦ Μάρκ Γιάρροου, πάντα γιά νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της!

Ἡ Ὑλντα! Πὺ εἶχε μείνει σωριασμένη στὸ πάτωμα ἐνὸς σκοτεινοῦ τὸν μαῦρο γίγαντα καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα ξεφορτωνόμενον τὸν Μάρκ Γιάρροου!

—Ὁ κόμης Γέντο φυσικὰ; εἶπα. Γιατί ὅμως αὐτὴ ἡ ἀπαγογῆ; Τὰ σχέδια εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ στὴ Βάσιγκτον κι' οἱ ἀποδείξεις τοῦ νεανικοῦ «παρὰστρατήματος» τοῦ γεροῦσιαντοῦ κατεστράφησαν. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὸν λόγο αὐτῆς τῆς ἀπαγογῆς.

Ἡ Φλόγα μὲ κύτταξε κατάματα. Ἦταν χλωμὴ, ἡ φωνὴ της ὅμως δὲν ἔπνευσε:

—Ἦταν πεσμένη κάτω, εἶπε, ὅταν ὁ Μάρκ Γιάρροου μὲ μαστίγωσε.

—Εἶχε ὅμως γυρισμένο τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο. Μόνο τὴν πλάτη σου εἶδε κι' αὐτὴν γιά ἓνα δευτερόλεπτο. Ὑστερα, δὲν σέ ξανάειδε πιά, γιὰ τὴν λιποθύμει. Ἀλλωστε, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι της, μὲ ρώτησε ποιά ἦταν ἡ γυναίκα πὺ βρισκόταν σταυρωμένη ἐκεῖ. Δὲν φαντάζεται καν ὅτι μπορεῖ νὰ εἶσαι ἐσὺ.

—Ποῖος σὰς τὸ εἶπε αὐτό; ρώτησε ὁ Γκρέγκορυ Φόρντ.

—Τῆς ἐξήγησα πὺς ἦταν μιὰ γυναίκα πὺ γνώριζε τὸν «Κατάσκοπο Ἀρ. 7» καὶ πὺς ὁ Γιάρροου τὴν εἶχε βασανίσει γιά νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὸ μυστικὸ της. Μὲ πίστεψε. Δὲν καταλαβαίνω γιά ποῖο λόγο ὁ Γέντο ἔλαβε τὸν κόπο νὰ τὴν ἀπαγᾶγῃ.

Τὸ πρόσωπο τῆς Φλόγας εἶχε ξανὰ πάρει τὸ χρῶμα του.

—Φαίνεται πὺς καθὼς ἡ Ὑλντα βρισκόταν μέσα στὴν καμπίνα, ὁ Γέντο θέλει νὰ τὴν ἀνακρίνῃ, εἶπε.

—Τότε, Φλῶρενς, ἀρχίσα, πρέπει...

Ἡ Φλόγα δὲν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ:

—Ἦν' αὐτὰς τὰ συνθήκες, θὰ μαρτυρήσῃ στὸν Γέντο ἀκριβῶς ὅ,τι σοῦ εἶπε, Ρέις; δηλαδὴ πὺς δὲν ξέρει τίποτα. Μόνο μιὰ φορά μὲ συνάντησε στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα της. Κι' εἶδε τίς πλάτες μου χθὲς τὴν νύχτα. Καθὼς ὁ κόμης δὲν μὲ ὑποπτεῖται καθόλου...

—Θὰ τὴν σκοτώσῃ! εἶπε ὁ «Αρχηγός».

—Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ἐπενέβην, πὺς δὲν πρέπει, Φλῶρενς, νὰ ξαναγυρίσῃς σ' αὐτόν.

—Καὶ μόνο τὸ γεγονός ὅτι μπορεῖ νὰ τὴν σκοτώσῃ, ἀποδεικνύει πὺς ἔχω δικη πὺ θέλω νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ του. Μὰς χρειάζεται τὸ Κίτρινο Βιβλίο. Ἡ ἀπαγογῆ ἴσως νὰ μετατρέψῃ κάπως τὰ σχέδιά μας, Ρέις. Θὰ δοῦμε ὅμως.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησή μου, ἡ Φλόγα πέρασε τὸ κατῶφλι καὶ μολονότι δὲν χασομέρησα καθόλου, ὅταν βγήκα στὸ χῶλλ, εἶχε ἦδη φύγει.

Ἰσως νὰ εἶχε πᾶει πρὸς τὸν Θάνατο.

—Οὐίλλιαμς, μοῦ εἶπε ὁ «Αρχηγός» πιάνοντάς με ἀπ' τὸ μπράτσο, τί ὑπέροχη γυναίκα!

Τὸν κύτταξα καὶ πρόσθεσα:

—Καὶ τόσο ὁμορφὴ! Οἱ ὁμορφες γυναῖκες ὅμως κινδυνεύουν ὅσο κι' οἱ ἡλίθιες νὰ δεχθοῦν μιὰ μαχαίριά κατὰ στήθα. Ἐθάρπε νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα ἀμέσως.

—Τώρα πὺ ἡ ἐπιτυχία μὰς εἶναι ἐξοφασμένη καὶ δὲν ἀπέχει καθόλου; Οὐίλλιαμς σέ λίγες μέρες, τὸ Κίτρινο Βιβλίο θὰ βρίσκεται στὰ χέρια μας καὶ τότε θὰ ἐνεργήσουμε. Ὁ κόμης Γέντο δούλεψε χρόνια καὶ χρόνια γιά νὰ πλέξῃ τὸ δίχτυ τῆς κατασκοπείας του. Ἐμεῖς σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα θὰ τοῦ τὰ καταστρέψουμε ὅλα.

Εἶδε μιὰ λάμψη ἀμφιβολίας στὸ βλέμμα μου γιὰ τὴν συνέχισε:

—Ὅτε δὲν καταλαβαίνετε; Συλλογίζομαι τὴν ζωὴ τῶν χιλιάδων ὑπάρξεων!

—Εγὼ, εἶπα ἀργὰ, συλλογίζομαι τὴν ζωὴ μιᾶς γυναίκας μονάχα. Τὴν ζωὴ τῆς Φλόγας.

Ἐγκατέλειψα τὸ «Αρχηγό» καὶ πήγα κατευθεῖαν στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Πριγκηπίσσης Μαίρης», ὅπου ὁ κόμης Γέντο εἶχε τὸ διαμέρισμά του κι' ὅπου εἶχε συναντήσει κι' ἀπειλήσει τὸν Μάρκ Γιάρροου.

Ὅλα πῆγαν μιὰ χαρά. Καλλίτερα μάλιστα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν.

Ὁ τελετάρχης τοῦ κατασφύλαξε ὅταν τὸν ρώτησα ἂν βρισκόταν ἐκεῖ ὁ κόμης, ἀκούγοντας ὅμως τὸ ὄνομά μου χαμογέλασε.

—Ὁ κόμης σὰς περιμένει, κ. Οὐίλλιαμς, εἶπε. Διέταξε νὰ σὰς ὀδηγήσῃ με ἀμέσως κοντὰ του.

(Ἡ συνέχεια στὸ πρόσεχες)

Σὰν σήμερα

τὸ

Πάσχα

Μὰζι μὲ κάτι ἄλλους ἡμερικάνους εἶχε φτάσει ὁ Κωσταντῆς ὁ Μάστρακας στὸν Πειραιᾶ. Μεγάλο Σάββατο.

Μιὰ δυνατὴ τρικυμία εἶχε βρῇ τὸ βαπόρι μόλις ἔξυπούκαρε ἀπὸ τὴ Τζιμπράλταρ στὴ Μεσόγειο καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ποδίσουν μπρὸς — πίσω στὸ Κάδιξ καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ ὀλίγα ὥρα δύο μερόνυχτα γιά κάτι ἀβάρεις πὺ τοὺς εἶχε κάνει τὸ μανιασμένο τὸ νερό.

Κολάστηκε ὁ Κωσταντῆς ἐκείνη τὴν ἡμέρα βλαστημώντας μεγαλόβρομα-διάτικα, μὰ λαχταροῦσε τόσο πιά νὰ φτάσῃ στὴν πατρίδα! Περᾶσανε θερὸ ὥκεανὸ καὶ νὰ τοὺς σταματήσῃ τώρα ἡ θάλασσα τῆς Μπαρμπαρίας, Ἀπρίλη μῆνα! Ἦταν ἀπὸ τᾶγραφα!

Βλαστημοῦσε ὁ Κωσταντῆς, μὰ ἐλύσσαγε καὶ ὁ καπετάνιος πὺ τᾶχε πρόγραμμα νὰ φτάσῃ στὴν ὥρα του στὸν Πειραιᾶ, γιά νὰ μπορέσουν οἱ μετανάστες του νὰ κάνουνε Μεγάλη Παρασκευὴ μὲ τοὺς δικούς τους... Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως νὰ πλανήσῃ τὰ στοιχεῖα τῆς θάλασσας καὶ τὸ περήφανο καράβι ἔφτανε θαλασσοδαρμένο καὶ μὲ καθυστέρηση στὸν Πειραιᾶ.

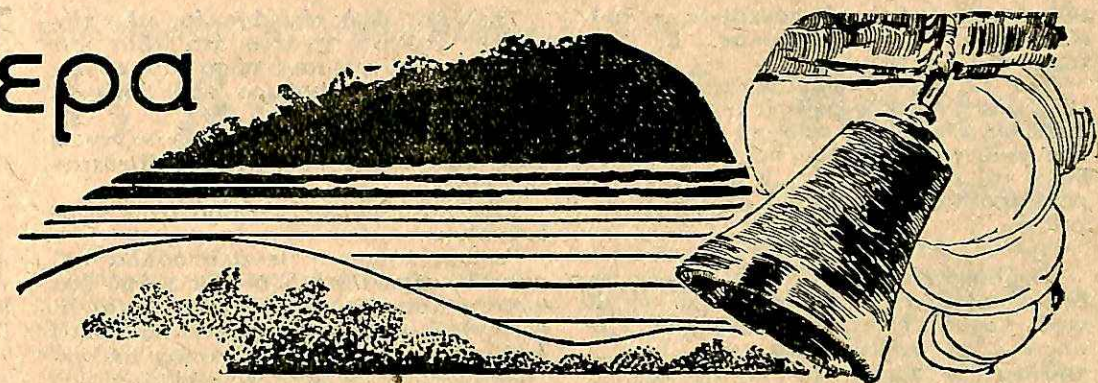
Δάκρυσαν τὰ μάτια τοῦ Κωσταντῆ μόλις ἀντίκρουσε τὰ πρῶτα φῶτα τοῦ λιμανιοῦ. Κι' ἡ σκέψη τοῦ φτερούγιζε ἔκτὰ χρόνια πίσω, ὅταν ἓνα Μεγάλο Σάββατο πάλι, ἄφηνε τὸ λιμάνι αὐτό, τὴν ἴδια πάλι, ὥρα, γιά τὸ μεγάλο του ξεκίνημα. Ὁκτὼ χρόνια... Πότε πέρασαν; Καὶ πρὸ πάντων, πὺς πέρασαν!...

■ ■

Ἦταν δὲν ἦταν εἴκοσι τριῶν χρόνων ὁ Κωσταντῆς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Μόλις εἶχε πάρει τὸ ἀπολυτήριό του. Παιδὶ ἀμούστακο, πὺς λείει ὁ λόγος, λεβέντης ὅμως, ἄντρας μεστωμένος στὴν καρδιά καὶ στὸ μυαλό, ἦτανε τὸ καυὰρι τοῦ νησιοῦ, μὰ καὶ τὸ πῶ φωχό, συνάμα, παλληκάρι... Δὲν εἶχε στόγ ἥλιο μοῖρα. Ὁ γέρος του, ἓνας καταστραμμένος ναυτικός, μόλις ἔβγαζε τὸ καθημερινὸ ξενοδουλεῦντας, καὶ ὁ ἴδιος, βοήθαγε τὸ σπῆτι του δουλεύοντας πότε στὰ χωράφια καὶ πότε στὰ καλαφάτια, στὸ λιμάνι.

Ἔτσι ὅταν μιὰ Κυριακὴ, ντυμένος τὰ βελούδα του, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κύρ-Παναγι τοῦ Μέρκουλα, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πρῶτους νοικοκυραίους τοῦ νησιοῦ, γιά νὰ ζητήσῃ γυναίκα του τὸ Δεσποινίω, πὺς ἀγαποῦσε ἀπὸ παιδὶ δὲ καὶ πὺς αὐτὴ τὸν λάτρευε, τοῦπε ὁ γέρω-Μέρκουλας χτυπώντας τον στὴν πλάτη:

—Ἐ! Κωσταντῆ, καλὰ ἔναι αὐτὰ πὺ λὲς κι' ἄξα, μὰ θένε καὶ λεπτὰ οἱ

Νησιώτικη ἡθογραφία τοῦ κ. ΒΑΣΟΥ ΣΑΜΠΑ

παντρεῖες. Τὰ σπῆτια δὲν γυρίζουνε μὲ γάιδα κι' ἀγκαλιάσματα, θένε καὶ ὀβολοι, Κωσταντηνῆ!...

Καὶ σὰ νὰ τοῦ φάνηκαν βαρεῖα τὰ λόγια καὶ τοῦ ἴδιου, πρόσθεσε:

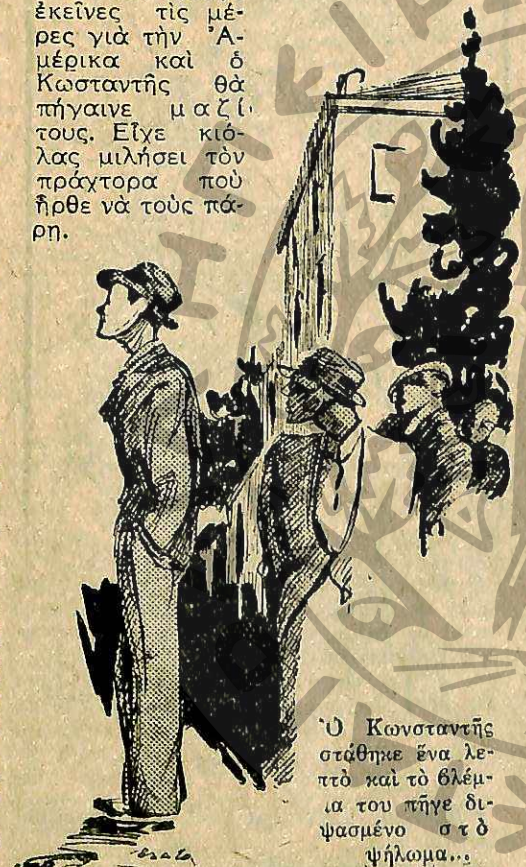
—Δὲ λέω, δά, πὺς δὲ σοῦ δίνω τὸ Ποινιῶ, μὰ δούλεψε πρῶτα, κάνε ἓνα μέλλο κι' ἔλα πάλι νὰ τὰ ξανακουβεντιάσωμε!

Τοῦ ἦρθε ἄσχημα τοῦ Κωσταντῆ. Πῆρε βαρεῖα τὰ λόγια τοῦ πεθεροῦ καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τέλειωνε μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὴν κουβέντα του μὲ τὸ Ποινιῶ:

—Τὸ πῆρ' ἀπόφαση, τῆς εἶπε, θὰ φύγω γιά τὴν Ἀμερῖκα. Κι' ὄντας θὰ ξαναρθῶ μὲ τὸ καλὸ, θὰ σέ ζητήσω πιά μὲ τὸ σπαθὶ μου. Θὰ με φυλάξῃς, Δεσποινίω;

Ἐκλαψε ἐκείνη, χτυπήθηκε, τὸν ξόρκισε νὰ κάνει ὑπομονή, μὰ βράχος στὴν ἀπόφασή του ὁ Κωσταντῆς. Τὴν ἔβαλε νὰ τοῦ ὀρκιστῇ ὅτι θὰ τὸν περίμενε μέσα στὰ χρόνια, κι' ἔφυγε.

Ὅυτε οἱ συμβουλές τοῦ πατέρα του, οὔτε οἱ θρήνοι τῆς γρηᾶς τῆς μάννας του, τὸν κράτησαν. Κάποια ὁμάδα μεταναστῶν ἔφευγε ἐκείνης τῆς μέρες γιά τὴν Ἀμερῖκα καὶ ὁ Κωσταντῆς θὰ πῆγαινε μαζὶ με τοὺς. Εἶχε κιόλας μιλήσει τὸν πρᾶγτορα πὺς ἦρθε νὰ τοὺς πάρῃ.

Ὁ Κωσταντῆς στάθηκε ἓνα λεπτό καὶ τὸ βλέμμα του πήγε διψασμένο σὲ τὸ ψέλωμα...

Κάτι οἰκονομίες πὺ εἶχε ἀπ' τὰ μεροκάματά του καὶ κάτι φλουριά πὺ τοῦδωκε ἡ μάννα του, κειμήλιο οἰκογενειακὸ, τοῦ ἔφτασαν γιά τὸ εἰσιτήριο κι' ἓνα Μεγάλο Σάββατο ἀπόγευμα, ἔφευγε ὁ Κωσταντῆς γιά νάβρῃ τὴν εὐτυχία του.

Δὲν ἔμεινε οὔτε Λαμπρὴ νὰ κάνῃ με τοὺς δικούς του. Τὸ βαπόρι ἔφευγε τὴ δευτέρᾳ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ κι' ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

■ ■

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς βδομάδες ὁ Κωσταντῆς πατοῦσε τὸ χῶμα τῆς Ἀμερῖκας. Δὲ στάθηκαν στὸ Νιούγιρκ, τράβηξαν γραμμὴ γιά τὸ Σικάγκο, ὅπου χῶμα θὰ τοὺς περίμεναν οἱ δουλῆες! Ἐκεῖ πῆγαιναν καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὁκτὼ ὀλίγα καὶ ἄτελειῶτα χρόνια ἔμεινε στὴν Ἀμερῖκα ὁ Κωσταντῆς. Καὶ τί δὲν ἔκανε στὰ ὀκτὼ αὐτὰ χρόνια, καὶ τί δὲν ἐτράβηξε... Σωστὸς ἔξη μῆνες δούλεψε λαυτέρης στὰ ὀλίγα ἐνὸς μεγάλου ξενοδοχείου, δούλεψε ὀλίγους τοὺς ὀλίγους, καὶ τοῦ ἀνοιχτοῦ ἄερα, τῆς θάλασσας καὶ τοῦ ἀνοιχτοῦ ἄερα, ὁ Κωσταντῆς, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ πῶτερο τὴ φορητὴ αὐτὴ ζωὴ κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο δὺο βρωμοῦσαν ὅλα μοῦχλα καὶ λυγδιά.

Δυὸ μῆνες ἔμεινε χωρὶς δουλειᾶ, πείνασε, κοιμήθηκε στοὺς πάγκους τῶν δρόμων. Ἐπειτα δούλεψε σκαφτιάς σὲ κάτι αἰδοροδρομικὴς γραμμές, κατόπι ἔγινε λούστρος, ἔπειτα ὑπὸ ἀλλοῦ σὲ ἑλληνικὸ μπακάλικο κατόπι ἄλλη μιὰ σκαφτιάς, στὰ κάρβουνα αὐτὴ τὴν φορά... Καὶ τί δὲν ἔκανε ὁ Κωσταντῆς γιά τὴν ἀγάπῃ τῆς Δεσποινίως του. Κι' ὅμως ἀνθεξέ. Ἀπ' ὅσους εἶχαν ἐρῇ μαζὶ τοῦ δὲν μείναν οὔτε οἱ μισοί. Τοὺς εἶχε φάει ἡ ξενητιά. Ὁ Κωσταντῆς, ὅμως, γερὸ παλληκάρι, πάλαι μ' ὀλίγα του τὰ δυνατὰ, θειριυμένος κι' ἀπὸ τὴν ἰδέα πὺ τὸν εἶχε ρίξει σ' αὐτὴ τὴν φορητὴ τὴν κόλαση. Κι' ὅλα αὐτά, χωρὶς παράπονο κανένα. Χωρὶς νὰ γράψῃ καν δυὸ λόγια στὸ νηῖο. Οὔτε αὐτὸ τὸ Δεσποινίω. Μόνος του ὑπέφερε, μὲ μόνη συντροφία δυὸ γλαρὰ ματάκια πὺ τὰ ματῶφυλλα τοὺς πετάλιζαν κάθε φορά μ'προσὰ στὰ μάτια του, δυὸ μάτια πὺ φωτίζαν τὸ δρόμο του, καὶ τοῦδιναν τὸ θάρρος νὰ σταθῇ βράχος ἀκλόνητος στὴν πάλῃ, ὅπως στάθηκε καὶ στὴν ἀπόφασή του.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι, σκληρὰ, μὲ πόνο καὶ μὲ πόνο νυχτοῦμερο. Ὅπου ἦρθε μιὰ μέρα πὺ ὁ Κωσταντῆς ἔκανε μιὰ μικρὴ κατάσταση καὶ ἔβανε στὸ νοῦ του νὰ γυρίσῃ στὸ νηῖο. Ἦτανε πιά τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

«Θένε και λεφτά οι παντρείες...» τού είχε πη ο γέρω-Μέρκουλας. «Ε, είχε τώρα και λεφτά!

Μιά έκδρομη διωργανότανε εκείνες τις μέρες για την «γλυκερά πατρίδα», όπως έγραφαν, τα προγράμματα στις εφημερίδες. Από τους πρώτους δηλώθηκε και ο Κωσταντής. Και νάτον τώρα μπροστά στο πρώτο λιμάνι της πατρίδας.

□ □

Υγράθηκαν τα μάτια του Κωσταντή όπως κυττάζαν τα φωτάκια του λιμανιού, και όπως τρεμόβυναν από μακριά μέσα στη θαμνάδα της νύχτας, του φάνηκε πως ήταν ίδια με άπειρα γαλάζια ματάκια που τον κυττάζαν πεταλίζοντας, σαν να θέλανε να κρύψουν κάποιο δάκρυ, δάκρυ χαράς ύστερ' από την τόσο απαντοχή.

Από τους πρώτους πατούσε το χώμα ο Κωσταντής. Βιαζότανε, λες και κάποιος τον περίμενε έξω. Είχε όμως ώρα ακόμη το βαπόρι για το νησί. Οι σύντροφοί του τράβηξαν σε μία ταβέρνα κάτι να τσιμπήσουνε, σκοτώνοντας μαζί και την ώρα τους. Δεν πήγε μαζί τους ο Κωσταντής. Καθισμένος πάνω στις βαλίτσες του, βύθισε την ματιά του στο σκοτεινό άπειρο της θάλασσας, σε κάποια μριά του πέλαου, όπου ένα κανέμορφο νησί, λουσμένο στους άφρους, μ' ένα σπιτάκι σκαρφαλωμένο, κάτασπρη νυφούλα, στην πλαγιά, ενός βουνού, περίμενε, όχτώ χρόνια τώρα να τον δη.

□ □

Ήτανε νύχτα όταν φτάσανε.

Χαρούμενοι οι ξενητρίτες έπιβάτες, σκουπιστήκαν στα στενά δρομάκια της γώρας, με τη λαχτάρα στην ψυχή, το δάκρυ της χαράς στο μάτι.

Ο Κωσταντής στάθηκε ένα λεπτό καθώς πάτησε το χώμα και το βλέμμα του πήγε διψασμένο στο ψήλωμα που αγκάλιαζε ολόγυρα δλη σγεδόν, τη γώρα. Και στάθηκε το βλέμμα του το πονεμένο και υγρό σ' ένα σπιτάκι μοναχικό, που ξέφευγε απ' τ' άλλα τέχ γειτονικά, σαν νάπαίξε κρυφτούλι στο σκοτάδι μ' αυτά.

—Δεσποινούλα...

Ούτε τη μάννα του θυμήθηκε εκείνη την ώρα, ο Κωσταντής, ούτε τον γέρω-κύρη του. Μιά ήταν η λαχτάρα του, ένας ο καημός που τον έσφαζε—με πόση γλύκα τώρα πιά—το Δεσποινιό!

Άφρησε τα πράγματά του σ' έναν καφενε του λιμανιού και ξεκίνησε για την επάνω χώρα.

Τρέχοντας ανέβαινε, τώρα ο Κωσταντής την πλαγιά.

Μα τί ήταν αυτά τα «παχνίδια» που άκουγόνταν από το σπίτι της Δεσποινιώ; Κι' αυτά τα βραχνά τραγούδια, αυτές οι μεθυσμένες οι φωνές... Δεν ήταν συνήθεια του τόπου να γιορτάζεται τη νύχτα η Λαμπρή...

Όσο ανέβαινε ο Κωσταντής, τόσο πιο βραχνές κι' άσχημες άκούγονταν οι φωνές.

Ξαφνικά στάθηκε, σαν κάποιο χέρι να τον κάρφωνε στη γη. Μιά φοβερή ύποψια σαν σπαθιά του έσκισε τα μυαλά κι' έφτασε η άκριη της φαρμάκερ' ως την καρδιά.

—Δεσποινιό!... Ψιθύρισε για δεύτερη, τώρα, φορά ο Κωσταντής και χωρίς να περιμένη άλλο, άρχισε πάλι την τρεγάλα του.

Το Μερκουλέϊκο φάνταζε τώρα ολόφωτο μπροστά του. Και τα τραγούδια και οι φωνές βούιζαν τώρα σαν όχλα-λαή στ' αυτιά του Κωσταντή.

Τρελλός από την αγωνία, με την καρδιά του βουτηγμένη στο αίμα και με πόδια που τρέμανε τώρα πιά, ζύγωσε το πρώτο παράθυρο που βρέθηκε μπροστά του.

Κι' εκεί, ανάμεσα από το κέντημα μιάς κάτασπρης κουρτίνας ο Κωσταντής είδε...

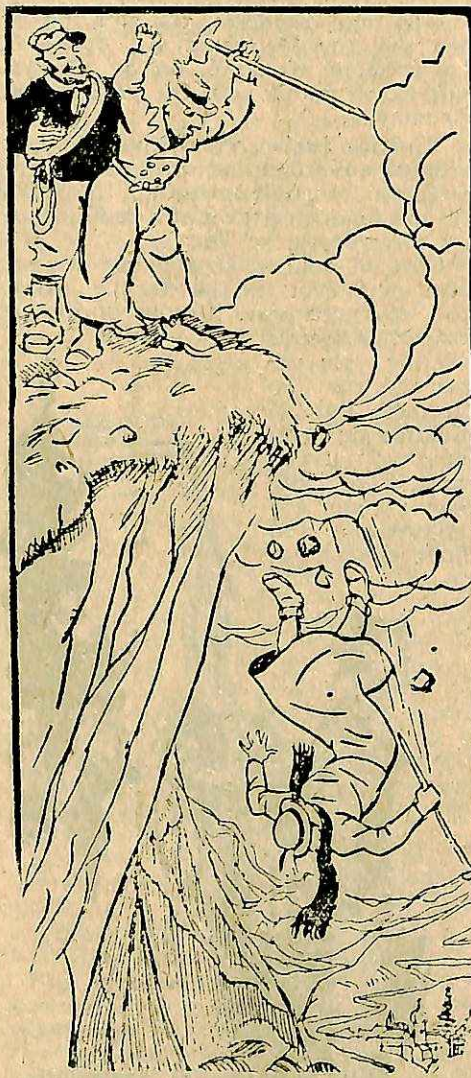
Είδε και πάγωσε το αίμα στην καρδιά του:

Γεμάτη κόσμο ή μεγάλη σάλλα του σπιτιού, στρωμένοι όλοι γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, γεμάτο φαγιά και άδεις μπουκάλες... Πρόσωπα πρισμένα από το πολύ κρασί... Γυναίκες που γελοῦσαν σαν τις παλαβές... Παιδιά που έσκουζαν... μαζί με τους μεγάλους... Καπνοί... τραγούδια παράφωνα... Και σε μία άκριη, νυφούλα στα κάτασπρα βουτηγμένα, καμάρωνε το Δεσποινιό, κάποιο λεβέντη που έσπαζε ποτήρια στην υγεία της...

Δεν έμεινε πολύ ο Κωσταντής στο νησί.

Κι' ούτε είδε κανένανε. Κανέναν! Πρωί-πρωί περνούσε ένα βαπόρι απ' το νησί και πήρε φεύγοντας τον Κωσταντή, μ' όλα του τα όνειρα, με όλες του τις ελπίδες...

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

ΤΙ ΘΑΚΑΝΕ

—Βοήθεια, ή γυναίκα μου! Τί θα κάνω τώρα;

—Θά ξαναπαντρευθής

Τρεις ιστορίες γιατρών

ΔΡΑΣΤΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Σε μία αίθουσα ενός νοσοκομείου κοίτονταν, ο ένας πλάι στον άλλον, τρεις άρρωστοι που πάσχουν από την ίδια άρρώστεια. Και οι τρεις τους είναι βαρεία.

Ο γιατρός που τους επισκέπτεται εκείνο το πρωί, δεν κρύβει την ανησυχία του, ελπίζει όμως ακόμη να τους σώσει και τους γράφει ένα δραστικό φάρμακο, το ίδιο και για τους τρεις. Την άλλη μέρα, ο γιατρός βρίσκεται τη νοσοκόμα που περιποιείται τους τρεις άρρώστους:

—Λοιπόν, αδελφή, πώς πάνε οι άρρωστοι μας;

—Οι δύο πέθαναν, κύριε...

—Και ο τρίτος;

—Αυτός ζή και πάει καλλίτερα.

—Αλήθεια; Είναι πολύ ευχάριστο αυτό!

Το φάρμακό μου ενέργησε... —Όχι, κύριε, αλλά αυτός αρνήθηκε να πάρη το φάρμακό σας.

□ □

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΣΤΑ ΜΠΟΛΙΑ...

Μιά νεαρά μαμιά, πηγαίνει το μικράκι της στο γιατρό για να το μολιάσει. —Μπολιάστε το, λέγει το γιατρό, αν και δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη στα μπόλια.

—Γιατί, κυρία μου;

—Είχα μολιάσει και το άλλο μου παιδί και μετά δέκα μέρες πέθανε.

—Πώς αυτό!

—Έπεσε από το παράθυρο του τάρτου πατώματος...

□ □

ΠΩΣ ΝΑ ΓΛΥΤΩΣΗ;

Ο σοφός δόκτωρ Χ. διηγείται σε μία παρέα του διάφορα περιστατικά από τον Ιατρικό του βίο.

—Μιά μέρα, είπε, με κάλεσαν σ' ενός άρρώστου. Ήταν μία πολύ δύσκολη περίπτωση και εγώ συνέστησα άμέσως Ιατρικό συμβούλιο. Φώναξα τότε και δυο άλλους συναδέλφους μου και σκεφθήκαμε να τον σώσουμε. Και λοιπόν, συζητήσαμε και οι τρεις, βάλαμε κάτω τις γνώσεις και την πείρα μας και εν τούτοις ο δυστυχισμένος ο άνθρωπος την άλλη μέρα πέθανε...

Και ένας από την παρέα που τον άκουγε, σκύβοντας στο αυτί του γείτονά του:

—Τόν δυστυχισμένο, τί μπορούσε να κάνη, ένας έναντιόν τριών!...

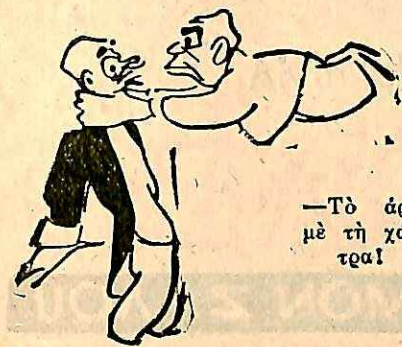
□ □

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο γιατρός.—Και τί αισθάνεσθε, κυρία μου;

Η άρρωστη.—Γιατρέ μου, πονούν τα νεφρά μου, το σηκίτι μου δεν το νοιώθω, τα έντερα μου δεν λειτουργούν και στο στήθος μου νοιώθω ένα βάρος ασηκώτο και το κεφάλι μου ώρες-ώρες πάει να μου φύγη απ' τον πόνο...

Ο γιατρός (φλεγματικά).—Τίποτε άλλο...

Δουλικό συμπαθές παρουσιάσθη στον φούρνο, και άπνυθύνθη προς τον φούρναρη, που είχε άνασκουμπωμένα τα μανίκια κι' επέβλεπε το κοπάδι των άρνιων που έθγαιναν από τον φούρνο:

—Είπε ή κυρία μου να μου δώσετε το άρνι!

—Ποιά είναι ή κυρία σου;

—Η κυρία Φαγομάρα.

—Τώρα σε πήρανε έσένα;

—Ναί, από έχτές. Έσὺ δὲν είσαι ο

κυρ-Παναγιώτης ο φούρναρης;

—Εγὼ είμαι.

Και ο άγαθός φούρναρης άρχισε να ψάχνη μέσα στο κοπάδι των ροδοψημένων άρνιων, εκείνο της κ. Φαγομάρας. Ήταν δύσκολη όμως ή άνεύρεσις. Σερά άτελείωτη από ταφιά μεγάλα, μικρά, στρογγυλά, λαμαρίνες τετράγωνες, εύρίσκοντο παρατεταγμένες επάνω εκεί στο σανίδωμα του φούρνου, όπου ήσαν έξαπλωμένα άρνιά, σε διάφορες στάσεις, άλλα γωμένα ύπτια μέσα σε πατάτες, άλλα πνιγμένα μπρούμιτα μέσα σε μακαρόνια, άλλα τοποθετημένα κατά τρόπον ώστε να φαίνονται σαν να έβασκαν σε ήρεσκο κι' εύωδαστό κριθαράκι. Κι' επάνω από όλα αυτά περιέφερε το βλέμμα του ο λεβεντόκορμος φούρναρης, ως τσέλιγκας επιθεωρών το κοπάδι του ενώ από τις άκρες του τσιγκελοειδούς μουστακιού του έσταζαν σταγόνες ιδρώτος καθώς ή κνίσσα του ροδοψημένου κρέατος εισήρχετο στις τριχωτές ρουθουνές του και τις έρέθιζε με τα άρώματά της. Το δουλικό που παρακολουθούσε το έρευνητικό του βλέμμα άνελαθε να τον διευκολύνη.

—Κυρ-Παναγιώτη...

—Κάτσε μία στιγμή παιδί μου.

—Νά σε εύκολύνω λέω. Μου είπε ή κυρία μου ότι το άρνι το δικό της έχει στο λαιμό του μία γαλάζια χάντρα για να μη μπερδευτή με τ' άλλα.

Ο φούρναρης άνέπνευσε:

—Αμ' έτσι λέγε ντέ!...

Και άπλωσε την τριχωτή χερούκλα του μέσα στο ροδοψημένον κοπάδι, άνέσυρε μία λαμαρίναν όπου άνευαυτο άρναρος επάνω σε ροδαλές πατάτες, ακούμπησε την άκριη του δείκτου δυο τρεις φορές επάνω στο κρέας κι' έδειξε μεθ' ύπερηφανείας την λαμαρίναν στην ύπνέτρια:

—Τούτο είναι.

—Πού είναι ή χάντρα;

—Νάτη μωρή! Δέν βλέπεις;

Το δουλικό είδε την χάντρα, έπηρε την λαμαρίνα, κρατώντας την με έφημερίδες απ' τις δυο άκρες, την έτοποθέτησε επάνω στο κεφάλι κι' έβγυλκε από τον φούρνο.

—Πές τον κύριό σου χρόνια πολλά!

—Εύχαρίστως.

—Κι' ότι το δικό του άρνι ήταν το καλύτερο φέτο το Πάσχα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η Απαγωγή του 'Αρνιού

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

—Εύχαρίστως...

Και το στρουμποιλό δουλικό άπεμακρύνθη κύπτον κάτω από το έáros του άρνιου, ενώ ο φούρναρης συνώδευε την έκφοράν με τρυφερόν και λαίμαργον βλέμμα. Πότε προς το άρνι, πότε προς την ύποβαστάζουσαν το άρνι...

□ □

Τα άνωτέρω συνέβησαν στον φούρνο. Τα κατωτέρω όμως συνέβαιναν εις το σπίτι του κ. Φαγομάρα. Όταν το όρολόγιον του κ. Φαγομάρα έδειξε την μεσημέριαν και ο στόμαχός του άρχισε να τονίζη κάπως έντονότερα το γεγονός αυτό, ο άνθρωπος έστράφη προς την σύζυγόν του:

—Αναστασία.

—Τί θέλεις πάλι;

—Το άρνι!

—Είναι νωρίς ακόμα. Κάνε λιγάκι

□ □

Θρήνος και κοπετός έγινε στο σπίτι. Ο κ. Φαγομάρας έκλαιε:

Κλέφανε το λαγαρνί ποῦταν στο χρυσό ταψί

Και ή κυρία Φαγομάρα συνεπλήρωνε με λυγμούς:

Πήραν το και πάν και πίσω δέ γυνάν...

—Είπε ή κυρία μου να μου δώσετε τ' άρνι!

ύπομονή. Τρία πιάτα μαγειρίτσα έφαιγε την νύχτα και δύο το πρωί, πέντε! Πεινάς κι' άλλας;

—Πεινώ.

—Μωρέ πήγαινε που σου λέω μπας και γίνη κάνα λάθος και μάς αλλάξουν το άρνι! Μιά έδομάδα έφαχνα να το διαλέξω.

—Μην ανησυχής. Τού έχω θάλει μία γαλάζια χάντρα στο λαιμό και δέν έχει ν' ανησυχής.

Με την διαβεβαίωσιν αυτήν οι φόβοι του κ. Φαγομάρα διασκεδάσθησαν. Δέν ήταν πλούσιος άνθρωπος, αλλά ήταν καλοφαγάς. Το πασχαλιτικό άρνι, άλλωστε, ήταν ή άειυχαμία του. Μακρο οικογενειακή παράδοση της οικογενείας των Φαγομαράδων επέβαλε ώστε το άρνι των να διακρίνεται σε ποσότητα και σε ποιότητα, σε ύψος, σε έáros από όλα τα άρνιά της γειτονιάς. Έν τελευταία άναλύσει ο κ. Φαγομάρας ήταν μερακλής, και ήδη έχάτιδε με μακαρίτητα την κοιλίαν του που έπρόκειτο ν' άποδῇ σε λίγα λεπτά ο τάφος του δυστυχούς τετραπόδου. Όταν

Αλλά ο θρήνος δέν έκράτησε πολύ. Ο κ. Φαγομάρας παρουσιάσθη στην άστυνομία όπου κατήγγειλε το πράγμα. Τού συνέστησαν να υποβάλη μήνυσιν κατ' άγνώστων άφού τού έδήλωσαν ότι ή άπαγωγή του άρνιού ήταν από τα συνηθέστερα πασχαλινά κόλπα των λωποδυτών που πληροφοροῦνται προηγουμένως λεπτομερώς ότι θα τους διευκολύνη. Έτσι άκουσαν φαίνεται στον φούρνο τα περὶ της γαλάζιας χάντρας κι' έβασαν την ύπνέτρια, λωποδύτρια και αυτή, να ζητήση ιδιαιτέρως αυτό το άρνι.

—Και θέβαια. Γιατί ο φούρναρης

—Ωστε ή χάντρα φταίει...

δέν θα μπορούσε να ύποπτευθῇ ποτέ άφού τού έδίδετο ένα τόσο συγκεκριμένο διακριτικό του άρνιου.

—Ωστε ή γυναίκα μου φταίει.

—Μάλλον...

Και ο κ. Φαγομάρας έγύρισε έξαλλος στο σπίτι του να φάη την κ. Φαγομάρα και για να την τιμωρήσῃ. Αλλά και για να φάη εκεί τέλος κάτι με την φρικαλέαν πειναν που είχε...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Μάρθα--τό παρελθόν.

Εκείνο το βράδυ αισθανόμουν αιώνια απέραντη θλίψη βλέποντας την Μάρθα Έρουεν τόσο λυπημένη. "Ήθελα να προσπαθήσω λίγο να την διασκεδάσω, δεν ήξερα όμως με ποιό τρόπο.

Μόλις την πλησίασα κι' άλλαξα μαζί της δυο κουβέντες, έτρεξε άμέσως, κοντά μας ο άντρας της, ο Μαξιμ, κι' άρχισε να λέει μπροστά της ότι το προηγούμενο βράδυ είχα δειπνήσει μαζί με μια χορεύτρια των Φολι-Μπερζέρ, την Άμιεν ντε Πέρλ.

Τα μάτια της κυρίας Έρουεν, που ήταν άφηρημένα ως εκείνη την ώρα, άρχισαν να ζωηρεύουν. Δεν μπόρεσε να κρύψει ότι είχε πειραχθεί. Η γυναίκα όμως περιέργεια είναι πάντα ισχυρότερη. Και προσποιούμενη την αδιάφορη, με ρώτησε:

—Από πότε, Έδουάρδε, γνωρίζεις αυτή τη γυναίκα;

—Μπα, αγαπητή μου! "Όλος ο κόσμος την ξέρει εξ ίσου καλά με μένα. Την συνάντησα στο Λονδίνο όταν έχομαι στην Άλάμπρα και της έκανα μια έκδουλευση σε μια πολύ λεπτή υπόθεση. Είναι μια χαριτωμένη γυναίκα, σχεδόν έξυπνη, που φορεί χωρίς να καμαρώνει πολύ, το κολλιέ στο οποίο όφειλει το όνομά της.

Αυτή τη φορά η Μάρθα πειράχτηκε πολύ.

—Σώπα, λοιπόν, Έδουάρδε! Αυτά που λες, λίγο με ενδιαφέρουν. Πήγαινε με όποια θέλεις, αν σου άρεση, μά σε απαλλάσσω του κόπου να μου το διηγησαι.

—Άφησε τον Έδουάρδο ήσυχο! Είπε, ο Μαξιμ Έρουεν με την λεπτή φωνή του. Θά τον κάνης στο τέλος να πηδήξει. Έχει το δικαίωμα να γλεντά, νομίζω...

—Δεν τον εμποδίζω καθόλου...

Η Μάρθα μιλούσε χαμηλόφωνα, κουρασμένα, με τόνο απόλυτης αδιαφορίας. Κατόπι γύρισε άλλοι το κεφάλι της. Άλλά δεν μπόρεσε να κρατηθεί, και πρόσθεσε σε λίγο με παράπονο:

—Όχι μόνο, Έδουάρδε, μου διηγείσαι πράγματα που δε με διασκεδάζουν καθόλου, αλλά μου λες και ψέμματα. "Αν αυτή η περίφημη φιλενάδα σου είναι σχεδόν έξυπνη, όπως λες, δεν θά την ήξερε όλος ο κόσμος. Λες όμως πάντα ψέμματα... Καί πολύ χοντρά... Είσαι ένας ψεύτης τεμπέλης!

"Ενας ψεύτης τεμπέλης! Πόσα πράγματα δεν μου θύμιζε αυτή η φράση! Την είχα ακούσει άπειρες φορές, στο παρελθόν, και μου την είχε πηγάει η ίδια Μάρθα Έρουεν. Η Μάρθα Έρου-

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

έν; "Όχι! Η Μάρθα ντε Πουιμερόλ τότε, ένα μικρό κι' άθωο κορίτσι με το οποίο παίζαμε σ' ένα μεγάλο κήπο. "Α! Τι να είχα άραγε κάνει τόν μακρυνό εκείνο καιρό στη γλυκιά παιδική μου φίλη για να γίνει άξιος ένδς τέτοιου χαρακτηρισμού; Δεν θυμόμουν, έβρισκα όμως μέσα στα μάτια της Μάρθας Έρουεν την ίδια έκφραση άγανακτικής που είχε το στρογγυλό παιδικό πρόσωπο της εποχής εκείνης.

—Μάρθα, είπα γελώντας, μου φαίνεται πως δεν άλλαξες καθόλου από τότε που μου έλεγες τα ίδια πράγματα... Τότε ήμουν δεκαπέντε χρονών, και σ' έδωκα, κι' επαίξαμε με τους αδελφούς και τις αδελφές σου...

—Η γυναίκα μου δεν αλλάζει ποτέ! Είπε ο Έρουεν.

—Θά έπρεπε να χαιρέσαι γι' αυτό, πρόσθεσε εκείνη αδιάφορα.

Και στρεφόμενη, προς έμένα, συνέχισε:

—Και σ' δεν άλλαξες καθόλου... δυστυχώς... Είσαι πάντα ένα επιπόλαιο παιδί, άνίκανο ν' άντηληφθεί την πραγματικότητα, που παίζεις πάντα με τα σοβαρότερα πράγματα, και που θά σπαταλήσεις τη ζωή σου χωρίς να το καταλάβης, όπως...

Έδω σταμάτησε. Στα λόγια της αυτή, τα γεμάτα άνέκφραστο παράπονο, νόμισα πως διέκρινα έναν αδιόρατο λυγμό... Καί στα μάτια της, στα εξαίσια παιδικά της μάτια, είδα να περνά όλη της η ζωή...

Κάτω απ' το βάρος της, η Μάρθα έσκυψε το κεφάλι. Έγνώριζα ότι οι γονείς της, κτηματίες κατεστραμμένοι, άφου την πάντρεψαν σχεδόν δια της βίας με τόν Μαξιμ Έρουεν, έγγονο του έκατομμυριούχου σοκολατοποιού, είχαν μαλώσει έπειτα μαζί της γιατί δε θέλησε να τους βοηθήσει στα χρηματικά των σχέδια. "Όλοι, λίγο ή πολύ φανερά, ζητούσαν να την χρησιμοποιήσουν για να πάρουν λεπτά, από τόν Μαξιμ. "Όλοι, χωρίς εξαίρεση, από το γαμβρό της τόν κ. ντ' Ωντρυ-Σιτέ που διεύθυνε ένα χαρτοποιείο, μέχρι της μικρότερης αδελφής της που ήθελε τουαλέττες και καπέλλα.

Έκείνη τη στιγμή δυο πέταλα έφυγαν από το μεγάλο άλικο τριαντάφυλλο που η κυρία Έρουεν είχε στη ζωή της και συλλογίστηκα ένα άλλο τριαντάφυλλο που έκοψα άλλοτε στο κτήμα μου, το Βελάρ, και το πήγα στην Μάρθα την ημέρα εκείνη που παρά λίγο να πάρω την απόφαση να ένώσω την ζωή μου με την δική της.

—Μάρθα, είπα, θά σου πείσω ένα χτενάκι σου...

Κύτταξε στόν καθρέφτη του τοίχου και μισογυρίζοντας με τόν λαιμό σκυμένο, στερέωσε τα μαλλιά της. Στόν καθρέφτη κύτταζε το μακρουλό της πρόσωπο: το δέρμα του άρχισε να υφίσταται ένα έλαφρό μαρasmus, διατηρούσε όμως συγχρόνως κάτι το άγνό και το λεπτό που χαρακτηρίζει τα κορίτσια. Τα σταχτοπράσινα μάτια της φωτιζόνταν με μια μελαγχολική γλύκα... Πώς μπορούσε να πη κανείς ψέμματα εμπρός σ' αυτά τα μάτια-διαφορετικά έκτος από τεμπελιά, έννοείται; Η χειρονομία της έκανε να φουσκώνουν λίγο οι ώμοι. Σκεπτόμουν, δεν ξέρω γιατί, δυο σφερούγες που φουσκώνουν λιγάκι πριν άνοιξουν. "Αν το πρόσωπο φαινόταν έλαφρά μαρasmeno, ο λαιμός δεν είχε ούτε την έλαχίστη ρυτίδα.

Την ώρα που έτοιμαζόμουν να φύγω, είπε η Μάρθα:

—Περίμένε μας, να φύγουμε μαζί.

"Όταν όμως κατεβήκαμε, και μπήκε εκείνη στο αυτοκίνητο, ο Μαξιμ με τράβηξε έξω:

—Σκοπεύω να κάνω λίγο περίπατο. Έλα μαζί μου μερικά βήματα.

Στό δρόμο ήμουν εθυμωσ, κι' αυτός γκρίνιαζε. Κάθε νύχτα έχανε και, όσο πλούσιος και άν ήταν, το πράγμα του φαινόταν δυσάρεστο.

—Γιατί παίζεις; τόν ρώτησα με αδιαφορία.

Τότε άρχισε να κατηγορή την γυναίκα του. Τό πέτυχα! Η Μάρθα ήταν η νεότης μου, το παρελθόν μου, όλη η τρυφερότης μου. "Α! "Όχι! Έβαλα το χέρι μου στόν ώμο του.

—Μην παραπονιέσαι! Δεν είσαι άξιος να έχεις μια γυναίκα σαν αυτή που υποφέρει χωρίς να γογγύζει τις άπιστίες σου, τις νύχτες που περνάς στην Λέσχη, χωρίς να λογαριάζουμε την κατάσταση στην όποια είσαι συχνά όταν γυρίζεις στο σπίτι.

Έκοίνησε το κεφάλι.

—Σοφ προκαλώ άηδία, έ;

—Καθόλου.

—Ναί! Ναί! Καταλαβαίνω... Με τόν χαρακτήρα μου δεν είναι καθόλου εκπληκτικό. Τι να γίνει; Είμαι ένας άρρωστος. "Ο παππούς μου ήταν ένας γερός νοικοκύρης, μά πλούτισε πολύ γρήγορα, ο πατέρας μου έχασε τα μυαλά του και έγώ νεώτατος άρχισα να ζω τρελλά. Η εύκολη αυτή ζωή μάς έσα-γίνευσε, μάς έμέθυσε. "Όλα με πλήτουν και δεν άγαπώ παρά τη διασκέδαση. Είμαι τρελλός όταν ποθήσω κάτι και μόλις το άποκτήσω δε με ένδιαφέρει πιά καθόλου. Έγνώρισα την Μάρθα ταξιδεύοντας. Παρά την φτώχεια της, την παντρεύτηκα άμέσως και τρεις μέρες μετά τόν γάμο μου μετανοούσα γι' αυτή την τρέλλα. Τώρα ξέρω ότι την κάνω δυστυχισμένη και αυτό με πειράζει. Δεν μπορώ να κάνω

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

χωρίς διασκέδαση και παιχνίδι. Και εκείνο που με πειράζει περισσότερο είναι το διαπεραστικό, αμείλικτο και λυπημένο βλέμμα που η Μάρθα ρίχνει επάνω μου. Μια τιμία γυναίκα, αγαπητέ μου, είναι το πιο άδικο και το λιγότερο άξιο οίκτου πλάσμα που μπορεί να φαντασθί κανένας. Έν τούτοις έξα-καλουθώ να την αγαπώ...

"Α! "Όχι! Άρκετές εκμυστηρεύσεις. Δεν θέλω να ακούσω τα παραληρήματα αυτού του μεθυσμένου. Γνωρίζω αρκετά για τόν ιδιαίτερη ζωή της Μάρθας.

Βγήκαμε στην πλατεία της Όμονοιας. Εκεί άφησα τόν Μαξιμ. Για να συνεχίσω άνετώτερα τις σκέψεις μου έξακολούθησα τόν δρόμο μου μόνος μου.

Πόσα πράγματα γύριζαν στο μυαλό μου! Παιδικά χρόνια στο Βελάρ σύρ Ουρς, έρωσ διατακτικός για την Μάρθα, φόβος μήπως δεθώ πολύ γρήγορα πριν βεβαιωθώ για τα αισθήματά μου, επιθυμία ζωής έλευθερης, περιπετειώδους, γεμάτης συγκινήσεις, διορισμός μου στο υπουργείο των Έξωτερικών, άναχώρηση για το Πεκίνο...

Εκεί κάτω έλαβα μια μέρα ένα σύντομο γράμμα της Μάρθας που μου άνηγγειλλε τόν γάμο της με τόν Έρουεν. Πρέπει να τό πω; Δεν αισθάνθηκα τότε καμμία λύπη γιατί είχα άλλους έρωτες στο μυαλό. Δεν ξανάειδα την Μάρθα παρά έπειτα από μια σύντομη διαμονή μου στην πρεσβεία του Λονδίνου όταν παρατήθηκα και έρχόμουν να έγκατασταθώ στο Παρίσι. Βρήκα όχι πιά την μικρή έπαρχιώτισσα, την συνεσταλμένη και τρυφερή, αλλά μια κομψή γυναίκα, έξυπνη και τολμηρή. Η παλιά οικειότης μου μαζί της άρχισε πάλι. Η κυρία Έρουεν μου έμπιστεύθηκε πολλά πράγματα. "Α! Τι θλιβερό πράγμα είναι η ζωή!

Η ζωηρότης της βραδυάς, ο περίπατος, κάποια έλαφρή ταραχή, με έκαναν περισσότερο ευαίσθητο σ' όλα αυτά. Αισθανόμουν κάποια τύψη. "Α, γιατί να πετάξω έτσι την μόνη πιθανότητα της ευτυχίας μου;

"Όταν περπατούσαμε μαζί άλλοτε, κάτω από τις καστανίες, μου έρχόταν μεγάλη επιθυμία να πάρω την Μάρθα από το χέρι και να την μπάσω στη ζωή μου με το ίδιο γλυκό και ήσυχο βάδισμα, με το οποίο περνούσε το κατ'όφλη του σπιτιού της.

Μά τίποτα δεν είναι δυσκολώτερο από μια άπλη ευτυχία για κείνους, που για να εφεύρουν μια μέλλουσα ζωή, έσπατάλησαν πάρα πολλή φαντασία. Η περιέργειά μου και η αγάπη της άνεξαρτήσας φάνηκαν δυνατότερες από την τρυφερότητά μου. Σε ηλικία είκοσι τριών έτών έλκύεται κανείς περισσότε-

Οι σκέψεις μου γυρόταν πικρές. Έκάλεσα ένα άμάξι και έπέστρεψα γρήγορα στην όδον Λυμπέκ, στο σπίτι μου. Στόν αντίθάλαμο βρήκα ένα γραμματάκι της κυρίας ντ' Εταλόντ. Μου άριζε ραντεβού για την Τετάρτη. Είμαι έλευτερος την ημέρα αυτή. Δεν χρειάζεται συνεπώς άπάντηση. Τα πράγματα έρχονται άραξα. Πρέπει να χαμογελά κανείς σπην ζωή. Η άπαισιοδοξία είναι καλή για τους ταπεινούς. Ξαναβρίσκω μέσα μου το έλαφρό και ξένοιαστο κέφι που δίνουν το άλκοολ και η θέα τώσων γυναικών ευτυχισμένων, ή που φαίνονται πως είναι ευτυχισμέ-

νες. Η Μάρθα! Είναι το παρελθόν, άς μην τό συλλογίζομαι πιά. Η Έλένη ντ' Εταλόντ είναι το παρόν. Μά την σιγμή που πλαγιάζω, θέτω στόν έαυτό μιάν άπροσδόκητη έρώτηση: Ποιό γυναικείο όνομα θά φέρη άραγε το μέλλον;

Έλένη-- το παρόν.

Κάθε Τετάρτη εύρισκα στής κυρίας Έρουεν μια από τις άπροσδιόριστες και άχρωμάτιστες εκείνες συντροφίες που συναντά κανείς στο Παρίσι. Άνθρώπους τών γραμμάτων. πολιτευομέ-

Την είχα ακούσει άπειρες φορές τη φράση αυτή στο παρελθόν, σ' έναν κήπο...

νους όλων των παρατάξεων, νεαρούς των σαλονιών, μουσικούς και επιχειρηματίες.

Ο Μάξιμος Έρουέν δεν παρευρισκόταν ποτέ στις δεξιώσεις της συζύγου του. Αυτό ήταν ένα από τα ελάχιστα πράγματα για τα οποία μού ήταν συμπαθητικός. Ο καλύτερος όμως φίλος του δεν έλειπε ποτέ.

Ωνομαζόταν κ. Μπρωζοά. Την ημέρα αυτή, όπως πάντα, αυτός ήταν ο πρώτος που αντίκρισα στο σαλόνι.

Η Μάρθα μού άνηκε εξαιρετικά γλωμή. Όταν την πλησίασα γελοῦσε δυνατά, πολύ δυνατά ώστε να μη μπορούσε να ήταν φυσική ή εύθυμία της. Η προσποίηση αυτή μπορούσε να ξεγελάσει τους άλλους φίλους της, έμένα όμως όχι.

Πόσο άγνοησε! μού είπε. "Άλλη φορά, αν δεν είσαι περισσότερο ακριβής θα σουβάλω πρόστιμο."

Η φωνή της χτύπησε στ' αυτιά μου άφυσικη, παράτονη.

— "Αλήθεια; είπα κι' εγώ προσποιούμενος ότι γελάω. Τι πρόστιμο; Νά σοῦ προσφέρω καμιά βεντάλια μί..."

Είναι γνωστή η λατρεία της Μάρθας Έρουέν για τις βεντάλιες. Η συλλοκή της είναι περίφημη για την ποικιλία και το γούστο της.

— "Ισως, μού λέγει. "Ακριβώς, Έδουάρδε, αγόρασα χθές μία. Θέλεις να την δής;"

Ο Μπρωζοά ζήτησε άμέσως να την δώ και αυτός χωρίς να αντιληφθεί κάποια έκφραση δυσανεξίας που περάσε από το πρόσωπο της Μάρθας.

Διασχίσαμε τα δύο σαλόνια και φθάσαμε στο μπουντουάρ. "Εκεί αναπαύεται σαν ένα σμήνος από πεταλούδες μια συλλογή από βεντάλιες. Η Μάρθα ανοίγει μια μικροσκοπική κλειδαριά και βγάζει την τελευταία εύνοουμένη της: μια βεντάλια του 18ου αιώνα."

Είναι πραγματικά ωραία. Βακίδια και σάτυροι παίζουν στο κέντρον. Δεξιά ένας πύργος σεληνοφώτιστος άριστερά ένα ρωματικό φανταστικό ταπίο.

— Μάρθα, λέγω, η βεντάλια αυτή έγινε για σένα. Το αισθηματικό αυτό τοπίο δεν περιμένει παρά την παρουσία σου...

— Έδουάρδε, γελάς μαζί μου... Δεν είναι καθόλου ευσπλαχνικό αυτό που κάνεις...

— Δεν γελάω μαζί σου, αγαπητή μου, δεν γελάω ποτέ με κανένα. "Αλήθεια, σχετικά με τις βεντάλιες είδα μια στοῦ Ντρουγιόν. Θα σοῦ την προσφέρω, αν το επιτρέπεις, θα ήθελα όμως να την δής πρώτα."

— Ναι, λέγει η Μάρθα. Θα πάμε αύριο ή μεθαύριο.

Γυρίζουμε στο μεγάλο σαλόνι. Την στιγμή ακριβώς εκείνη έμπαιναν δύο κυρίες. Η μία ήταν λεπτή, ντυμένη με μια κομψότητα κάπως έπιδεικτική.

Δυο μεγάλα μαύρα μάτια στόλιζαν το άδύνατο πρόσωπό της. Στο κορμάκι της κρεμόταν ένας χρυσός σταυρός κοντά στους άσπρους μενεξέδες ενός μπουκέτου. Η άλλη, πολύ θυορφη, με ύψος τολμηρό και αδιάφορο, είχε ένα σώμα "Αρτέμιδος κι' ένα πρόσωπο γλωμό και ψυχρό που θα νόμιζε κανείς ότι ήταν μαρμάρينو, κουρασμένο από τα χάδια...

Η πρώτη λεγόταν πριγκίπισσα Βελτζόσκυ. Καταγινόταν από την Πολωνία και ζούσε αρκετά εκκεντρικά. "Ελεγαν ότι στην Βαρσοβία είχε πολλές περιπέτειες και κατέληξε να δολοφονήσει τον άνδρα της, ο οποίος την ζήλευε πολύ.

"Αν δέν σιωπούσα

έγώ, κι' έσύ αν

μιλούσες...

Τώρα είχε βαπτισθή καθολική και την είχε κυριεύσει η θρησκομανία.

Η δεύτερη ήταν η "Ελένη ντ' Έταλόντ. Είχα να πω μερικά λόγια στην κυρία ντ' Έταλόντ. Την πήρα σε μια γωνία για να την παρακαλέσω να μη με αφήσει να την περιμένω πολύ την επομένη. Φάνηκε γρινιάρης και ανυπόφορος όπως ταιριάζει σ' έναν έρωτευμένο.

Εν τώ μεταξύ ήλθε ο κ. Ντελατούρ-Μεργκλέ, ύπολογαγος των θαλακφόρων, θυορφος άνδρας με αθλητικό σώμα και γαλατικά μουστάκια. Μόλις μπήκε άρχισε να διαφιλοβητή με τον Μπρωζοά την συνομιλία της Μάρθας Έρουέν.

Κύτταζα το σαλόνι με την ευχαρίστηση που βλέπει κανείς ένα μέρος εύθυμο. Τα ηλεκτρικά φώτα έριχναν πολύ δυνατό φως. Μιμόζες της Νίτσας σχημάτιζαν σε μια γωνία δόκλοηρο άλσος. Παντού τριαντάφυλλα.

— "Ενα παλιό έκκρεμές με είδοποίησε για την ώρα και σηκώθηκα για να χαιρετήσω την Μάρθα."

— Φεύγει από τώρα; "Όχι! Μη φύγεις ακόμα..."

Η φωνή της, γεμάτη αγωνία, έρχόταν σε μεγάλη αντίθεση με την εύθυμία που έδειχνε πριν.

— Είναι ανάγκη, αγαπητή φίλη, είπα. Θα δειπνήσω σ' ους Ντελκώρ και μόλις προφθαίνω να ντυθώ."

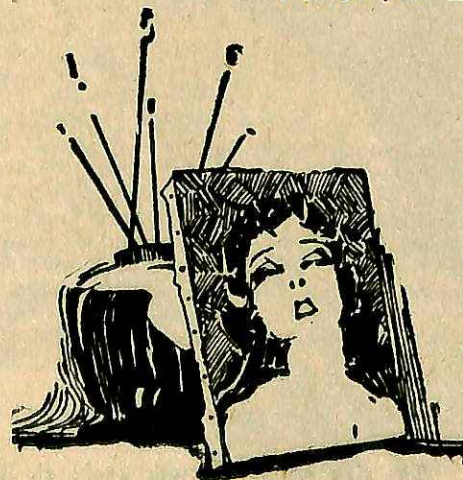
— Μπα! Είμαι μόνη απόψε και θα μοιρασθής το δείπνο μου. "Άλλα μέρα πηγαίνεις σ' ους Ντελκώρ. Τους στέλνεις ένα τηλεγράφημα."

Μου κόσμιζε αρκετά ν' άρνηθώ κάτι στην Μάρθα, μα δεν μπορούσα να της πω ότι πήγαινα με ευχαρίστηση σ' ους Ντελκώρ γιατί κάποιος — ή μάλλον κάποιος — με τραβούσε ιδιαιτέρως προς τα εκεί...

— Αδύνατον, αγαπητή μου Μάρθα, ν' άρνηθώ την τελευταία στιγμή. "Αν θέλεις όμως στις δέκα..."

Την έβλεπα τόσο λυπημένη ώστε θεώρησα καθήκον μου ως παλαιού φίλου να μη την εγκαταλείψω.

— Θα το κάνεις αυτό, μικρέ μου "Ε-

δουάρδε; Θα γυρίσεις στις δέκα;

— Βέβαια!

— "Ω! Πόσο είσαι καλός... Μη λείψεις. Θα υποφέρω πολύ αν περιμένω άδικα."

— Σοῦ το υπόσχομαι.

Και καθώς πήρα το χέρι της για να το φέρω στα χείλη μου, αίσθανθηκα ότι έτρεμε μέσα στο δικό μου...

"Ενα δείπνο σ' ους Ντελκώρ

Δεν υπάρχει πιο μονότονο πράγμα από την κοσμική ζωή. Βλέπει κανείς παντού τα ίδια πρόσωπα. Δεν άπορησα λοιπόν μπαίνοντας στο σπίτι των Ντελκώρ όταν είδα μερικά πρόσωπα με τα οποία είχα περάσει το άπνευμα. Μεταξύ των πρώτων αντίκρισα την πριγκίπισσα Βελτζόσκυ με δόλ-λευκα και τον χρυσό σταυρό έπάνω στο γυμνό στήθος της. "Ήσαν και μερικά πρόσωπα που δεν εγνώριζα, αλλά όμοια το ένα με το άλλο."

— "Ακουά άφηρημένος τις αδιάκοπες κουβέντες έως την στιγμή που μπήκε στο σαλόνι, συνοδευόμενη από τον πατέρα της, ή νέα κοπέλλα για την οποία είχα δεχθί την πρόσκληση."

— "Ομορφή, ύψηλή, καστανή, με ύψος σοβαρό και μελαγχολικό, είχε ακόμη στα μάγουλά της το χνούδι εκείνο του ροδάκινου που τόσο γρήγορα χάνουν τα κορίτσια."

— Από μακριά την έπαιρνε κανείς για μια κοπέλλα υπερήφανη, μόλις όμως σήκωνε έπάνω σου τα έξαισια μάτια της με τα μακριά τσίνοια, έβλεπες το άγνότερο, το πιο παιδίστικο, το άφελέστερο θέλιμα."

— "Ονομαζόταν "Αλίσ ντε Λουβανσέλ. Ο πατέρας της, δεύτερος εξάδελφος της κυρίας Ντελκώρ, ήταν ένας μηχανικός κατεστραμμένος, που είχε φάει σε διάφορες τολμηρές έπιχειρήσεις περισσότερα χρήματα από όσα μπορούσε να διαθέσει."

— Καθήσαμε στο τραπέζι. Βρισκόμουν, ανάμεσα στην δεσποινίδα ντε Λουβανσέλ και την πριγκίπισσα Βελτζόσκυ."

Μετά το δείπνο ο κ. ντε Λουβανσέλ με πήρε ιδιαιτέρως. Δεν συλλογιζόταν παρά την ύγεια του. Παραπονιζόταν άδιάκοπα με πικρία για τους τούς πό-νους του στομαχιού του, τους ίλλίγνους του, για τον λήθαργο που τον έπισ-νε μετά το φαγητό, για τις ήμικρανίες που τον βασάνιζαν μόλις άρχιζε να εργασθί."

Είχε άλλωστε δέκα χρόνια να κάνει καμιά δουλειά. Οι πλούσιοι συγγενείς του το έδιναν μια μικρή έπι-χορήγηση, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας έώδεσε σε γιατρούς και σε γιατρίκα."

— Οι γιατροί δεν καταλαβαίνουν την άρρώστεια μου, έλεγε με άπελπισία ο κ. ντε Λουβανσέλ. Λένε πως δεν έχω τίποτε. Τίποτε! "Ω, αν αίσθανονταν αυτό που αίσθανόμαι εγώ! "Όταν πεθάνω θα δοῦν αν είχα ή δεν είχα τίποτα. Η κόρη μου δεν άνησυχεί. Είναι νέα και ξένοιαστη. "Αν ύποπτευό-ταν όμως την αλήθεια..."

— Αναστένανε κι' ήπιε ένα δεύτερο ποτήρι κιούμελ. "Ύστερα άναψε ένα ποῦρο."

Την καῦμένη την "Αλίσ! "Ήξερα σ-πό την κυρία Ντελκώρ πόσο στοργικά φρόντιζε για τον εγωίστη αυτό, του οποίου έπαιρνε στα σοβαρά τις φαν-ταστικές άρρώστειες

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ζητείται φάντασμα...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΗΠ

(Η σκηνή στο γραφείο του πανδοχείου των «Τριών Μανταριών» μεταξύ του ξενοδόχου κι' ενός δειλού νέου με θλακώδες κι' άρκετά συμπαθητικό παρουσιαστικό.

Ξενοδόχος (κυττάζοντας τον νέο άπ' την κορφή ως τα νύχια). Χμ!... ναι... είστε λίγο παχύς και κοιλάρακι άλλ' άς είναι έχετε ύ-φος μάλλον αξιολάκρυτο... Είστε άνθρω-πος που θα μπορούσετε να κάνετε αυτή τη δουλειά."

— "Αλφρέντ.— Πιστεύω... μα τί δου-λειά πρόκειται να κάνω;

Ξενοδόχος.— "Ω! είναι απλού-στατο... θα κάνετε το φάντασμα..."

— "Αλφρέντ.— "Α, ναι... Με συγχα-ρείτε..."

Ξενοδόχος.— Το φάντασμα, βέ-βαια... "Εκ πρώτης θυώς μπορεί να σας φανή παράξενο... Θα σας εξηγήσω, θ-μως. Με την σημερινή κρίση, υπάρχει μεγάλη «άναδουλειά», πρό παντός στα ξενοδοχεία... Οι πελάτες όλοένα και γί-νονται πιο άραιοι και πιο άπαιτητικοί. Για να τους τραβήξουμε, λοιπόν, πρέπει να τους προσφέρουμε κάτι που να βγαί-νη άπ' το συνηθισμένο, μιάν έξαιρητική άτραξιόν... Νά, λόγου χάριν ο συνάδε-λφός μου του «Πανδοχείου του Μελαγχο-λικού Σαββατοκύριακου» έχει έναν που αυτοκτονεί σε κάθε γεῦμα."

— "Αλφρέντ.— Σε κάθε γεῦμα;

Ξενοδόχος.— Ναι... πάντα τον έ-διο, έννοείται... Τα καταφέρνει, όμως, μια χαρά... Γίνεται μελαγχολικός στα όρντεν, κλαίει με λυγμούς στο ψητό και σκοτώνεται μεταξύ τυρού και άχλα-διού — είναι νεωτερισμός που άρέσει πολύ."

— "Αλφρέντ (με πονηρό βλέμμα).— Καταλαβαίνω..."

Ξενοδόχος.— Είναι και το «Παν-δοχείον του Καρυοθραύστου» που έχει το πρόνομιο των σατανικών εμφανίσεων... "Αρέσουν πολύ, ιδίως στην ξένη πελα-τεία. "Εκεί, ο κηπουρός παίζει τον ρόλο του Σατανά."

— "Αλφρέντ.— Τον ρόλο του Σατανά! Τι διασκεδαστικό!

Ξενοδόχος.— "Όχι πάντα! Την τελευταία φορά που έκανε την σατανική του εμφάνιση ο κηπουρός έκαψε τα πό-δια του με τα βεγγαλικά."

— "Αλφρέντ.— Ποιός του είπε να χώ-νη παντού την ούρα του; (Γελά ήλθια)."

Ξενοδόχος.— Σκέφτηκα, λοιπόν, πως ένα φάντασμα θα τραβούσε κόσμο στο ξενοδοχείο μου. Θα ήταν ή καλύτε-ρη διαφήμιση... Καταλαβαίνετε; Νοιώ-θετε, λοιπόν, τον έαυτό σας ίκανό να κρατήσει αυτήν τη θέση;

— "Αλφρέντ.— Έννοείται... Γιατί όχι; "Ήδη έχω μετέλθι ένα σωρό έπαγγελμα-τα: ήμουν λατζιέρης, σφουγγαριστής, δημόσιος κήρυξ κτλ... κι' όμως όφειλω να άναγνωρίσω πως ποτέ ως τώρα δεν είχα την ευκαιρία να κάνω το φάντασμα. Μοῦ γουστάρει, όμως, πολύ και νοιώθω πως θα τα καταφέρω μια χαρά... Τι πρέπει να κάνω ακριβώς;

— "Αλφρέντ.— Κι' αν ξυπνήσω όλο τον κόσμο;

Ξενοδόχος.— Γι' αυτό ακριβώς πληρώνετε, κύριε! Νά κάνετε φασαρία, να μην περνάτε άπαρηγόρητος σάν πρε-μιά σοβαροῦ θεάτρου... Σας μιλά όλο για θέατρο γιατί κι' εγώ άλλοτε ήμουνά ήθοποιός. Ο Θεός με φώτισε κι' άλλαξα έπάγγελμα. Λοιπόν, θα μπαίνετε τά με-σάνυχτα μέσα στο στοιχειωμένο δωμά-τιο... Είναι το ὑπ' αριθμόν 13 δωμάτιο. Τότε παρουσιάζονται δυο περιπτώσεις: "Η κοιμούνται οι ταξιδιώτες ή είναι ξύ-πνοι..."

— "Αλφρέντ.— Καταλαβαίνω... ή δεν είναι κανένας."

Ξενοδόχος.— "Αν δεν είναι κανέ-

— "Αλφρέντ.— Νυκτερινή δουλειά; Τό-σο το καλλίτερο. Θα μπορούσα να ξυπνώ άργά το πρωί... τρελλάινωμαι για τέ-τοια πράγματα!"

Ξενοδόχος.— Έννοείται ότι θα εργάζεσθε μόνο την νύχτα! Πρό παντός μην γελαστήτε κι' έμφανισθήτε σάν φάν-τασμα το μεσημέρι σάν τον ήλθιο που είχα προσλάβει την περασμένη βδομάδα. Μπήκε ήσυχα-ήσυχα φορώντας το σάβα-νό του μέσα στην τραπεζαρία την ώρα του γεῦματος και κάθισε στην τάμπλ ντ' ότ... κι' άρχισε να τρώη όμελέττα με λαρδί με την ψυχή του... Κοπάνισε έξη μπουκάλα κρασί και τέλος κυλίστηκε κάτω άπ' το τραπέζι, προς μέγα σκάν-δαλο της πελατείας μου!"

— "Αλφρέντ.— Έγνοια σας και δεν

νας, να μην διασκεδάσης κάνοντας όλο-μόναχος το φάντασμα, για άτομική σου ευχαρίστηση..."

— "Αλφρέντ.— Φυσικά. "Εξόν αν θέτετε νάρθω στο δικό σας δωμάτιο, τους να σας διασκεδάσω."

Ξενοδόχος.— Περιττόν. "Αν κοι-μούνται οι ταξιδιώτες, τους γαργαλάτε τα πόδια..."

— "Αλφρέντ.— Μά... θα ξυπνήσουν!"

Ξενοδόχος.— Νά τα ξαναλέμε; Αυτός θα είναι ο σκοπός σας. Τώρα πα-ρουσιάζονται άλλες δυο περιπτώσεις: οι ταξιδιώτες ή φοβούνται... ή δεν φοβούν-ται... "Αν φοβούνται, παίρνετε βόλτα το δωμάτιο τρίνοντας τα δόντια σας και κάνοντας θόρυβο με τις άλυσσίδες σας... "Αν δεν φοβούνται..."

— "Αλφρέντ.— Τότε, το βάζω στα πό-δια!"

Ξενοδόχος.— Ποτέ! "Όποσδήποτε πρέπει να μέινετε! "Αν δεν φοβούνται, πιάστε κουβέντα μαζί τους, σε τόνο πέν-θυμο και φασματικών όπως άπαγγέλλουν οι ήθοποιοί του σοβαροῦ θεάτρου τον Σαίξπηρ. Νά τους διηγηθήτε υπό ποίας φοβερές συνθήκες σας σκότωσαν..."

— "Αλφρέντ.— Με σκότωσαν! Χριστός και Παναγιά! Κουνηθήτε από την θέση σας!"

Ξενοδόχος.— Δεν έχετε παρά να τους άπαγγείλετε ό,τι είναι γραμμένο σ' αυτό το χαρτί. Διαβάστε..."

— "Αλφρέντ (διαβάζει).— Είμαι το φάντασμα του Ιππότου ντ' "Αρμαντιέρ κι' έτρεφα τυφερά αίσθηματα για την κ. ντε Μαντενόν... Με μυρίστηκε, όμως, ο Βασιλεύς — "Ήλιος κι' έβαλε να με καταδιώξη ή υπό τον κόμητα "Αλμπι πε-ρίπολος. Κατέφυγα σ' αυτό έδώ το δωμα-τιο. "Ενας σπαθιστής με σκότωσε έδώ μέσα με μαγκουριές. Από τότε έρχομαι ώρισμένες νύχτες να κρυφτώ έδώ μέσα για να ξεφύγω άπ' το μίσος εκείνου που με καταδιώκουν. Τις νύχτες χωρίς φεγ-γάρι, με βρίσκουν μέσα στα σκοτεινά, εκτόπλασμα του Ζόφου..."

Ξενοδόχος.— Βλέπετε, δεν είναι πολύ υπερβεμένο. Νά άποστηθήτε το κείμενο γιατί θα παίξετε χωρίς ύποβο-λέα. Και προσέξτε, γιατί ένα βράδυ που έπαίξα μιάν κωμωδία του Σαίξπηρ χω-ρίς ύποβολέα, γελάστηκα και άπάγγει-λα στίχους του Ρακίνα... "Αν θέλετε, πη-τε και μερικά διόμητα που να κάνουν έντύπωση. "Η άμοιβή σας θα είναι δε-κακοχτά φράγκα κι' έβδομήντα πέντε την βδομάδα, τροφή και κατοικία. Μόνος σας θα πλένετε τα σάβανά σας και θα τρί-βετε με γυαλόχαρτο την άλυσσίδα... σύμ-φωνοι;

— "Αλφρέντ.— Σύμφωνοι."

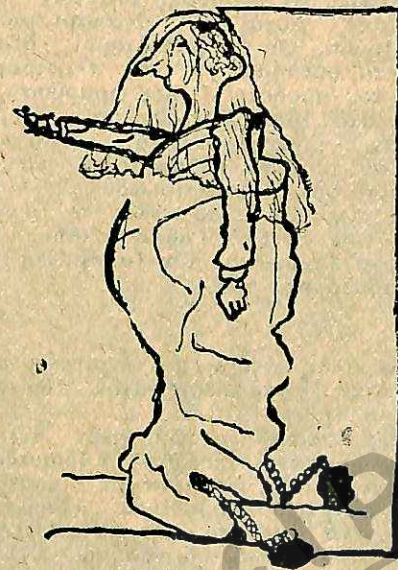
Μέσα στο δωμάτιο 13 λίγο πριν τα μεσά-νυχτα. Οι δυο Άγγλοι περιηγητάι μιλούν καθισμένοι μπροστά στο τραπέζι, πίνοντας ούισου.

— "Εκείνος (φλεγματικός).— Φθάσα-με τέλος, ντ' άρλιν, μέσα στο στοιχειω-μένο δωμάτιο."

— "Εκείνη.— Νά Τζαίημς... (Με νευ-ρικήτητα). Φοβόμαι πού όμως..."

— "Εκείνος.— Μά έσθ αγαπητή ύπαρ-ξίς, θέλατε να έλθουμε να δοῦμε το πε-ρίφημο φάντασμα..."

— "Εκείνη.— Ναι, ίσως, τώρα, όμως, θα ήθελα να φύγω. "Ω! μά ντ' ή αρ..."

—Θα κάνετε το φάντασμα.

(Σφίγγεται άπάνω του).
 «Εκείνος.— Μην ξεχνάτε ότι αυτό το φάντασμα μ'ας έκανε να ξεσηκωθούμε άπ' το ήσυχο σπίτι μας, να περάσουμε τη Μάγχη, μόνο και μόνο για να δώμε το φάντασμα που διαφημίζουν τα έντυπα του ξενοδοχείου: «Πανδοχείον τών Τριών Μανιταριών...». Κουζίνα με άγνo θούτυρο. Υπέροχη θέα σέ ποτάμι, σέ θάλασσα, σέ βουνό και σέ δάσος. Παρασκευή και Κυριακή τακτική εμφάνις ιδιοκτήτου φαντάσματος...»

Χτυπούν μεσάνυχτα. 'Απ' τόν διάδρομο, ό 'Αλφρέντ άρχίζει να στενάξει, κάνοντας φοβερά θρυλό με τίς άλυσίδες του.

«Εκείνη (τρέμοντας).—Τζαίημς, άκουσες;

«Εκείνος (άπαθώς).— Γές.

Χτυπά ή πόρτα.

«Εκείνος.— Ποιός είναι;

«Αλφρέντ.— Τό φάντασμα!

«Εκείνη (μισολ πόθυμη).— 'Ωωώχ!

«Εκείνος (πάντα άπαθής).— 'Εμπρός!

«Αλφρέντ (μπάνει διακριτικά).— Καλησπέρα σας, κυρίες και κύριοι... Δεν κοιμηθήκατε; Κρίμα, γιατί δεν θά σάς γαργαλήσω τά πόδια... 'Ας είναι, άλλη φορά. Μήπως σάς ένοχλώ, όμως;

«Εκείνος.— Καθόλου. Φάντασμα καθήσται παρακαλώ.

«Αλφρέντ.— Με συγχωρείτε, αλλά με ένοχλούν οι άλυσίδες μου. Μιά έρώτηση: Με φοβάστε ή δεν με φοβάστε; «Εκείνος.— Δεν σάς φοβούμαι καθόλου: Ισα-ίσα σάς βρίσκω συμπαθητικό...»

«Εκείνη.— 'Εγώ, όμως, σάς φοβούμαι πολύ... παραπολύ...»

«Αλφρέντ (ξύνει τό κεφάλι με άμχανία).— Δεν μπορείτε να συμφωνήσετε οι δύο σας; 'Η να με φοβάστε ή να μη με φοβάστε... 'Οχι, όμως, άλλα ό ένας κι' άλλα ό άλλος! 'Ας είναι θά ικανοποιήσω και τους δύο σας.

Κάνει την βόλτα τού δωματίου σέρνοντας τις άλυσίδες του, μπλέκονται όμως τά πόδια του στό σάβανο, και σωριάζεται φαρδύς-πλατύς.

«Αλφρέντ.— Τώρα, ικανοποιηθήκατε σείς, κυρία! 'Η σερά σας, κύριε. Νά σάς διηγηθώ: Είμαι ένα φάντασμα τού ξεστσίπτου Ζουρλοπαντιέρα κι' έτρεφα τά θύματα με μαιντανόν.Με μυρίστηκε όμως ό βασιλεύς Τίλλιος πίνοντας χαμομήλι κι' έβαλε να με καταδιώξη ή υπό τόν κοιμητάτζη περίπολος. Κατέφυγα σ' αυτό έδω τό δωμάτιο. 'Ενας άθλητής με σκότωσε έδω μέσα με άγγούρια και... «Εκείνος.— Τί κουταμάρες μου ψάλλετε;

«Αλφρέντ.— Με συγχωρείτε: δεν ψάλλω: τά φαντάσματα δεν ψάλλουν ποτέ. 'Εξ άλλου, είμαι φοβερά φάλτσος. Και τώρα, κυρίες και κύριοι, άν σάς ευχαρίστησα, αγοράστε μου κάτι για άναμνηστικό. (Τους δίνει ένα κόκκαλο που βγάζει κάτω άπ' τό σάβανό του).

«Εκείνος. Τί είναι αυτό; «Αλφρέντ.— Είναι παιδί μου. 'Αν θέλετε άστράγαλο ή τίποτε άλλο, είναι ή ίδια τιμή... 'Αγοράστε μου κάτι... να συχωρεθούν τά κόκκαλά σας! κλαίει).

«Εκείνος (θυμωμένος).— Είσαι άπατεώνας! Παληάνθρωπος! Μάς κοροϊδεύεις! Τώρα θά δής! (Τόν άρχίζει σίς γροθιές).

«Εκείνος (θυμωμένος).— Είσαι άπατεώνας! Παληάνθρωπος! Μάς κοροϊδεύεις! Τώρα θά δής! (Τόν άρχίζει σίς γροθιές).

«Αλφρέντ.— 'Αί... άί... μου τάσκιες τό κεφάλι! Και τό χειρότερο είναι ότι ό θενόδοχος δεν μου έπτε τί θά κάνει... σ' αυτή την περίπτωση!

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΣΧΑ

«Ο έμφύλιος πόλεμος στην 'Ισπανία, είχε και αυτό τό δυσάρεστο : να μην κάνουν φέτος οι 'Ισπανοί Πάσχα. Αυτό, φανταζόμαστε, θά δυσάρεστήσε περισσότερο τούς ξένους περιηγητές, που έπήγαιναν κατά χιλιάδες κάθε χρόνο στην Σεβίλλη για να παρακολουθήσουν τις τελετές της Μ. 'Εβδομάδος, που ήταν γραφικώτατες. Μιά από τις πιο γραφικές ή τελετή τού λυντσαρίσματος τού 'Ιουδα.

Την παραμονή τού Πάσχα, κρεμούσαν στην πιο κεντρική πλατεία της Σεβίλλης 12 ανθρώπινα όμοιώματα που ήταν, όπως υποτίθεται, τά όμοιώματα τών Δώδεκα 'Αποστόλων.

Την ημέρα τού Πάσχα, στάς έννέα τό πρωί, και όταν οι καμπάνες τών 25 εκκλησιών της Σεβίλλης ήχούσαν όλες μαζί, ό λαός μαζευότανε στην πλατεία με τά δώδεκα άνδρείκελα και άρχιζε να πυροβολή έναντίον τού ενός από αυτά που αναπαριστούσε τόν 'Ιούδα. Οι πυροβολισμοί αυτοί ήταν τό σύνθημα για τό «λυντσαρίσμα» τού προδότη. 'Ολοι ώρμούσαν επάνω στό όμοίωμά του, τό ξεκρεμούσαν, τό έσερναν στό δρόμο και άρχιζαν να τό ποδοπατούν, να τό χτυπούν, να τό μαχαιρώνουν, ώπου τό ξεκοιλιάζαν. Στο τέλος τό έρριχναν στόν ποταμό Γουαδαλκιβέρ, και έτσι... έκδικούνταν τόν 'Ισκαριώτη για την προδοσίαν του.

□ □

Μιά άλλη ακόμη πιο περίεργη πασχαλιάτικη παράδοση στην 'Ισπανία ήταν ή έξής :

Στις λειτουργίες τών τριών τελευταίων ημερών της Μ. 'Εβδομάδος, δώδεκα παιδιά, ντυμένα με κοστούμια έποχής Λουδοβίκου 13ου, χόρευαν ένα μπαλέτο, την «σεβιλλιάνα» μέσα στόν καθεδρικό ναό της Σεβίλλης υπό τούς ήχους τού άρμονίου. 'Η χορευτική όμως αυτή επίδειξις, δεν σκανδαλίζει κανένα, ούτε και τους πιο άύστηρους από τούς πιστούς.

Μοντέρνοι στίχοι

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Είναι γλυκειά και υποβλητική ή βραδυά και τό ζευγάρι στη σκιά τά σιγαλεια τά λόγια άκούει τ' άνθισμένα τά κλαδιά και τό ζευγάρι σ' ούρανό καθάριο πλέει

Αυτή μαζί του είν' έκτάκτως τρυφερή κι' άς είν' άπόψε κουρασμένος ό ίππότης κι' ένω με χάδια και φιλία τόν πλημμυρεί τότε φαντάζεται παντοτεινά δικό της.

(Είναι σκηνή, συνηθισμένη φυσικά ένός χωρίς ένδιαφέρον είδωλλου που έγεννήθηκε αρκετά ποιητικά κάποια βραδυά τού περασμένου 'Απριλίου)

Κι' ένω αυτός τού έρωτά του τού θερμού όρκους άπιθανους κι' αιώνιους της δίνει ψάχνει να βρή κάποια αιτία χωρισμού που νάχη αυτή άπαραιτήτως την ευθύνη...

ΖΕΠ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εϋδυμες ποικιλίες

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

«Ο νεαρός κ. Φ. άγαπά με πάθος την νεαρά και ώραιότητα δεσποινίδα Σ. 'Όπως όμως είνε δειλός, δεν ξέρει πώς να πιάση κουθέντα μαζί της. Μιά μέρα νόμισε ότι έθρηκε τόν τρόπο, της λέγει λοιπόν :

—'Υποφέρετε από δυσπεψία, δεσποινίς;

—'Οχι, γιατί;

—Κρίμα, γιατί έχω να σάς συστήσω ένα θαυμάσιο στομαχικό!

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

«Ο δόκτωρ Μπιγκουντί είναι ένας πολύ άφηρημένος άνθρωπος. Μιά μέρα τού άνήγγειλαν, εκεί που μελετούσε στό έργαστήριό του :

—Γιατρέ, τρέξτε, πέθανε ή πεθερά σας!...

Και ό δωρ Μπιγκουντί, χωρίς να σηκώσει τό κεφάλι του από τό μικροσκόπιο :

—'Ω! μη άνησυχήτε! 'Υπήρξε πάντοτε υπερβολική αυτή ή γυναίκα...

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

«Ενας κριτικός, πνευματώδης, αλλά πολύ άσχημος, είχε γράψει πριν λίγο καιρό μία κολακευτικώτατη κριτική για μία γνωστή πρωταγωνίστρια παρισινού μιούζικ-χώλ.

Αυτή διάβασε την κριτική και κατασυγκλημένη :

—Θάθελα, είτε, να τού έκανα ένα ωραίο δώρο, αλλά τι...

Και άφού σκέφθηκε λίγες στιγμές, ψιθύρισε έπειτα μελαγχολικά :

—Τί κρίμα να είναι τόσο άσχημος...

ΑΔΥΝΑΤΟΣ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

«Ενας Καλαθρέζος ληστής, είχε κλέψει ένα ρολόι. Έθρησος όμως άνθρωπος όπως ήτανε, πηγαίνει και βρίσκει ένα παπά για να εξομολγηθή.

—Παιδί μου, τού λέγει αυτός, όταν τόν άκουσε, πρέπει να επιστρέψης αυτό που έκλεψες.

—'Αδύνατον, πάτερ μου... τό πούλησα!

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΟΘ

«Ο Τζών Λεθύ πρόκειται να παντρευτή. Πηγαίνει, λοιπόν, λίγες ώρες πρό τού γάμου σ' ένα λουτρό για να καθαρισθή. Αυτό τό πάθαινε για πρώτη φορά στη ζωή του.

«Ο ταμίας τού δίνει τό μπιλλέτο του και τόν παρακαλεί να περιμένη λίγο, γιατί όλες οι καμπίνες είναι πιασμένες.

Και ό Τζάκ άπορώντας :

—Περίεργο πράγμα! 'Όλος ό κόσμος, λοιπόν, τώρα παντρεύεται;

ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΑ ΘΕΡΜΟΤΕΡΑ

«Η σκηνή γίνεται στη Λαπωνία, την βορειώτερη χώρα της Εύρώπης : «Ο γιατρός συνιστά σ' έναν άρρωστό του να πάη σ' ένα θερμό κλίμα.

«Ενας φίλος τού άρρώστου τόν ρωτά :

—Και πού σκοπεύεις να πάς;

—Στην Στοκχόλμη!

Θά σταδεροποιηθῇ ἐπὶ τέλους τὸ Πάσχα;

Πάσχα με κυνικά καύματα και Πάσχα... με χιόνια

Λοιπόν τό Πάσχα, μ'ας ήρθε αίσως φέτος, στάς 2 Μαΐου. Λίγο άκόμη και θά μ'ας εύρισκαν τά κυνικά καύματα να τσουγκρίζωζε τά κόκκινα αυγά!

«'Ας ψυγονται... οι πατέρες της 'Εκκλησίας, οι όποιοι, αντίθετως με τις άλλες έορτές, για κάθε μία από τις όποιες ώρισαν μία σταθερή ήμερομηνία άφησαν τό Πάσχα να κυμαίνεται μεταξύ 35 ήμερών. Αυτό βέβαια δεν έγινε χωρίς λόγο. 'Από μιάς άρχης, τόση σημασία είχαν δώσει οι Χριστιανοί στην 'Ανάσταση τού Χριστού, ώστε προσπάθησαν να έορτάζουν την άναμνηση της όσον τό δυνατόν ακριβέστερα μέσα στα χρονικά όρια στα όποία συνετελέσθη τό κοσμοσωτήριο γεγονός. Για να τό επιτύχουν δέ άνέτρεξαν στην κυριώτερη και έγκυρότερη πηγή: τά Ευαγγέλια.

«'Από την άφήγηση λοιπόν αυτή, έέρομε ότι ό 'Ιησους σταυρώθηκε Παρασκευή, ότι τό άκόλουθο Σάββατο οι 'Εβραίοι γιόρταζαν τό Πάσχα των ('«Και αυτοί ούκ εισήλθον εις τό πρετώριον, ένα μη μινανθώσιν, άλλ' 'Ινα φάγωσι τό Πάσχα»—'Ιωάννης) και ότι ή 'Ανάσταση έγινε «τη έπιφωσκούση εις μίαν Σαββάτων» τά ξημερώματα δηλ. της πρώτης μέρας της έβδουάδας, ή όποία, κατά τούς 'Εβραίους, ήταν ή Κυριακή. Συγχρόνως έέρομε, πάντοτε από τά Ευαγγέλια, ότι κατά την ημέρα της σταυρώσεως έγινε έκλειψη ήλίου, από τό όποιο, κατ' άνάγκη, συμπεραίνουμε ότι ήταν πανσέληνος, όπως άποδεικνύεται άλλωστε και άστρονομικώς.

«'Ιδου λοιπόν όλα τά άναγκαία στοιχεία για τόν ακριβή καθορισμό της ήμέρας της 'Αναστάσεως. 'Επειδή και άπ' τόν κανόνα τού έορτασμού τού Πάσχα τών 'Ιουδαίων και άπ' τις αλάνθαστες άστρονομικές παρατηρήσεις προκύπτει ότι ή πανσέληνος εκείνη ήταν ή πρώτη μετά την έαρινή ισημερία, άρα για να έορτασθή κανονικώς τό χριστιανικό Πάσχα πρέπει να υπάρχουν τά έξής στοιχεία: α) Νά έχη συμβή ή έαρινή ισημερία. β) Νά έχη περάση ή πρώτη ύστερα άπ' αυτήν πανσέληνος. 'Η άμέσως έπομένη Κυριακή είναι ή έπέτειος της 'Αναστάσεως. 'Όστε άν ή πανσέληνος νίνη μετά τά μεσάνυχτα Σαββάτου ποδε την Κυριακή, τό Πάσχα αναβάλλεται για την έπομένη Κυριακή.

«Στά στοιχεία λοιπόν αυτά βασίστηκε ή Α' έν Νικαία Οικουμενική Σύνοδος, που έθεσε όριστικά τόν κανόνα της έορτής τού Πάσχα για να τεματίση την άταξίαν που επικρατούσε ως τότε στόν χριστιανικόν κόσμο ό όποίος, συνεπεία κακών έριμνυιδών δεν γιόρταζε τό Πάσχα την ίδια παντού μέρα.

□ □

Τό κακό είναι ότι οι πατέρες οι όποιοι στόυς ύπολογισμούς των πήραν ύπ' όψει τά παραπάνω έπιστημονικά στοιχεία, από συνήθη προσήλωση στο γράμμα τών Ευαγγελίων παρενόβαλαν και ένα στοιχείο παροδικότητος και άσταθελάς: βόρισαν δηλ. ότι για να έορτασθή τό Πάσχα έπρεπε να προη-

γηθή τό πάσχα τών 'Εβραίων. Αυτό όμως βασίζεται σε λανθασμένο ή άτελής ήμερολογιακό σύστημα. 'Αν τηρηθή λοιπόν κατά γράμμα ό κανών της Α' Οικουμενικής Συνόδου, έπειδή τό Πάσχα τών 'Εβραίων καθυστερεί κάθε χρόνο, θά έρθη κατ' άνάγκη μία έποχή, κατά την όποία οι άπόγονοι μας παρασυρόμενοι από τούς 'Εβραίους θά έορτάζουν Πάσχα κατά τά κυνικά καύματα στην άρχή και τόν χειμώνα άργότερα!

«Η μεταβολή αυτή δεν είναι βέβαια άντιληπτή γιατί ή καθυστέρηση γίνεται άργά, φθάνοντας μία περίπου μέρα σε διάστημα 128 ετών. Με την πάροδο όμως τών ετών τό λάθος γίνεται σημαντικό. Κι' έτσι θά συμβή τό έξής: 'Ενας χριστιανός που θά ζή κατά τόν 100ον αιώνα, θά έορτάζη τό Πάσχα πνόμενος και πνιγόμενος από τά κυνικά καύματα και άκούοντας από τώνά με-

«Ο 'Ιούλιος Καίσαρ, βοηθούμενος από τόν 'Ελληνα άστρονόμο Σωσιγένη, προσπάθησε να τακτοποιήση τό ήμερολόγιο.

«ρος τόν Ευαγγελιστή να βεβαιώνη ότι κατά την έποχή τού Πάθους οι άνθρωποι τού άρχιερέως ανάγκαστηκαν ν' άνάψουν φωτιά για να ζεσταθούν έξ έλλου δέ θά μαθαίνη άπ τά βιβλία της έποχής μας ότι στολίζαμε τούς έπιτάφίους με πασχαλιές και μενεξέδες! 'Ετσι άναποδογυρίζεται ό κύριος σκοπός τού κανόνος τού Πάσχα. Και διερωτάται κανείς άν δεν θά ήταν προτιμότερο να ώρίζονταν και για τό Πάσχα μία ώριμένη και σταθερή ήμερομηνία, όπως για την Γέννηση και για την Βάπτιση, ώστε ν' απαλλαγούμε από την άδικη και άσκοπη άναστάτωση τών κινητών έορτών.

Τό πράγμα όμως δεν είναι εύκολο ως προς τούς 'Ορθόδοξους, γιατί ό έορτασμός τού Πάσχα σε μεταβλητό χρονικό περιθώριο κατήντησε να πάρη δογματικό χαρακτήρα. Τόσο, ώστε ή 'Εκκλησία, που παραδέχτηκε επί τέλους

την χρονολογική μεταρρύθμιση τού 1923 και προσήρμοσε σ' αυτήν όλο τό έορτολόγιο, δεν τόλμησε να θέξη την έορτή τού Πάσχα, ή όποία έτσι έξακολουθεί να γίνεται κατά τις διατάξεις τού παλαιού ήμερολογίου.

«'Εννοείται ότι αυτό φέρνει άνωμαλίες και συγχύσεις. Στην έορτή ιδίως τού 'Αγ. Γεωργίου έπήλθε φέτος άληθινή άναστάτωση. 'Επίσης ή βεβαίωση τών παλαιών πασχαλιουργάφων ότι τό Πάσχα δεν μπορεί να πέση νωρίτερα από της 22ας Μαρτίου και άργότερα της 25ης 'Απριλίου άποδεικνύεται άνακριβής, άφού φέτος π.χ. έχομε Πάσχα 2 Μαΐου.

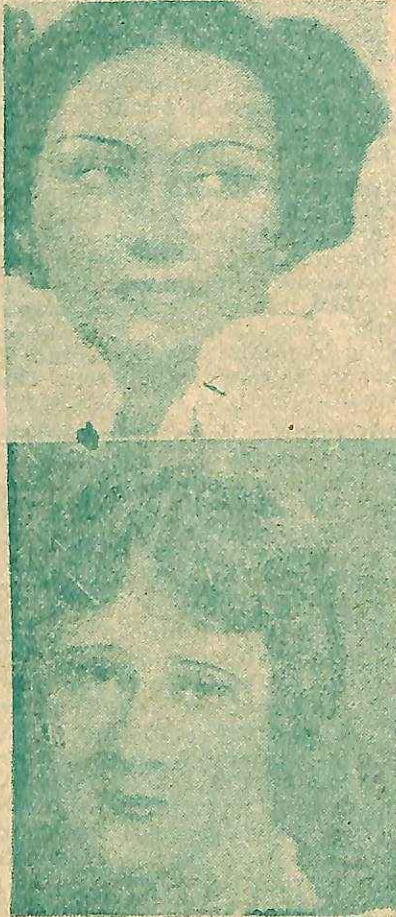
«Ο όνομαστός καθηγητής της Μεγάλης τού Γένους Σχολής στην Πόλη, 'Ανδρέας Σπαθάρης, σε μία άξιολογημένη Μελέτη περί Πασχαλίου έίχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι «έπρεπε μὲν να μείνη άθικτος ό ύπό της έν Νικαία Οικουμενικής Συνόδου (325) τεθείς κανών, ν' άνατεθή όμως εις τά άστεροσκοπεία ό επί τη βάσει αυτού άνευ παρερμηνειών καθορισμός τού αιώνιου Πασχαλίου». Αυτό βέβαια θά ήταν τό λογικώτερο, ώστε να γνωρίζωμε πότε πρέπει να έορτάσωμε τό Πάσχα, όπως γνωρίζωμε με ακρίβεια δευτερολέπτων πότε θά συμβή μία έκλειψη τού ήλίου και της σελήνης ή ένα όποιοδήποτε άλλο ούράνιο φαινόμενο, και ύστερα από χιλιάδες ακόμη χρόνια. 'Εν τούτοις, πάντοτε προτιμότερο είναι να λείψη αυτή ή άναστάτωση και να ύπάρχη μία σταθερή μέρα που να γιορτάζωμε την άνάμνηση της 'Αναστάσεως. Αυτό πραγματικά ύποστηρίζεται σήμερα από πολλούς και χωρίς άλλο θά έφαρμοστή μία μέρα. Τόσο περισσότερο, όσο άσχολείται τώρα με τό ζήτημα ή Κοινωνία τών 'Εθνών, γιατί τό ζήτημα δεν είναι όπλως ζήτημα σταθερού έορτασμού τού Πάσχα, αλλά γενικώτερας ήμερολογιακής διαρρυθμίσεως.

«Είναι γνωστόν ότι από τούς άρχαιότατους χρόνους ή ήμερολογιακή τακτοποίηση άπασχόλησε τούς σοφούς και τούς άρχοντας. Περισσότερο άπ' όλους ένέκυψε στό ζήτημα ό 'Ιούλιος Καίσαρ, ό όποίος, με την βοήθεια τού 'Ελληνος άστρονόμου Σωσιγένη, ώριζε στα 45 π.Χ. ότι κάθε τέσσερα χρόνια θά ύπάρχη μία συμπληρωματική μέρα, ή όποία τοποθετήθηκε φυσικά στό τέλος τού ρωμαϊκού έτους, δηλ. παραμονή της πρώτης Μαρτίου.

«'Ετσι γεννήθηκε τό 'Ιουλικό ή Παλόν, όπως λέμε σήμερα, ήμερολόγιο. 'Επί 16 αιώνες τό 'Ιουλιανό ήμερολόγιο έξυπηρετήσε ικανοποιητικά τόν χριστιανικό κόσμο, αλλά στα 1582 παρατηρήθηκε ότι οι έποχές άρχισαν να περιπλέκονται έδω και εκεί! Τότε ό Πάπας Γρηγόριος 13ος τακτοποίησε διαφορετικά τά πράγματα και έτσι έέγαμε τό Γρηγοριανό 'Ημερολόγιο. 'Αλλά και αυτό δεν ικανοποιεί πιά, γι' αυτό και μελετάται από την Κοινωνία τών 'Εθνών, μία νέα ήμερολογιακή μεταρρύθμιση, που θά τακτοποιή όριστικά, τό ζήτημα.

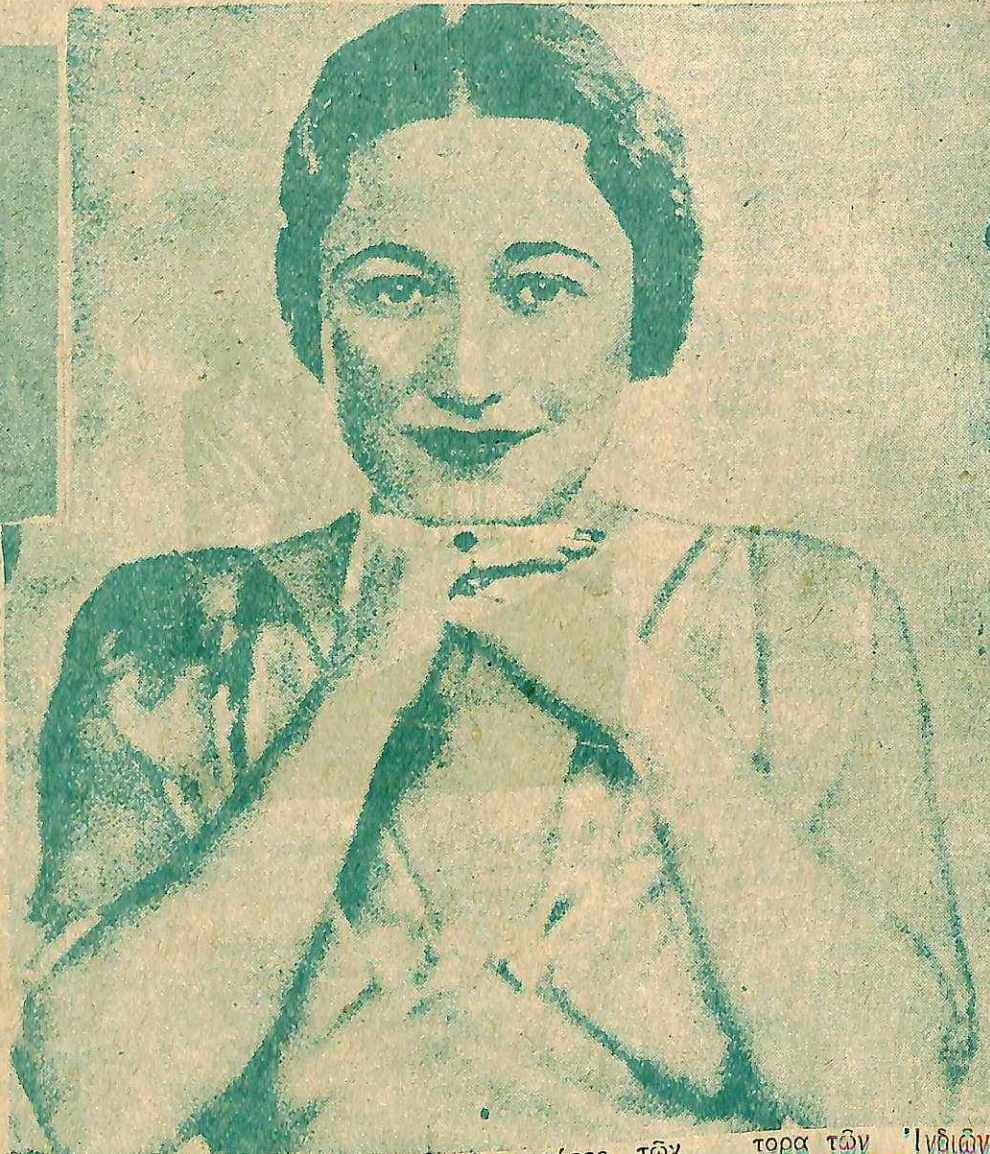
«'Ας ελπίσωμε δηλαδή...

Γόησες της ζωής και του κινηματογράφου

Τρεις γυναίκες διάσημες για την εξαιρετική γοητεία των: 'Η Γκλόρια Σβάνσον (άνω) που έσολουθεϊ να θεωρηται ως μιὰ από τις βασίλισσες της δόνης και του σέξ-άππλ. 'Η 'Ιρεν Ρίτς, που έθελξε όλους τους θαυμαστές του δωδου κινηματογράφου. Η περίφημη κυρία Σίμψον για την οποία ο 'Εδουάρδος 8ος θυσίασε τον θρόνο της 'Αγγλίας.

Το καπέλλο με τα φτερά που φορούσε η βασίλισσα Χριστίνα κρέμεται ακόμη στη γκαρνταρόμπα της Μέτρο-Γκόλντουϊν, εξακολουθώντας να σκορπά το άρωμα της Γκρέτας Γκάρμπο και οι βελούδινες τουαλέτες της τραγικής Μαρίας Στούαρτ που περιέβαλλαν την περφόρμη κορμωστασιά της Κάθριν Χέμπουρν, κοιμούνται εύλαβικά στα συρτάρια της «Ράντιο Πίξερς». Δεν μου λένε όμως, σας παρακαλώ, ποιά στάρ θα είναι κατάλληλη να φορέσει τα σπόρ φορεματάκια της κ. Ουώλλις Σίμψον;

Τα φορέματα και οι πορφύρες των διασημών γυναικών της ιστορίας περιέβαλλαν με άπειρη χάρη τους λεπτούς δόλφεικους ώμους των πρωταγωνιστριών του κινηματογράφου. Σχεδόν πάντοτε όμως εξέλεγαν νεαρές καλλονές για να ένσαρκώσουν τις ένδοξες φυσιογνωμίες ωρίμων ήρωίδων.

Σήμερα όμως τα πράγματα παρουσιάζουν λίγο διαφορετική όψη. 'Η ώριμη γυναίκα συναγωνίζεται το νέο κορίτσι.

Γιατί σήμερα η διασημότερη σειρήν του κόσμου, η καλλονή της Βαλτιμόρης, μιὰ γυναίκα που έχει περάσει τα σαράντα, γοητεύει τον Βασιλέα της 'Αγγλίας, ο οποίος θυσίασε το πανένδοξο Στέμμα του στην αγάπη της. Και η νίκη της Ουώλλις Σίμψον είναι νίκη των γυναικών που έφθασαν αυτή την «επικίνδυνη ηλικία» με φόβο και αγωνία.

Η κ. Σίμψον έκανε της μόδας την γυναικεία ωριμότητα!

Έδειξε με το έκθαμβωτικό της παράδειγμα ότι μιὰ γυναίκα σαράντα χρόνων μπορεί να έχει όλη την ομορφιά και την δροσιά ενός κοριτσιού.

Και το απέδειξε αυτό περίτρανα η έκλογη του «περιφημότερου γαμπρού» του «κόσμου».

Οι καλλονές του Χόλλυγουντ έχουν καταργήσει την εμφάνιση των σαράντα χρόνων. 'Η μεταβατική ηλικία από την δροσερώτατη νεότητα έως την γοητευτική ωριμότητα δεν γίνεται παραδεκτή από τον σμάρτ γυναικείο κόσμο της δόνης.

Ποιά απ' όλες τις στάρ, θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο της κ. Σίμψον στον κινματογράφο;

Ποιά ήθοποιος θα υποδυθώ την λεπτή, μορφωμένη, γλυκεία και γοητευτική 'Αμερικάνα που παντρεύτηκε δυο φορές, πρώτα μ' έναν 'Αμερικανό αξιωματικό του ναυτικού κι ύστερα μ' έναν λαμπρό 'Αγγλο έφοπλιστή, προτού κατακτήσει τον ωραίο και ρωμαντικό 'Εδουάρδο 8ο, Βασίλεα της 'Αγγλίας, Αυτοκράτορα των 'Ινδιών και τώρα άπλουτο;

Τώρα των 'Ινδιών και τώρα άπλουτο;

Η έκλογη της ήθοποιου αυτής δεν είναι τόσο εύκολη όσο φαίνεται εκ πρώτης όφως.

Οι άρχοντες του Χόλλυγουντ κινητοποιήθηκαν άμέσως για την κινηματογράφηση του βασιλικού ειδυλλίου. Είναι αλήθεια ότι κατόπιν ένεργειών της 'Αγγλικής κυβερνήσεως άπληροεύθη προς το παρόν το «γύρισμα» των ταινιών, αλλά οι 'Αμερικανοί είναι βέβαιοι

ότι δεν θα διαρκέσει πολύ η άπαγόρευση αυτή και θα καταστρατηγηθεί πολύ γρήγορα.

Ο Χάρολντ Λούντ σκοπεύει να γυρίσει μιὰ κωμωδία που είχε κάποια ομοιότητα με την ιστορία του 'Εδουάρδου. 'Αλλ' ο πειρασμός είναι τρομερά μεγάλος για τον περίφημο σκηνοθέτη Νταρίλ Ζανούκ που διεκνήρυττε ανέκαθεν ότι τα καλύτερα σενάρια τα δίνει η ζωή. Και ποιά μυθιστόρημα θα ήταν πιο ενδιαφέρον από την πραγματική αυτή ιστορία που συνεκλόνισε τον κόσμο ολόκληρο;

Κι' έρχομαστε τώρα στην έρώτηση: Ποιά θα υποδυόταν την κ. Σίμψον στην δόνη;

Το Χόλλυγουντ έχει βέβαια άπειρά ωραίαν γυναικών, έκθαμβωτικών γυναικών, μοντέρνων γυναικών, μοιραίων γυναικών. Όλες όμως αυτές σχεδόν είναι νέες γυναίκες, «κατασκευασμένες» ως επί το πλείστον στα 'Ινστιτούτα Καλλονής.

Ο αριθμός όμως των γυναικών εκείνων που συγκεντρώνουν την χάρη, την πείρα, την ωριμότητα των κομικών κυριών που συναντώνται στα πολυτελέστατα κοσμοπολιτικά ξενοδοχεία και στην ύψηλη άριστοκρατία, είναι πολύ περιορισμένος.

Κι' από τις χιλιάδες των πεντάμορφων γυναικών και κοριτσιών που κατοικούν στο Χόλλυγουντ ελάχιστες είναι οι ώριμες γυναίκες που έχουν τον τύπο εκείνο του σέξ άππλ που γοητεύει ένα βασιλιά σε τέτοιο βαθμό ώστε να θυσιάσει τον θρόνο του στον έρωτά του.

Ο Ρουμπέν Μαμουλιάν που «δηύθηκε» τόσες φορές την Γκάρμπο και την Ντίτριχ (τις έκθαμβωτικότερες των στάρ) γύρισε μάταια να βρή μιὰ γυναίκα που θ' «αντιστοιχούσε» στον Ρόναλντ Κόλμαν (φημιζόμενο για τον άριστοκρατικό του τύπο) ή—μεταξύ των ηλικιωμένων—στον ευγενικότατο Σέρ Γκν Στάντιγκ (τον συνταγματάρχη Στόν των «Λογχοφόρων της Βεγγάλης»).

Ο Ράιαν Τζάιμς, συγγραφέας και σκηνοθέτης κούνησε το κεφάλι του με

Ποιά Στάρ δα μπορούσε να υποδυθώ την Καν Σίμψον;

άμφιβολία όταν του ζήτησαν να δομάσει μιὰ γυναίκα που θα συνεδύαζε την κοσμική χάρη και μόρφωση με δμορφιά διαφορετική από την τεχνητή, την φτιαχτή.

—Βέβαια, είπε ο Τζάιμς, υπάρχει ομορφιά εν άφθονία, χάρις σε μεγάλες ποσότητες, δροσιά και φρεσκάδα υπόλικες, άγαλματένια σώματα σε ύπερ παραγωγή... αλλά η γοητεία... ποιά βρίσκεται;

Σε μās βέβαια φαίνεται λίγο παράξενο να μην υπάρχει γοητεία στο Χόλλυγουντ. 'Αλλ' άφού ο κ. Τζάιμς θεωρείται αυθεντία στα ζητήματα αυτά...

■ ■

Ποιά ήθοποιος 40 χρόνων θέλει να φαίνεται 40 και να παίξει ρόλους σαπαντάρας; Το ίδιο και μιὰ τριανταπεντάρα.

Η Μαίρη Πίκφορντ, 43 χρόνων, με ξανθά μπουκλάκια, και έρωτευμένη με τον Μπούντυ Ρότζερς, 32 χρόνων, έδηλωσε στους δημοσιογράφους, την ήμερα των άρραβώνων της:

—Οι σκηνοθέται και οι διευθυνται των κινματογραφικών λήψεων δεν αφήνουν τις γυναίκες να είναι ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Δεν παραδέχονται ότι το κοινόν επιθυμεί την γοητεία.

Η μητέρα του Ρότζερς είπε:

—Διερωτώμαι γιατί ο όμιλών κινματογράφος δεν άνέδειξε άλλη μιὰ 'Ιρεν Ρίτς.

Στην έρώτηση αυτή άπάντησε ο Ρουμπέν Μαμουλιάν:

—Την έποχή του βαβου είχαμε την 'Ιρεν Ρίτς, την Φλόραντ Βίντορ και την 'Αλις Τζού. 'Αν αυτές οι γυναίκες έπαιζαν σήμερα θα ήσαν οι αντιπροσωπευτικοί τύποι μιās πολύ συμπαθη-

τικής ηλικίας. Μά οι θέσεις των έμειναν κενές έως τώρα...

Ο Τζώρτζ Κούκορ άνεφερε το δνομα της Νόρμας Σήρερ ως μιās από τις ποιά γοητευτικές γυναίκες της δόνης.

—Χαίρομαι όμως που προσθέτω, είπε, ότι δεν είναι ακόμη 40 χρόνων. Πάντως, προσέθεσε, και στα σαράντα της θα είναι εξίσου γοητευτική. Οι νέες γυναίκες είναι όμορφες, χαριτωμένες αλλά η θελκτική ωριμότης είναι ακόμη πιο άξιαγάπητη γιατί έχει μεγαλύτερη δύναμη και περισσότερη αντίληψη της ζωής μιὰ γυναίκα που γνώρισε τις χάρες και τις πίκρες της ζωής.

Γι' αυτό ίσως και το Παραμυθένιο Βασιλόπουλο της 'Αγγλίας που μπορούσε να διαλέξει άνάμεσα σ' όλες τις γυναίκες του κόσμου—συμπεριλαμβανομένων και των διασημότερων καλλονών του Χόλλυγουντ—κατέθεσε την καρδιά του στα πόδια μιās γυναικας που έχει περάσει τα σαράντα...

■ ■

Η κ. Σίμψον με την βασιλική της εμφάνιση δεν είναι η μόνη γυναίκα που υπεσκέλισε την ομορφιά των έπαγγελματιών στάρ.

Στο ίδιο το Χόλλυγουντ, ο Γκάρντ Κούπερ άπεγοήτευσε αρκετές στάρ πρώτου μεγέθους που ήσαν έρωτευμένες μαζί του, νυμφευόμενος το 1933 την Βερόνικα Μπάλο, ένα κορίτσι της καλύτερας κοινωνίας της Νέας 'Υόρκης. Ο Γκάρντ Κούπερ ήταν τότε ο «ύπ' αριθμόν 1 Γόης της δόνης».

Τον περασμένο χρόνο ο Ράντολφ Σκότ παντρεύτηκε την εκατομμυριούχο Μάριον ντν Πόν Σαμμερβίλ, περιφρονήσας τις ήρωίδες του κινματο-

(Το τέλος στη σελίδα 38)

Τρεις από τις στάρ που θα ήσαν κατάλληλότερες να υποδυθώ την κ. Σίμψον, αν και άμετά νεώτερες: η IPEN NTANN

η ΚΑΙΗ ΦΡΑΝΣΙΣ

και η ΡΟΥΘ ΤΣΑΤΤΕΡΤΟΝ

Ερωτόλογα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Όπως κάθε μέρα ή μαύρη καμαριέρα του φτωχικού ξενοδοχείου χτύπησε κι' εκείνο το πρωί με δύναμη την πόρτα κι' άφησε στο κομοδίνο ένα φλυτζάνι τσάι και τις έφημερίδες. 'Ο Φράνσις Τζενόρι ζύπνησε, έκανε να γυρίση απ' το άλλο πλευρό, μετάνοιωσε όμως. Σηκώθηκε με μία προσπάθεια μετανοώντας άλλη μία που είχε εγκαταλείψει το άνητο πατρικό σπίτι του της Μιννεσώτας γι' αυτήν την τεραστιά Νέα 'Υόρκη, όπου είχε πιστέψει πως ήταν τόσο εύκολο να κάνει περιουσία κι' όπου δυο μήνες τώρα γύριζε έδω κι' εκεί χωρίς να βρή δουλειά.

Γιός ενός 'Ιταλού γιατρού που ή δίφα των περιπετειών τον είχε φέρει στην 'Αμερική και μιάς 'Αγγλίδας, λαμπράς οικογενείας, όμορφου παιδι, με γαλανά μάτια και μελαχροινό πρόσωπο, ο Φράνσις σκεπτόταν μελαγχολικά πως ή τύχη που ήρθε να βρή, ήταν μεγάλη τεχνίτρα άφου κρυβόταν και δεν φαινότανε πουθενά για να το χαμογελάει μία στάλα. 'Η κατάσταση αυτή φυσικά δεν μπορούσε να διαρκέση επ' άπειρον. Μά κι' ούτε ήταν δυνατόν στον Φράνσις να επιστρέψει στην Μιννεσώτα νικημένος... Τί θάλεγε ο φίλος του Τζώνι που σε ηλικία είκοσιπέντε χρονών ήταν ήδη διευθυντής εργοστασίου φορτηγών αυτοκινήτων;

'Ο Φράνσις ξεδίπλωσε τις έφημερίδες. Έψαξε στις άγγελίες. Στην κάθε προσφορά εργασίας, φυσικά, θα παρουσιάζονταν χιλιάδες συναγωνιστών... για να επιτύχη δε αυτός θαπρεπε να είναι τυχερός, ήταν σαν να τοίπεφε το λαχείο.

Τίποτα... τίποτα... τίποτα... "Α, να και μία μεγάλη άγγελία. 'Ο ραδιοφωνικός σταθμός ζητούσε ένα «λ α β—σ π η κ ε ρ» «δμιλήτη έρωτόλογων»... Φυσικά απαιτούνταν και προσόντα, μια πολύ άραια φωνή και άριστη προφορά. 'Ο Φράνσις τινάχτηκε απ' το κρεβάτι του. Πάντα τούλεγαν πως είχε πολύ γλυκειά φωνή, μεταξύ τενόρου και βαρυτόνου κι' ή μητέρα του το είχε μάθει τέλεια την άγγλική.

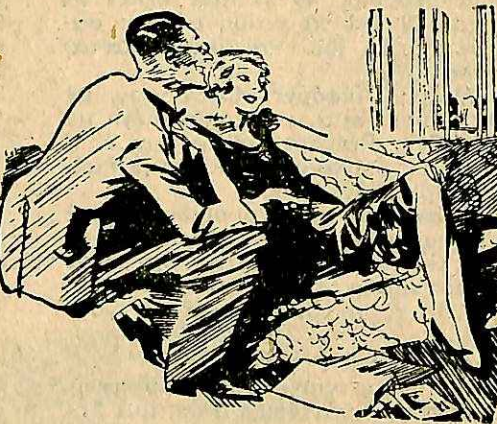
"Ενα κύμα συναγωνιστών είχε κατακλύσει τα γραφεία του ραδιοφωνικού σταθμού. Αύτη όμως την φορά ο Φράνσις κέρδισε το λαχείο. Προσελήφθη. 'Η όμορφη Ιταλική φωνή του, όλες τις άλλες τις σκέπασε.

□ □

Μέσα σε μία βδομάδα ο Φράνσις έγινε ο πιο λατρευτός άνδρας όλης της 'Αμερικής... Κάθε πρωί — ή όριστική έκπομπή λαμβάνει χώρα πάντα το πρωί, όταν οι σύζυγοι, πατέρες κι' αδελφοί λείπουν στις δουλειές τους — στην Νέα 'Υόρκη, στο 'Ιλλινόις, στο 'Οχάιο, στην Καρολίνα, στην γενέτειρά του 'Μιννεσώτα, άνορθιμτα γυναικεία χεράκια έπαιζαν με τα κουμπιά του ραδιοφώνου κι' ή έκπομπή άρχιζε με τις στερεότυπες φράσεις: «Πλησιάζετε, κυρία μου, είμαστε μόνοι, έσεις έγω και το ράδιο, πλησιάζετε, σάς παρακαλώ...» και σε όλες τις πολιτείες στο κάλεσμα αυτής της γλυκειάς άνδρικής φωνής, οι γυναίκες πλησίαζαν στ' αλήθεια στο ράδιό τους, οι έκατομμυριοίχες γυναίκες των άποικων του

Νότου κι' οι δακτυλό της Νέας 'Υόρκης, οι άνδρουγαίκες του Φάρ—Ουέστ με τις ψηλές δερμάτινες μπότες κι' οι καμαριέρες των άστικων σπιτιών που άκούγοντάς τον ξεχνοούσαν να σκουπίσουν ή να σφουγγαρίσουν. 'Ως κι' οι νεαρές γκέργς του Μπρόντγουαίη που κοιμούνται το πρωί, θυσιάζαν τον ύπνο τους για ν' άκούσουν τα έρωτόλογα του Φράνσις. 'Αλλως τε, οι γυναίκες τρελλαινόνται να τους μιλούν για έρωτα.

Είναι στην ψυχολογία της γυναίκας. 'Εκτός από τις γυναίκες που κυριεύεται δολήκλρη ή ύπαρξή τους από μία φλογή ντεκλαρασιών, κάθε μία απόγονος της Εύας, απ' την πιο άφελή ως την πιο «ξεσκολισμένη» στο κεφάλαιο του έρωτα, νοιώθει μία ξεχωριστή ευχαρίστηση άκούοντας όμορφα λόγια άγάπης, πόθου και λατρείας. Κάθε μία σύμφωνη με την ιδιουσγκρασία της και την νοοτροπία

Τώρα πές μου έρωτόλογα!...

της. 'Ο σκόπος αυτής της έκπομπής φυσικά δεν ήταν να ξελογιάζει τις γυναίκες της 'Αμερικής που είχαν την άπειρισκεψία να γυρίσουν το κουμπί του ραδιοφώνου τους σε μία... πονηρή ώρα, αλλά τισως μάλλον να προετοιμάση τις γυναίκες στις έρωτικές έκδηλώσεις, να τις κάνει να τις συνηθίσουν και — σε ώριμμένες περιπτώσεις — να μην τους κάνουν εξαιρετική έντύπωση!

□ □

Στον ραδιοφωνικό σταθμό άπειράριθμα γράμματα έρχονταν στην διεύθυνση του Φράνσις Τζενόρι. Τό εήχηό όνομά του έκανε τις άκροάτριες να όνειρεύονται ένα όμορφο 'Ιταλόπουλο μελαχροινό και γεμάτο φλόγα του είδους Ροδόλφου Βαλεντίνου κι' όταν εκείνος τις καλούσε «άγαπημένη περιστερούλα μου» ή «αχτίδα ήλιου που φωτίζει την ψυχή μου» καθεμία τους ένοιωθε μέσα κάτι να την σφιγγη που έκδηλωνόταν με φωτογραφίες, με δώρα, με ένθουσιώδεις φράσεις άπευθυνόμενες στην ώραιότερη φωνή της 'Αμερικής. "Εξη γραμματείες του τμήματος διαφημίσεως άνοιγαν αυτήν την άλληλογραφία. 'Ο Φράνσις Τζενόρι διαβαζε μόνο τα γράμματα που τον άφορούσαν ιδιαιτέρως: προτάσεις γάμου, παρακλήσεις να μιλήσει για ιδιαίτερα θέματα στις προσεχείς έκπομπές του κ.τ.λ.

Στις προτάσεις γάμου, μολοντί ήταν πολύ δελεαστικές από οικονομικής άπόψεως, ο Φράνσις άπαντούσε με ευγένεια πως άγαπούσε πολύ όλες τις άκροάτριες του ώστε να μην μπορή να παντρευτή μονάχα μία. Γιατί ν' άλλόξη ζωή, άλλως τε; Στο ράδιο, ύστερα απ' την έπιτυχία του μπορούσε να ζητήσει όποιανδήποτε αύξηση. Τώρα άν καμιά φορά παρουσιαζόταν καμιά εξαιρετική ευκαιρία, καμιά «ήγεμονική» πρόταση γάμου, μπορούσε να την μελετήσει....

'Η ευκαιρία αυτή έφθασε με την Γκλόρια Τέρερ, την κόρη του πολυεκατομμυριούχου 'Αρνολντ Τέρερ, βασιλέως του άργύρου. 'Η Γκλόρια έπληττε ύπερβολικά, από κοριτοάκι, γιατί ποτέ δεν της είχε λείψει τίποτα κι' ότι ήθελε δεν είχε παρά να άπλώση το χέρι της για να τό πάρη. Μολοντί τόσο πλούσια όμως, ή Γκλόρια Τέρερ δεν είχε κοινή ψυχή. Είχε πάρει διαζύγιο απ' τον Τέντυ Ντίνσλεϋ, τον μεγαλύτερο ιδιοκτήτη σιδηροδρόμων του Νότου, άκριβώς γιατί της πρόσφερε στους γάμους των ένα κολλιέ από μαργαριτάρια μεγάλης αξίας, χωρίς να ξέρη με ποιά φράση να τό συνοδεύσει. 'Η Γκλόρια άκουγε χιλιάδες ντεκλαρασιών, της έκαναν φλέρτ πολλοί... Κανείς, όμως, δεν κατώρθωσε να μιλήσει στην καρδιά της.

'Η Γκλόρια γοητεύθηκε απ' τα λόγια του Φράνσις. Για πρώτη φορά ένοιωσε ένα χτυποκάρδι, που έβαζε φωτιά στις φλέβες της. Τί όμορφη φωνή. Σε ποιόν να άνήκε; Σ' έναν άνδρα που ήξερε να άγαπά, που ήξερε να μιλά για έρωτα. Καθώς ήταν άποφασιστική, το τηλεγράφησε άμέσως: «'Αέλιζ 10.000.000 δολάρια κι' έπιθυμώ να σάς παντρευτώ. Γκλόρια».

Δέκα έκατομμύρια δολάρια! 'Ο Φράνσις δεν δίστασε ούτε στιγμή. Τηλεγράφησε: «Δέχομαι. Φράνσις».

□ □

Αυτόκινητο, άεροπλάνο, άδεια γάμου, παπάς, έκκλησία... όλα πήγαν όλοταχώς! 'Η Γκλόρια ήταν ευτυχισμένη για τον νέο που είχε στο πλευρό της. Κι' άσκημος νάταν πάλι θά τον παντρευόταν για να τον άκούη να της μιλά για έρωτα. Τό βράδυ, ύστερα απ' το δείπνο, τον πλησίασε και το έιπε με γλυκά:

— Τώρα, μιλήσέ μου... Πές μου έρωτόλογα.

— Μά, άγάπη μου, δεν είναι ώρα....

Κι' έκανε να την άγκαλιάσει.

— Δεν με νοιάζει για την ώρα, έιπε πεισματωμένη ή Γκλόρια. Σε παντρεύτηκα για να μού λές έρωτόλογα.

— Μά... ξέρεις... δεν έχω τό κείμενο.

— Ποιό κείμενο; φώναξε ή δυστυχισμένη σύζυγος. "Ωστε τα φλογερά έρωτόλογα τα διάβαζες;

— Μά βέβαια....

— Δεν μ' άρέσει αυτό καθόλου.... "Ας είναι, όμως, έτοιμάσε τό κείμενο....

— Δεν μπορώ να τό έτοιμάσω... 'Εγώ τό διάβαζα μονάχα.

Καινούργια άπογοήτευση. 'Η Γκλόρια, όμως, έπέμενε.

— Δεν πειράζει... Ποιός είναι, όμως ο γοητευτικός ποιητής που τό συνέθετε; Θά σε χωρίσω και θά τον παντρευτώ....

'Ο Φράνσις την άγκάλιασε, την φίλησε και της ψιθύρισε με την πιο ραδιοφωνική φωνή του.

— Δεν πιστεύω, άγάπη μου, να μπορέσης να παντρευτής τον άλλο. Τό κείμενο τό συνέθετε ή γραμματεός του διευθυντού, μία γεροντοκόρη έξιητά χρονών που διασκεδάει ύστερα, όταν μ' άκούη να τα επαναλαμβάνω στο ράδιο!

ΤΖΩΝ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΛΑΝΕΣ

'Η ύποθεσις ντ' 'Αγκλάντ

Όποιαδήποτε συλλογή δικαστικών ύποθέσεων κι' άν άνοίξετε θά έρρητε μέσα ν' αναφέρεται ως μία από τις περιφημότερες δικαστικές πλάνες των γαλλικών δικαστηρίων κι' ή ύπόθεσις ντ' 'Αγκλάντ.

Κι' όμως ή όλη της ιστορία είναι άρκετά κοινή. Για να άντιληφθήτε τό πως κατώρθωσαν οι δικαστάι να πλανηθούν, σε θάμνο σκανδαλώδη θ' έλεγε κανείς, πρέπει να μεταφερθήτε νοερώς 250 χρόνια πίσω, στην έποχή όπου έξετυλίχθησαν τα τραγικά γεγονότα. Βρισκόμαστε στα τέλη του 17ου αιώνας. 'Η δικαιοσύνη άπώνεται την εποχή αυτή κατά τρόπον... τουλάχιστον άτελή, άν όχι σκανδαλώδη. Οι δικαστάι έπηρεάζονται απ' την Αύλη και δεν φημίζονται για την άκεραιότητά τους. 'Εχοντας όλα αυτά ύπ' όψιν, προχωρούμε στην άφήγηση της ύποθέσεως.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1687 ο κόμης και ή κόμησσα του Μογκομερϋ φεύγουν για τό κτήμα τους στο Βιλμπουζέν. Τους συνοδεύουν ο ιερέας της οικογενείας των Φρανσουά Γκαντάρ κι' οι ύπηρέτες τους. Στο μέγαρο τους της όδοϋ Ρουαγιαλ μένουν μόνον ως ένοικιαστάι ο μαρκήσιος και ή μαρκησία ντ' 'Αγκλάντ, ή δεσποινίς φορμέντ, ένας μικρός λακές και τέσσερις ύπηρέτριες. 'Όταν, ύστερ από μερικές μέρες επιστρέφουν οι Μογκομερϋ, ανακαλύπτουν ότι κάποιος είχε παραβιάσει τό χρηματοκιβώτιό τους και έκλεψε 13 σακούλες με χρήματα, των χιλίων άσημένιων λουδοβίκων ή κάθε μία, 11 χιλιάδες χρυσές λίρες, 100 χρυσά λουδοβίκια, κι' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ αξίας 4.000 λιρών. Γιανεται άμέσως μήνυση, άκολουθεί ή άνάκρισις και μετά ή έρευνα. Στην άποθήκη των ένοικων, ανακαλύπτονται κρυμμένα 70 χρυσά λουδοβίκια, τυλιγμένα σ' ένα τυπωμένο χαρτί όπου αναφέρεται ή γενεαλογία της οικογενείας των Μογκομερϋ. Σε ένα άλλο μικρό, σκοτεινό δωμάτιο, εγκαταλείμενο από καιρό, ανακαλύπτονται επίσης 5 σακούλες των χιλίων λιρών. Από την μιάν απ' αυτές έλειπαν 219 λίρες και 19 σόλδια.

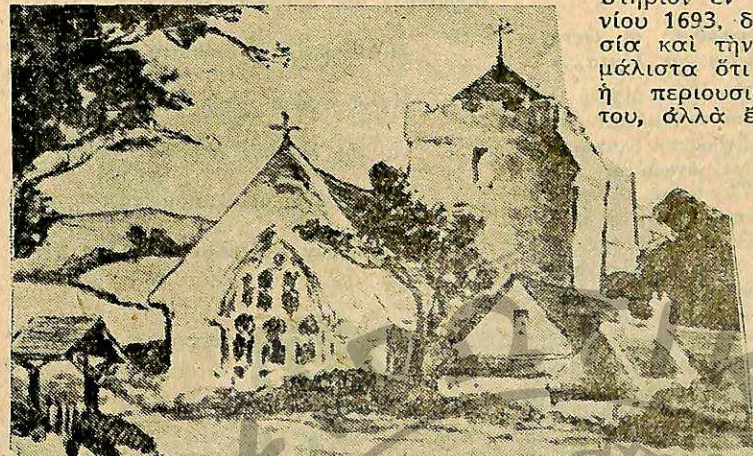
Οι ντ' 'Αγκλάντ συλλαμβάνονται άμέσως. Τους μεταχειρίζονται κατά τον αλογρότερο τρόπο, λόγω του άποτροπισμού που προξενεί ή πράξις τους. 'Ο μαρκήσιος άρνείται με έπιμονή κάθε ένοχη. 'Εν τούτοις στις 16 Φεβρουαρίου, καταδικάζεται σε 9 έτών καταναγκαστικά έργα και ή μαρκησία έξορίζεται για τό ίδιο χρονικό διάστημα, απ' τό Παρίσι. Καταδικάζονται επίσης και οι δύο να πληρώσουν στους Μογκομερϋ τη διαφορά μεταξύ του κλαπέντος ποσού και του ποσού που έρέθηκε κατά την έρευνα, και 3.000 λίρες επί πλέον για ψυχική όδύνη.

Στις 4 Μαρτίου 1689, πεθαίνει στην κλινική των καταδίκων, ο μαρκήσιος ντ' 'Αγκλάντ, χωρίς όμως να παύση ως την τελευταία στιγμή να διαμαρτύρεται για την καταδίκη του και να διακηρύττει την άθωότητά του.

'Αντιθέτως ή γυναίκα του άναλαμβάνει από τις διάφορες άσθένειες που ήταν τό έπακολούθημα της κακομεταχειρίσεως της στη φυλακή. Γιατί, παρ' όλη την κατάσταση της προχωρημένης έγκυμοσύνης της, την είχαν κλείσει σ' ένα ύγρο και παγωμένο κελί που άεριζόταν κατά τον χειρότερο δυνατόν τρόπο.

□ □

Και να ποδ, στο μακρινό χωριό όπου έχει άποτραβηχθή, φθάνουν νέα, σχετικά με την ύπόθεσή τους. Κάποια άώνυμος έπιστολή, πολ' άποκαλυπτική, είχαν αναγκάσει, τον έξιματικό της άστυνομίας που είχαν αναλάβει την ύπόθεση, να αναθέσει την νέα άνάκριση της ύποθέσεως ντ' 'Αγκλάντ σ' έναν περίφημο για την εύθύτητά του άστυνομικό, τον Ντεγκρέ. Και σε λίγο δεν μένει ή παραμικρότερα άμφιβολία περί της έθωό-

'Ο πύργος των ντ' 'Αγκλάντ, με την έκκλησία του, όπως είναι σήμερα.

της των ντ' 'Αγκλάντ και περί της ένοχής του ιερέως της οικογενείας Μογκομερϋ, του Φρανσουά Γκαντάρ. 'Ο παπας αυτός, ήταν ένας αίσχυρής τύπος, γεμάτος έίταση. Είχαν αναθέσει την κλοπή σε κάποιον αλήτη, τον Μπελέστρ. Συλλαμβάνονται και οι δυο και έξετάζονται κατ' αντιπαράστασιν. 'Ο ιερέας όμολογεί, ενώ ο Μπελέστρ άρνείται τα πάντα. Ούτε τα βασανιστήρια δεν κατώρθωσαν να τον άναγκάσουν να όμολογήσει. Παρ' όλες τις έπιμονες άρνήσεις του ή ένοχη του είναι άποδεδειγμένη. Βρίσκουν τις πληρωμές που έκαμε με τα κλεμμένα χρήματα και, τό κυριότερο, τον θαρύνει ή κατηγορία του ιερέως.

'Η μαρκησία ντ' 'Αγκλάντ, όμως, σύμφωνα με την καταδίκη της, ήταν έξόριστος απ' τό Παρίσι. Δεν μπορούσε λοιπόν να έγείρη μήνυση κατά των δύο κακοποιών. 'Η μήνυση έπρεπε να προέρχεται από κάποιον του Παρισιού. 'Αλλωστε μία νέα άνάκριση, που πιθανόν να απέληγε σε μία νέα καταδίκη, έπρεπε να στηριχθή σε μία ρητή κατηγορία.

'Υπήρχε λοιπόν φόδος να την γλυ-

τώσουν οι δύο κακοϋργοι που τους προστάτευε αυτή ή πρωτοφανής προσήλωσις στο γράμμα του νόμου.

Την τελευταία όμως στιγμήν επένεθε ή κόρη της μαρκησίας, που με τη συνδρομή του κηδεμόνος που της είχαν όρίσει την έπομένη του θανάτου του πατέρα της, υπέβαλε την μήνυση. 'Εγινε μία δεύτερη δίκη κι' οι δυο κακοϋργοι κατεδικάσθησαν στον δι' άγχόνης θάνατον.

Την ώρα που άνέβαινε στο ίκρίωμα ο Μπελέστρ ώμολόγησε κι' αυτός την πράξη του.

Φυσικά ο βασιλιάς έσπευσε να σποκαταστήση τη μνήμη του νεκρού μαρκησιού, όπως και την υπόληψη της δυστυχισμένης χήρας του. 'Η μαρκησία όμως ήγειρεν άγωγήν κατά των Μογκομερϋ ζητώντας να της επιστραφούν τα ποσά που τους είχε πληρώσει κατά την καταδίκη της. Οι Μογκομερϋ όμως άρνήθηκαν. Τό δικαστήριο εν τούτοις στις 17 'Ιανουαρίου 1693, δικαίωσε την μαρκησία και την κόρη της. 'Εκρινε μάλιστα ότι δεν άρκοϋσε άπλως ή περιουσιακή άποκατάστασις του, αλλά έπρεπε να δοθή και

μία «ψυχική όδύνη» για τα τόσα έάσανα και τις στερήσεις που είχαν υποστή επί 6 δόλοκληρα χρόνια. 'Απεφασίσθη λοιπόν να διενεργηθή έρανος προς προκοδότησιν της δίδος Κωνσταντς ντ' 'Αγκλάντ. 'Ο έρανος αυτός άπέδωσε 100.000 περίπου λίρες.

Και τό ύπέρογκο αυτό ποσό δείχνει την έντύπωση που είχε προξενήσει ή ύπόθεση αυτή στην κοινή γνώμη. Λίγα χρόνια άργότερα, ή Κωνσταντς ντ' 'Αγκλάντ παντρευόταν τον δικαστικό κ. ντ' 'Εσσάρ. Κι' έτσι έκλεισε με μιάν ευτυχισμένη σελίδα ή ύπόθεση της οικογενείας ντ' 'Αγκλάντ, που υπέφερε τόσα δεινά εξ αίτίας της μεγαλειέρας δικαστικής πλάνης της Γαλλίας.

□ □

Παρόμοια, αγεδόν, με την ύπόθεση αυτή της οικογενείας ντ' 'Αγκλάντ που σάς άφηγηθήκαμε, είναι και ή περίπτωση του ζεύγους Ντορζέ, στην 'Ιταλία, έδώ και διακόσια χρόνια. 'Ετσι και μ' αυτή την ιστορία, κατεδικάσθησαν άθωοι για έγκλήματα που διέπραξαν άλλοι.

'Αλλά για την τραγική αυτή ιστορία, τραγικότερη ίσως από την ιστορία των ντ' 'Αγκλάντ, ίσως μιλήσω με σ' άλλο φύλλο.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Λίγες φτωχές πασχαλιές

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΥ Δ. ΔΕΔΟΥΣΗ

Ἡ καρδιά μου δὲν κτύπησε πὺδ γρήγορα τὴν στιγμή πού τὸ χέρι μου ἄγγιξε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιού, καὶ δὲν σταμάτησα ἀνασαίνοντας διαστικά ὅταν ἀνέβαινα τὶς σκάλες, ἀλλὰ κράτησα τὴν ψυχραμία μου μέχρι τὸ τέλος. Ὅχι ἐπειδὴ ὁ Ντίνος ἦταν κανένας ξένος γιὰ μένα. Ἐντεκα χρόνια ἀγνῆς φιλίας νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ νὰ μὲ ἀναστατώνουν στὸ παραμικρὸ πού θὰ πάθῃ. Μὰ νὰ πὺδ σήμερα εἶμαι εὐδιάθετος. Στὸ κεφαλόσκαλο, τὸ μόνο πού εἶδα γιὰ μιὰ στιγμή πού στάθηκεν σαστισμένος ἦταν μιὰ πινακίδα στὴν ἀπάναντι λευκὴ πόρτα «Χειρουργεῖον», γιατί στὸ μεταξὺ τῆς Μάχης—ἡ νοσοκόμα—μου εἶπε εὐγενικά: «Περάστε στὸ ἔργαστάρι».

Ὅταν ἦταν καλὰ ὁ Ντίνος καὶ συναντιώμαστε, προσπαθοῦσαμε νὰ ξεχάσουμε κάθε θλιβερὸ συλλογισμό φλυαρώντας πειραχτικά ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ποτὲ δὲν δείξαμε τὴν θλίψη μας. Κι' ὅμως γι' αὐτὸν τὸν ποιητὴ ἦταν πάντα:

«...ἀρεῖες, βαρεῖες, μαυροφόρες οἱ ὥρες, φριχτά, πνιχτά, μοιρολόγια τὰ λόγια...»

Τώρα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, δίχως νὰ μὲ ἀντιληφθῇ, τὸν εἶδεπα πονεμένο, σκυθρωπό... Εἶμαστε δυὸ ἄνθρωποι κατατρεγμένοι ἀπὸ τὴν μοῖρα κι' ἐνωμένοι στὴν φτώχεια καὶ τὸν πόνο. Ἀν αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ντίνος βροῖσκειται σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ κλινικὴ τὸ χροστὰ σ' ἕνα θεῖο του πού τὸν δρῆκε τὸ πρῶτὸ μὲ φριχτοὺς πόνους σπίτι του...

Δὲν ἤμουν εὐδιάθετος. Συγχαρῆστε μου—ἂν τὸ θεωρῆτε ἔτσι—αὐτὸ τὸ ψέμμα. Στὸν Ντίνου ἔπρεπε νὰ φανῶ ἔτσι γιατί κι' αὐτὸς μόλις μὲ δῆ θὰ γελᾷ χαρούμενα. Εἶμαστε κι' οἱ δυὸ τέλειοι ἡθοῖοι. Αὐτὴ ὅμως τὴν στιγμή βλέπω τὸν πραγματικὸ Ντίνου νὰ ἔχῃ μονάχος μέσα στὴν ἀπόγνωσή του. Μὴν φανταστῆτε ὅτι γέμισαν τὰ μάτια μου δάκρυα.

□ □

Δυὸ ὥρες πέρασαν ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή, εἶπαμε τόσα πολλὰ μὰ καμμιὰ λέξη ἢ κίνηση κι' οὔτε κανένας ἀναστεναγμὸς τοῦ ξέφυγε γιὰ νὰ προδώσῃ τὴν σημερινή του ταλαιπωρία. Στὸ τέλος καταλήξαμε, ὅπως πάντα, στὴν Νέλλη καὶ τὴν Ρένα. Αὐτὰ τὰ δυὸ κορίτσια ἀγαποῦσε ὁ Ντίνος μὲ μιὰ ἀγάπη διαφορετικὴ γιὰ τὸ καθένα.

Ἡ φτωχὴ Ρένα μὲ τὴν μεγάλη καρδιά καὶ τὴν ἀγνὴ ψυχὴ ἦταν μιὰ γυναῖκα δίχως ἐλάττωμα, ὅτι τὸ τέλειο ὑπάρχει, καὶ τὸ θεῖο. Πάντα ὅμως κρατιόνταν σὲ μιὰ μεγάλη ἀπόσταση μαζὶ της. Τὰ βράδια τῆς ἀφοσιωνόταν ὁλόκαρδα περνώντας πολλές ὥρες μὲ τὴν ὁπτασία της. Συνομιλῶντας φανταστικά μαζὶ τῆς ἔβρισκε τὶς μύχιες πτυχὲς τῆς ψυχῆς της, ἔβρισκε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ «ὀνειρευτὴ ἀγαπημένη» της.

Ἡ ἄλλη, ἡ Νέλλη, πλούσια, ἐγωίστρια, ἀπειτηνική, μὰ ἀπὸ ἐκείνες πού ξέρουν νὰ κρατοῦν τὰ ἐλαττώματά τους, νὰ σαγηνεύουν καὶ νὰ κρατοῦν κοντὰ τους τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς διαθέσεις τους.

Στὸν Ντίνου ὅμως ποτὲ δὲν εἶχε φανῇ ἔτσι. Τρία χρόνια τώρα σπουδάζουν μαθηματικά στὸ πανεπιστήμιον. Τὸν πρῶτο χρόνο πού γνωρίστηκαν ὅλαγε κανεῖς ὅτι δὲν ἔ-

γαποῦσε ἐκείνον ἀλλὰ τὸν ποιητὴ. Ἀπὸ τότε φυσικὰ ὅλα ἔχουν ἀλλάξει, μὰ ποτὲ δὲν ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ νοιώσῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Πάντα βροσκόντουσαν σὲ διάσταση. Οὔτε ἐκεῖνος στὴν ἀγέρωχη καὶ σοβαρὴ στάση της μποροῦσε νὰ δρῇ ἂν ἐκρυβε πόνο, ἐγωισμό ἢ ἀγάπη. Οὔτε κι' ἐκείνη πάλι στὸ εἰρωνικό του χαμόγελο καὶ τὰ πειραχτικά λόγια, τὴν λίγη ἀγνὴ ἀγάπη πού κρατοῦσε πάντα γι' αὐτὴν...

...Στὸ μεταξὺ ὑπῆρχε καὶ ὁ ἄλλος. Καὶ μιὰ μέρα—πρὶν ἕνα χρόνο—ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βίαιη σκηνὴ ἡ Νέλλη εἶπε ψέμματα στὸν Ντίνου ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον.

Κι' ἔτσι στὸ ἴδιο παγκάκι στὸν ἐθνικὸ κήπο ἄρχισαν καὶ τελείωσαν ὅλα... Ἀπὸ τότε ἔφυγε ἡ ἀγάπη καὶ ἦρθε ἡ «φιλία»...

Ἡ Νέλλη μὲθαυε νέα του ἀπὸ μιὰ φίλη της. Τώρα τὴν περίμενε νὰ ἔρθῃ μόνη της. Ἴσως εἶχαν πολλὰ νὰ ποῦν...

Ξεφυλλίζοντας μιὰ συλλογὴ ἐνὸς ἀπαισιόδοξου ποιητῆ δρῆκε ἕνα τετραστίχο πού τὸν συγκίνησε καὶ μού τὸδειξε:

Μιὰ κηδεὶα ἀσυνήθιστη θὰ ποθοῦσα

δίχως φράκα περίλυπα, καὶ πικρότα-

τὰ τούλεια

νὰ τῆς λείπουν ὁλότρελα: κρῖνα, ρό-

δα καὶ γιούλια

γιατὶ θάναί μι' ἀταιριαστὴ στὸ κορμί

μου στρωμένη...

Σὲ λίγο ἦρθαν ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ μη-

Ἐκκίνησε κι' ἔφυγε...

τέρα του. Τὸν ὑποδέχτηκε ὅπως καὶ μένα.

Φυσικὰ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ σκοτίζεσθε περισσότερο μὲ μένα καὶ τὸν φίλο μου. Ἐχω ὅμως τὴν γνώμη ὅτι γιὰ τὴν Ρένα, τὴν Νέλλη, τὸν ἄρρωστο Ντίνου, γιὰ κάποιον θὰ θέλετε νὰ μάθετε τί ἐγινέ. Μέχρι τὶς τελευταῖες ἡμέρες πού ἔμεινε ὁ Ντίνος στὴν κλινικὴν τὰ ἀντιγράψα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό του:

Παρασκευὴ 15 Μάρτη.—Ὁ Γιώργος (ἐνονοεῖ ἐμένα) ἔρχεται κάθε μέρα νὰ μὲ παρηγορῇ, καὶ σήμερα πού δὲν θὰ ἔρθῃ θὰ προσπαθῶ μόνος μου νὰ τὰ δώ ὅλα πὺδ αἰσιόδοξα. Πρῶτα-πρῶτα δὲν πρέπει νὰ φαντασθῶ ποτὲ... ὅτι θὰ πεθάνω ἂν καὶ εἶμαι βαρεῖα ἄρρωστος. Σὲ λίγο καιρὸ τελείωσαν οἱ σπουδὲς μου καὶ πολλοὶ μού ἔχουν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ μὲ προστατεύσουν. Τὸ μόνο πού μένει εἶναι τὸ αἰσθηματῶν. Μέχρι σήμερα τὴν Ρένα καὶ τὴν Νέλλη τὶς σκεπτόμουν ξεχωριστά. Σήμερα τὶς συλλογίζομαι καὶ τὶς δύο μαζί...

Δετέρα 28 Μάρτη.—Ὅταν μού ἔφερε τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ ἡ Μάχη, μού εἶπε ὅτι κάποια δεσποινὶς ἐξήγησε πληροφορίες γιὰ μένα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. Τ' ὄνομά της δὲν τὸ ἄκουσε καλὰ, καὶ δίστασε νὰ ρωτήσῃ γιὰ δεύτερη φορὰ. Ἀσφαλῶς ἡ Νέλλη θὰ ἦταν. Γιατὶ νὰ μὴν ἔρθῃ, ἡ ἴδια; Ἴσως νὰ φοβᾶται μὴν δρεθῇ κανένας δικός μου ἐδῶ. Ἐχει δικήν. Ἐγὼ ὅμως φαντάζομαι ὅτι μιὰ Ρένα θὰ περίμενε πολλὰς ὥρες γιὰ νὰ δρῇ τὴν κατάλληλὴ στιγμή...

Κυριακὴ 3 Ἀπρίλη.—Σήμερα ὁ γιατρός ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα μαζί μου καὶ συζητοῦσαμε. Τελεινταῖα μού μίλησε γιὰ τὴν ἀρρώστεια μου. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶμαι τίποτα, μού εἶπε. Τὰ λόγια του ἦταν εὐκρινῆ. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μού τὰ πῇ γιὰ νὰ μού δώσῃ θάρρος γιατί ἤξερε ὅτι δὲν μού ἔλειπε. Τώρα πρέπει νὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ γίνω καλὰ.

Μεγάλο Σάββατο 16 Ἀπρίλη.—Εἶχα δώσει τὴν ὑπόσχεση στὸν ἐαυτό μου νὰ μὴν ξαναγράψω τίποτα τὸ θλιβερὸ στὸ ἡμερολόγιό μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κρατήσω... Ἀχ, νὰ μὴν εἶχα αὐτὲς τὶς πικρὲς σκέψεις μου... Χτὲς τὸ βράδυ στὸ μπαλκόνι τῆς κλινικῆς μὲ κρατοῦσε ἡ Μάχη τυλιγμένη σὲ δυὸ κουδέρες νὰ δώ κι' ἐγὼ τὸν ἔπιτάριο. Τὰ μάτια μου ἠγαθάνθησαν δίχως νὰ θέλω... Ἀρχισα σήμερα ἕνα ποιημὰ μου ἔτσι:

Ὅποτε κι' ὅπου κι' ἂν σταθῶ,

νὰ τὸ φριχτὸ τ' ἀνάστημά του...

Ὡρα τὴν ὥρα θὰ χαθῶ...

Ναί! Τὸ δρεπᾶνι τοῦ θανάτου...

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲν μ' ἀφήνει... Καὶ φαντάζομαι ἕναν μεγαλοπρεπὴ στέφανο πού θὰ στελεῖ ἡ Νέλλη, δίχως ἡ ἴδια νὰ φανῇ καθόλου ἔστω κι' ἀπὸ μακριά... Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βλέπω τὴν Ρένα μονάχη της ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο μου νὰ κλαίῃ... Θεέ μου γιατί νὰ μὴν εἶναι ἀπόλυτα ὁμοῖες ἡ Ρένα μὲ τὴν Νέλλη;

Τετάρτη 20 Ἀπρίλη.—Τὶς μέρες τοῦ Πάσχα τὶς πέρασα ἀρετὰ χαρούμενα. Ὅλοι ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ χαρῶ, νὰ γελᾶσω... Ὅταν ἐφύγαν ἐγραψα μερικὸς στίχους...

Παρασκευὴ 29 Ἀπρίλη.—Νομίζω ὅτι γύρω μου παίζεται ἕνα δράμα. Δυσπιστῶ γιὰ

τὸ κάθε τι. Ὅλες οἱ κινήσεις τοῦ γιατροῦ καθὼς καὶ τὰ λόγια τῶν δικῶν μου μού φαίνονται ὑποπτα. Ὅλα τὰ βλέπω σὰν ξένα. Τὶς δέκα αὐτὲς τελευταῖες μέρες τὶς πέρασα ἀνάμεσα στὸν πόνο καὶ τὴν ἀμφιβολία.

Σάββατο 30 Ἀπρίλη. Πρῶτὸ-πρῶτὸ ὁ γιατρός ἦταν ὅλο κέφι. Ἦρθε καὶ σταμάτησε ἀπότομα μπροστὰ στὸ κρεβάτι μου. Τὸν κῆταξα. Ἀρχισα νὰ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά το. Μὲ εἶπε φοβιστά. Ὑστερα φώναξε τὴν Μάχη... Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ἔχει περάσει κοντὰ μιὰ ὥρα. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Σὲ δέκα λεπτά θὰ εἶμαι στὸ χειρουργεῖο...

□ □

Ἀνυπόμονη περίμενε τὴν ὥρα νὰ φύγουν ὅλοι ἀπ' τὸ σπῖτι. Συμβούλεψε τὴν ὑπέρτρια νὰ τὴν δικαιολογήσῃ ἂν τὴν ζητοῦσε κανεῖς. Πρόχειρα ντυμένη, σχεδὸν ἀχτένιστη, γρήγορα ἔφτασε ἐκεῖ πού ἤθελε. Τριγύρω πάγκοι πού πουλοῦσαν λουλούδια. Πλησίασε ἐδῶ-σε λίγες δραχμὲς πού εἶχε καὶ πήρε μερικὰ. Ἀρχισα νὰ προχωρῇ. Κι' ἄλλοι πήγαιναν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σταμάτησε καὶ ρώτησε κάποιον. Ἐκεῖνος τῆς εἶδει κατὶ πὺδ μακριά.

...Ἀληθινὴ νεκρικὴ σιγαλιά. Ἀπέναντι στὰ βουρκομένα μάτια τῆς ἕνας ἔλκυστος σταυρός: Κωνσταντῖνος Σ... Ἀν ἔμεινε νὰ κλάψῃ πολλὰ ὥρα. Ἐκκίνησε κι' ἔφηνε... Κάποιος ἐπῆγε καὶ πήρε ἀπὸ τὸν τάφο τὰ λουλούδια πού ἄφισε. Ἐνας φύλακας τοῦ ἔκανε τὴν παρατήρηση.

—Εἶναι δικὰ μου γι' αὐτὸ τὰ παίρνω! τοῦ εἶπε.

...Ἐνα κορίτσι θαδίζει ἀνάμεσα στοὺς τάφους σιγοκλαίοντας. Ἡ Νέλλη. Κάποιος κρατώντας στὸ χέρι του λίγες πασχαλιὲς τὴν φτάνει καὶ τὴν σταματᾷ. Ὁ Ντίνος...

□ □

Δὲν πιστεύω νὰ νομίσετε ὅτι λέω τόση ὥρα κανένα παραμῦθ... Στὸ σταυρὸ, κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα ἦταν γραμμένο: ἔτων 57. Ἡ Νέλλη δὲν τὸ πρόσεξε. Ἦταν ἕνας θεῖος τοῦ Ντίνου πού πέθανε αὐτὲς τὶς μέρες. Ἡ Νέλλη εἶπε μακριά. Ἡ φιλενάδα ἦταν ἐκείνη πού τηλεφωνοῦσε γιὰ νὰ τὴν πληροφορῇ. Τῆς φιλενάδας τῆς ἄρεσαν οἱ φάρσες. Σὲ μιὰ ἐφημερίδα παρασπέντης ἡμερομηνίας εἶδε τὸν θάνατο τοῦ θεῖου... καὶ σκέφτηκε μιὰ φάρσα... Ὁ Ντίνος, δίχως τὴν ἄδεια τοῦ γιατροῦ, δρῆκε ἔξω καὶ πήγε μέτρι τὸ σπῖτι της. Ἀν τυχαῖα τὴν συναντοῦσε θὲ τῆς εἶπε ὅτι δὲν θέλει νὰ τὴν ξανοῖ. Ἀνι πρόφτασε νὰ τὴν σταματήσῃ ὅταν τὴν εἶδε καὶ σκέφτηκε νὰ τὴν πάρῃ τὸ κατόπι...

□ □

...Ἡ Ρένα τί ἐγινε; θὰ μὲ ρωτήσετε... Μὰ καμμιὰ Ρένα δὲν ὑπάρχει. Τὴν Ρένα τὴν εἶχε πλάσει ὁ Ντίνος μὲ τὴν φαντασία του. Ἦταν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα πού ζητοῦσε... Τώρα θεωρεῖ τὴν Νέλλη ἕνα πρόσωπο μὲ τὴν Ρένα. Ἐχει γίνῃ ἡ ἴδια δίνοντάς του ἔτσι τὴν εὐτυχία...

□ □

Ὅλα αὐτὰ τὰ παραπάνω ἔγιναν πρὶν τέσσερα χρόνια. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο ὁ Ντίνος καὶ ἡ Νέλλη παντρεύτηκαν. Σήμερα γιορτάζουν τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων τους. Ὅλοι ὁσοὶ βροσκόντουσαν στὴν διασκέδαση σταμάτησαν ἕνας-ἕνας διαδοχικά μπροστὰ σ' ἕνα κάδρο πού ἀνάμεσα σ' ἕνα κεντημένο χρωματιστὸ ἀτλάζι κι' ἕνα κρύσταλλο, εἶναι κλεισμένες λίγες φτωχὲς πασχαλιὲς. Ἐγὼ θυμῆθηκα ὅλα τὰ παλαιά. Μὲ τὸν Ντίνου καὶ τὴν Νέλλη εἶμαι ἀχώριστος. Ἐγὼ νοιώθω πὺδ πολλὴ τὴν εὐτυχία τους. Πάντα εἶμαι κοντὰ τους καὶ τοὺς καμαρώνω καὶ τοὺς ζηλεύω, πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο πὺδ πολλῶ...

ΝΙΚΟΣ Δ. ΔΕΔΟΥΣΗΣ

(Οἱ στίχοι εἶναι παρμένοι ἀπὸ τὴν ἀνεκδοτὴ συλλογὴ τοῦ κ. Νότη Ρουσσιάνου).

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΘΑ ΤΟΝ ΩΔΗΓΟΥΣΕ ΑΥΤΟΣ

Ἦταν ἀργὰ τὸ βράδυ ὁ δρόμος ἦταν ἐλεεινὸς καὶ ὁ Τζιμ ἐλεεινὸς κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ποτό. Ἐπὶ τέλους βρῆκε ἕνα ταξί καὶ εἶπε τοῦ οδηγοῦ νὰ τὸν πάῃ σπῖτι του, πού βρισκόταν σ' ἕνα προσστεῖο.

— Μ' αὐτὴν τὴν πυκνὴ ομίχλη κι' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο δρόμο, εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ πάω, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ σωφέρ.

— Ἀκόμα κι' ἂν σοῦ δώσω δυὸ λίρες; εἶπε ὁ Τζιμ συγκρατούμενος ἀπὸ τὸ ταξί γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

— Μόνο μὲ πεντέξι λίρες δέχομαι νὰ κάμω τὴν διαδρομὴν.

Ὁ Τζιμ δέχτηκε νὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ ποσὸν καὶ ὁ σωφὲρ τότε τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ λίγο ὥσπου νὰ φωνάξῃ κάποιον ἄνθρωπο.

— Τί νὰ τὸν κάμῃς; ρώτησε ὁ Τζιμ.

— Νὰ πηγαῖν μπροστὰ νὰ μᾶς δείχνῃ τὸν δόμο.

— Μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτὸ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τζιμ. Ἀνέβα στὴ θέση σου καὶ ξεκίνησε. Θὰ πάω ἐγὼ μπροστὰ!..

□ □

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ὁ Τζὼν διηγείται στὸν Τζάκ τὸ τελευταῖο ταξίδι.

Μιὰ μέρα, μπῆκα σ' ἕνα βαγόνι πού τὸ ἕνα του τζάμι ἦταν κατεβασμένο. Ὅπως ἔκανε ψύχρα πήγε νὰ τὸ ἀνεβάσῃ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀνέβαινε. Ἦμουν, λοιπόν, καταστενοχωρημένος...

— Καὶ δὲν ἀλλάζεις, χριστιανέ μου, τὴ θέση σου μὲ κανένα ἄλλον ἐπιβάτη;

— Μὲ ποῖον, ἔφου ἤμουν μόνος στὸ βαγόνι!

ΜΑΡΣΕ-ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΠΗΓΑΔΙΑ... ΧΩ-ΡΙΣ ΠΑΤΟΙ

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ μιλοῦν γιὰ παληοὺς πύργους.

Ὁ Ὀλίβ.—Ἐμένα, στὸ χωριὸ τοῦ παποῦ μου ὑπάρχει ἕνας πύργος μὲ κατὶ πηγάδια, τόσο θαθεῖα, πού ἂν τύχῃ καὶ πέσῃ μέσα, κἀνης μιὰ ὥρα νὰ θρῆς τὸν πάτο!...

Καὶ ὁ Μάριος.—Ἀστεῖα λές, Ὀλίβ. Στὸ χωριὸ τοῦ δικοῦ μου παποῦ ὑπάρχει ἕνας πύργος μὲ κατὶ πηγάδια τόσο θαθεῖα, πού ἂν τύχῃ καὶ πέσῃ κανεῖς μέσα, πεθαίνει ὡς πού νὰ θρῇ τὸν πάτο ἀπὸ τὴν πείνα!

□ □

ΚΑΝΕΙΣ ΦΟΒΟΣ

Ὁ Μάριος ἐτοιμάζεται νὰ κολυπήσῃ φαγωμένους. Ὁ φίλος του Ὀλίβ τὸν ἀποτρέπει.

—Εἶναι ἐπικίνδυνο, Μάριε, τοῦ λέγει; Θὰ πνιγῇ καὶ θὰ σὲ φάνε τὰ ψάρια!

—Δὲν ὑπάρχει φόβος. Ψάρια ἔφανα κι' ἐγὼ καὶ ἔτσι δὲν θὰ μὲ φάνε τὰ ψάρια.

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ὁ Μάριος ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὠραῖα ρεπανάκια πού καλλιεργεῖ στὸν κήπο του, καλλιεργεῖ καὶ τὶς ὠραῖες τέχνες καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ζωγραφικὴν. Κάποτε ἔξέθεσε ἕνα πίνακά του πού παρίστανε ἕνα χιονισμένο τοπίο, ἀλλὰ ὁ πίνακας του εἶχε μεγάλη ἀποτυχία. Ὁ Ὀλίβ δὲν τοῦ τὸ χάρισε.

—Εἶδες, Μάριε, τοῦ εἶπε, στὴν ἐκθεσὴ κανεῖς δὲν πλησίασε τὸν πίνακά σου!

Καὶ ὁ Μάριος ἀτόραχος: —Πῶς νὰ πλησιάσουν! Τόση ἦταν ἡ ομοιότης πού οἱ ἄνθρωποι θὰ πάγωναν ἀπὸ τὸ κρυο!

□ □

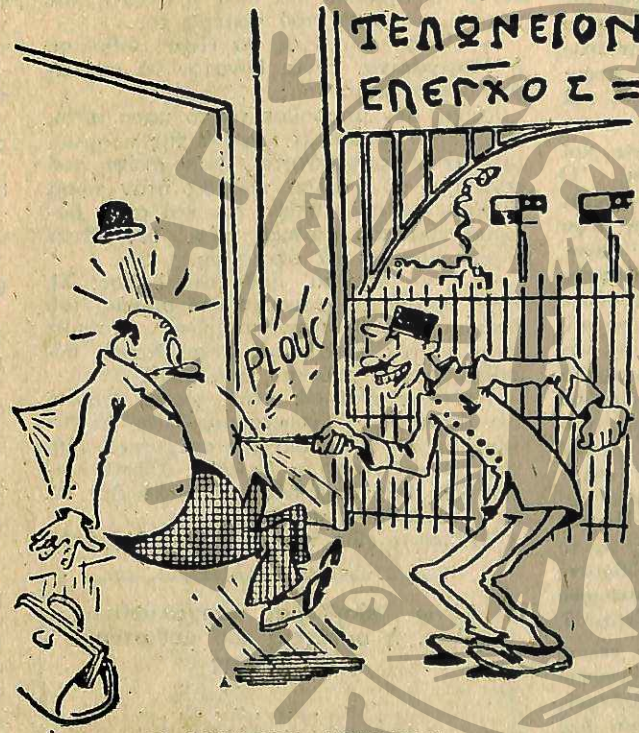
Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΠΕΙΘΕΤΑΙ

Ὁ Ὀλίβ διηγείται τοῦ φίλου του Μαρτίου γιὰ κατὶ ψηλοὺς θράχους πού εἶδε σὲ μιὰ ἀκροθαλασσιά.

—Ποῦ λές Μάριε ἦταν τόσο ψηλοὶ, πού ἂν ἐπεφτερ ἀπὸ πάνω, ἀσφαλῶς δὲν θὰ σοῦ εὑρίσκαν οὔτε τὸ κοκκαλάκι σου!

Καὶ ὁ Μάριος:

—Δὲν σὲ πιστεύω Ὀλίβ. Πάμε νὰ δοκιμάσῃς!

Η ΔΟΥΛΕΙΑ—ΔΟΥΛΕΙΑ

Ὁ τελὼνης.—Μοῦ τὴν ἔχουν ἔξερτε φέρε, ὡς τώρα πολλοὶ μὲ τὶς ψευτικὲς τους κοιλίες. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ δική σας εἶναι ἀληθινή.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας άνδρας τυλιγμένος σ' ένα βαρύ παλτό προχωρεί διαστικά κατά μήκος του ποταμού Κοσσόν μέσα στο χιονισμένο σούρουπο. Κάτω από τον μανδύα του κρατά ένα μικρό πονόκλει σιγανά πότε-πότε. Είναι ο ύπολοχαγός Ροζέ Ρεμοντέ που επέστρεψε πριν από λίγες μέρες από την 'Ιταλία μ' ένα βαρύ τραύμα ανεπούλωτο ακόμη.

Έξαφνα ένας ιππεύς του κόβει τον δρόμο:

—Είμαι ο 'Αντουάν ντε Πονταλές, λέγει στον αξιωματικό, ο αδελφός της νέας που απεπλάνησε τόσο άνανδρα γιατί άρνηθήκαμε να σου την δώσουμε και ήλθα να μονομαχήσωμε.

Ο Ροζέ αρνείται να μονομαχήσει γιατί δεν θέλει να εγκαταλείψει έτσι το παιδί του άλλ'. Ο άλλος τον ραβίζει δυο φορές και τον ξαναγκάζει να δεχθή. Τό περισσότερο όμως του 'Αντουάν που πυροβολεί πρώτος παθαίνει αβλογιστία και περιμένει τον θάνατο αλλά την στιγμή που ο Ροζέ έτοιμάζεται να πυροβολήσει, η παλιά πληγή του ανοίγει και σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

Ο 'Αντουάν νομίζει ότι πέθανε και άπομακρύνεται μέσα στο σκοτάδι. Ο Ροζέ συνέχεται σε λίγο και σέρνεται έως τον ποταμό για να σβύσει τη δίψα του. Ζαλίζεται όμως, πέφτει και χάνεται. Την σκηνή αυτή καθώς και όλες τις προηγούμενες τις είχε παρακολουθήσει άθεατη ή μικρή Μαριζολαί, κόρη του πλανοδίου γανωματή Ρουτά. Αυτή σώζει το μικρό. Ο πατέρας του 'Αντρέ, ο διομήχανος Πονταλές, έχει περιέλθει σε κατά οικονομικά χάλια. Ο παλός του φίλος και συμμαθητής, ντε Σεβερνύ, τον βοηθεί και τον σώζει από την καταστροφή. Ένα δυσφημιστικό όμως άρθρο δημοσιεύεται έναντιον του Πονταλές, άρθρο που δεν μπορεί αυτός να το άγνοηση. Στέλνει λοιπόν στον ύβριστή του τους μάρτυράς του: τον νηματουργό Μπαρτιά και τον στρατηγό ντε Σεβερνύ.

Ένα σκηνικό αποφασίζεται, την τελευταία στιγμή ο Πονταλές λιποφυγεί και παίρνει την θέση του ο Σεβερνύ, ο οποίος και πληγώνεται θανάσιμα από τον Ζαγκλαίν. Ο στρατηγός, αισθάνεται ότι δεν θα ζήσει γι' αυτό και έξορκίζει τους παρισταμένους να μη φανερώσουν τί πραγματικώς έλαβε χώραν στο πεδίο της τιμής. Τού το ύπόσχομαι.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

Ο στρατηγός είχε ένα γιό, τον

Ζωρζ, που υπηρετούσε ως αξιωματικός στις Βερσαλλίες του τηλεγραφούν και όταν φθάνει, παίρνει τις τελευταίες θελήσεις του πατέρα του. Αυτός ξέρει ότι αγαπά την κόρη του Πονταλές Μαργαρίτα και του ύπόσχεται να του την δώσει γυναίκα του. Επακολουθεί μια συνάντηση του ντε Σεβερνύ με τον Πονταλές. Ο έτοιμοθάνατος άποσπεί την ύπόσχεση ότι θα δώσει την κόρη του στον Ζωρζ. Για να εξασφαλισθή ο ντε Σεβερνύ, βάζει να συντάξουν ένα δεύτερο, μυστικό πρακτικό, στο οποίο αναφέρεται πως είχαν γίνει στην πραγματικότητα τα πράγματα. Την άλλη μέρα ο στρατηγός πέθανε.....

Η Μαργαρίτα είχε γνωρισθή από μικρή στον πύργο τους του Μαλπαλού με τον συνομήλικό της γιό του δασοφύλακος Ρεμοντέ, τον Ροζέ.

Μια τρυφερή παιδική φιλία που είχαν νοιώσει στην αρχή η Μαργαρίτα και ο Ροζέ έγινε με τον καιρό, ένα βαθύ έρωτικό αίσθημα. Ο θάνατος του πατέρα του Ροζέ, έκαμε ακόμη πιο βαθύ το αίσθημα αυτό των δύο νέων.

6. (Η συνέχεια)

Συλλογιζόταν την θλιβερή του επιστροφή από το νεκροταφείο και την στιγμή που θα έμενε μόνος του μέσα στο άδειο σπίτι, όπου δεν θ' άνηχοῦσε πια ποτέ η δυνατή και χαρούμενη φωνή του πατέρα του.

— Πόσο ηπιμένους θα είναι! ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Είναι δυνατόν να τον αφήσω έτσι μόνο του;

— Όχι. Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Η μικρή γυναικεία καρδιά της πλημμύριζε από τρυφερότητα στην σκέψη του αγαπημένου φίλου που θα ήταν τώρα βυθισμένος στην θλίψη του και στα δάκρυά του που κανένα χέρι δεν θάταν κοντά του να τα σφγγίση.

Βγήκε έξω κι' ήρθε στο δάσος. Σε λίγο βρισκόταν μπροστά στο σπίτιάκι του δασοφύλακος. Λαχανιασμένη, στάθηκε στην πόρτα, ν' ακούσει λίγο. Κανείς θόρυβος δεν άκουόταν από μέσα.

Κτύπησε ελαφρά στην πόρτα. Κανείς δεν άπάντησε. Ένοιωσε μια θλίψη να την κυριεύει κι' η καρδιά της σφίχτηκε... Μήπως είχε ξαναφύγει ο Ροζέ; Ώστε λοιπόν δεν θα τον ξανάβλεπε πια! Δεν θα τον ξανάβλεπε πια ποτέ!

Έξαφνα είδε πως η πόρτα δεν ήταν

Λόγω πληθώρας ποσολιότικης ύλης, η συνέχεια του μυθιστορηματός μας

Ένα βημα μας χωρίζει από την εὐτυχία...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

κλειδωμένη καλά και την έσπρωξε. Προχώρησε σιγά στο χώλ.

Στο βάθος του δωματίου, καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι, βρισκόταν ο Ροζέ. Φαινόταν συντριμμένος από την δόνη. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό και τα χαρακτηριστικά του άλλοιωμένα.

Την στιγμή εκείνη φάνηκε σαν να ξυπνούσε από την θλιβερή όνειροπόλησή του.

Και μέσα στα μάτια του που ήταν κόκκινα και πρησμένα από το κλάμμα, πέρασε μια λάμψη άπεραντης εὐτυχίας, όταν αναγνώρισε την Μαργαρίτα.

— Ω! Τί καλή που είσθε! ψιθύρισε.

— Δεν μπορούσα να σάς αφήσω μόνον μια τέτοια μέρα...

Έσφιξε τα χέρια του στα δικά της και κυττάχτηκαν κατάματα, με ειλικρίνεια.

Η Μαργαρίτα κάθισε κοντά του.

Και τότε, ανάμεσα στη θλίψη που βάραινε τις νεανικές των καρδιές, φάνηκε γελαστή, χαρούμενη σαν μια αιώνια ύπόσχεση, η εικόνα της παιδικής των ηλικίας.

Και για πρώτη φορά άνέβηκαν στα χείλη των λόγια πιο τρυφερά που έπαιρναν ένα τόνο σοβαρότητος στο πένθιμο περιβάλλον που τους κύκλωνε, πλημμυρισμένο ακόμη από μια άδριστη μωροδιά θυμιάματος.

Για πρώτη φορά εξωμολογήθηκαν την αγάπη τους και ώρκιστηκαν ν' αγαπιούνται για πάντα...

Την στιγμή εκείνη δεν σκέπτονταν ούτε ο ένας ούτε η άλλη τα εμπόδια που τους χώριζαν. Θ' άνηκαν μι' άμέρα ο ένας στον άλλο. Η ύψηλή κοινωνική θέση του κυρίου ντε Πονταλές, η μεγάλη του περιουσία, η φτώχεια του Ροζέ, όλα αυτά είχαν ξεχασθή τη γλυκύτατη εκείνη στιγμή της πρώτης εξωμολόγησης. Δεν σκέφτονταν παρά την αγάπη τους.

Και αν, καμιά φορά περνούσε, σαν άστραπή, από το μυαλό τους η ύποψια ότι όλα δεν θα πηγαιναν τόσο καλά, τόσο εύκολα, ο Ροζέ συλλογιζόταν:

— Μ' αγαπά! Θα μ' αγαπά πάντα! Θα με πριμένει!

Η Μαργαρίτα πάλι σκεφτόταν με ύπερηφάνεια ότι ο Ροζέ ήταν αξιωματικός και ότι αυτό ίσοδυναμούσε με πλούτη και μ' ευγένεια. Έτσι εύρισκε φυσικό ν' άποβλέπει ο Ροζέ σ' ένα λαμπρό μέλλον.

Μίλησαν έτσι πολλή ώρα, ήρεμα, τρυφερά. Ο Ροζέ έπρεπε να επιστρέψει σε δυο μέρες στο σύνταγμα του. Ξανασυναντήθηκαν τις δυο αυτές μέρες.

Και το τελευταίο βράδυ, προτού άπο-

— Άφου αγαπιόμαστε, άφου πια δεν μπορώ να καταλάβω πως θα μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα, Ροζέ μου, είπε η Μαργαρίτα, πρέπει να παρουσιασθής στη μητέρα μου. Δεν θάταν σωστό να περιμένουμε περισσότερο. Πρέπει να της τάπούμε όλα. Ύστερα θα με ζητήσεις από τον πατέρα μου.

Ο Ροζέ γλώμισε και ταράχθηκε. Κατάλαβε ότι η παιδούλα αυτή είχε δίκιο. Ένοιωθε τώρα ότι έπρεπε ν' αντιμετώπισουν την πραγματικότητα, τον ά-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ?

Εκείνη εξακολουθούσε να έχη άπερίοριστη έμπιστοσύνη στο μέλλον. Αυτός όμως αισθανόταν έναν ακαθόριστο φόβο να βαράνη την καρδιά του. Τού φαινόταν κάτι το κολοσσιαίο αυτή η αίτηση εις γάμον. Εύρισκε τον εαυτό του τώρα τόσο μικρό, τόσο ταπεινό... Ήταν ένας φτωχός άνθυπολοχαγός χωρίς πεντάρα... Δεν είχε τίποτα ύπερ αυτού. Τίποτα... Εκτός από τον έρωτα της Μαργαρίτας!

Η νέα κοπέλλα κατάλαβε χωρίς άλλο τις σκέψεις του γιατί του είπε χαμογελώντας:

— Άφου σ' αγαπώ πρέπει να είσαι δυνατός... Και άφου δεν θ' αγαπήσω ποτέ άλλον από σένα, τί φοβάσαι;

Εκείνος την ευχαρίστησε.

— Άύριο, είπε η Μαργαρίτα, ο πατέρας μου θα έρθη να εγκατασταθή στο Μαλπαλού. Αισθάνθηκε μια μεγάλη θλίψη τελευταίας από τον θάνατο του καλύτερου φίλου του, του στρατηγού ντε Σεβερνύ, που σκότώθηκε σε μονομαχία.

— Δεν εγνώριζα τον στρατηγό, αλλά πληγώθηκα στη Σεβαστούπολη, κοντά στον γιό του, τον ύπολοχαγό Ζωρζ ντε Σεβερνύ.

— Ο πατέρας μου θάρρη να περάσει μερικές έβδομάδες μαζί μας. Έξ' άλλου, σε δυο τρείς μέρες περιμένουμε και τον άδελφό μου τον 'Αντουάν που επιστρέφει από τις 'Ινδίες. Όλη η οικογένειά μου θα είναι συγκεντρωμένη και θ' άποφασίσω για την τύχη μας. Μην τρέμεις, Ροζέ. Έχεις ήδη με το μέρος σου έμένα. Άύριο, αν θέλεις να εξωμολογηθής τα αισθήματά σου στη μητέρα μου, θ' άποκτήσης και αυτήν σύμμαχό σου. Δεν θα σου μένη πια παρά να κατακτήσης τον πατέρα μου και τον άδελφό μου. Δυό είναι αντίον δυό: η παρτίδα θα είναι ίση!...

— Τί καλή που είσαι να με ένθαρρύνεις έτσι και πόσο σ' αγαπώ!

— Έγώ σ' αγαπώ περισσότερο, άσφαλώς, είπε εκείνη, άφου εγώ δεν φοβούμαι τίποτα!...

Και χαμογελώντας γλυκά, έφυγε. Όρθιος στο κατώφλι του μικρού έξοχικού σπιτιού, ο Ροζέ την έβλεπε ν' άπομακρύνεται.

Την στιγμή που επρόκειτο να εξαφανισθή στράφηκε, του έστειλε έναν τρυφερό χαριετισμό φέρνοντας την άκρη των δαχτύλων της στα χείλη της και φώναξε:

— Άύριο, λοιπόν, δεν είν' έτσι;

— Άύριο! άπάντησε εκείνος.

Η Μαργαρίτα χάθηκε στην στροφή του δρόμου.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Όταν επέστρεψε στο μέγαρο, η Μαργαρίτα έσπευσε, άμέσως, να βρή την μητέρα της. Εκείνη ήταν εξαπλωμένη σε μια σαίζ—λόγκ κοντά σ' ένα παράθυρο.

Όπως άναφέραμε ήδη, υπέφερε από ένα είδος μαρασμού, μια από τις άρρώστειες εκείνες που οι γιατροί δεν μπορούν να καθορίσουν και οι όποιες δεν συγχωρούν ποτέ.

Χωρίς την άρρώστεια αυτή θάταν ά-

κόμη όμορφη με τα ξανθά μαλλιά της και τα γαλάζια φωτεινά μάτια της—τά ίδια μάτια της Μαργαρίτας. Μά η τρομερή άδυναμία είχε αρχίσει να καταστρέφει την άλλοτε εκθαμβωτική όμορφιά της. Μια μεγάλη καλωσύνη ήταν άπλωμένη στα χαρακτηριστικά της.

Χαμογέλασε βλέποντας τη Μαργαρίτα. Το νέο κορίτσι γονάτισε κοντά στη μητέρα του και την άγκάλιασε χαιδεύοντάς την:

— Άκουσέ με με προσοχή, είπε.

Και καθώς, προτού μιλήση, δίστασε λίγο, κυριευμένη από μια μυστηριώδη ταραχή, η μητέρα της την ρώτησε:

— Θέε μου, τί πρόκειται λοιπόν να μου πής;

Τότε, με το κεφάλι της μισοκρυμμένο στο στήθος της μητέρας της, η Μαργαρίτα διηγήθηκε την άθωα αγάπη της με τον Ροζέ Ρεμοντέ.

Η μητέρα, από τις πρώτες λέξεις, κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο για καμιά παιδιαστική συνομιλία, για καμιά νεανική κοκεταρία, αλλά για μια σοβαρή εξωμολόγηση.

Είχε άνασκηκωθεί στην σαίζ—λόγκ της και άκουε με συγκίνηση. Είχε δώσει στην κόρη της όλες τις χάρες και δλη τη γοητεία της σεμνότητος και της ειλικρινείας. Ξαναζούσε στο πρόσωπο της Μαργαρίτας και να που μάθαινε, έντελώς άπρόοπτα, ότι η Μαργαρίτα είχε διαθέσει ελεύθερα την καρδιά της, το

βαρύτιμο αυτό κόσμημα που το μητρικό χέρι είχε διαπλάσει με τόσες φροντίδες.

Βρήκε το θάρρος, μολαταύτα, να μη την διακόψη. Την άφησε να διηγηθή έως το τέλος πως είχε γεννηθή η αγάπη αυτή, ή τόσο άγνη και τόσο βαθειά που ξετύλιγε τώρα έπάνω στα δυό εκείνα πλάσματα τα νικηφόρα φτερά της...

Η Μαργαρίτα δεν έκρυψε τίποτα. Και τελείωσε την εξωμολόγησή της, άφηγουμένη, πως την προηγούμενη μέρα είχε συναντήσει τον Ροζέ συνοδεύοντα το φέρετρό του πατέρα του.

Η Τερέζα δεν μιλούσε. Σκεφτόταν. Η Μαργαρίτα είχε μιλήσει με τόσο άφελεια και άθωότητα που δεν τολμούσε να την μαλώση έπειδή είχε κρύψει από εκείνην, την μητέρα της, το τρυφερό μυστικό της καρδιάς της.

Δεν υπόρεσε, όμως, να μην της πη μια λέξη παραπόνου:

— Δεν μ' αγαπάς, λοιπόν, έμένα;

— Ώμα! διαμαρτυρήθηκε η παιδούλα δακρύζοντας.

— Έπρεπε να μου το πής από πολλόν καιρό...

— Είσαι λοιπόν θυμωμένη, μαμά;

— Λιγάκι.

— Και δεν θα σάς βοηθήσης μπροστά στον πατέρα μου και στον άδελφό μου;

— Η βοήθειά μου. φτωχό μου παιδί, δεν θα σε ώφελήσει καθόλου.

— Ώ!—είπε η Μαργαρίτα μ' έμπιστοσύνη, αν δεχθής εσύ, αν το θελήσης εσύ, ο πατέρας μου σ' αγαπά πολύ για να σου άρνηθή κάτι.

Η Τερέζα κούνησε με άμφιβολία το κεφάλι της.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Στα μάτια του πέρασε μια λάμψη όταν χίος όταν αναγνώρισε την Μαργαρίτα.

Κλειδώνεις, μανταλώνεις...

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΥΛΛΙΟ ΣΕΝΤΣΙ

Στο Μαϊάμι της Φλόριντας ξεκίνησε την μέρα ο καιρός ήταν υπέροχος. Θάλασσα γαλήνια, ούρανός διάφανος, χωρίς το παρμικρό συννεφάκι.

Η φύση ήταν τόσο γιορτάσιμη που μακριά, ο όριζοντας φιλούσε το κύμα και το κύμα για να μην φανή μικρότερο, φιλούσε τον όριζοντα.

Η μίς Άραμπέλλα, ξαπλωμένη άπάνω στην άμμο της πλάς ήταν ευθυσιμένη στην ανάγνωση του Ιπποτικού μυθιστορήματος.

Κοντά της, ο πατέρας της διάβαζε με πυρετώδη ανυπομονησία τις χρηματοοικονομικές στήλες του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης».

Σε μία στιγμή, η μίς Άραμπέλλα σηκώθηκε, τεντώθηκε κι είπε:

—Εκείνος που θα με παντρευτεί πρέπει να είναι πραγματικά ήρωας.

Ο πατέρας της την κύτταξε για ένα λεπτό άπάνω απ' τα ματογυάλια του και της αποκρίθηκε αλόφουστα:

—Το πιστεύω.

Εκείνη την στιγμή, περνούσε ένας νεαρός. Άκουσε τη φωνή, του γέρου, την άναγνώρισε και πλησίασε:

—Ω! Ο Ουίλλιαμ! φώναξε. Έσύ έδω:

—Σου παρουσιάζω την κόρη μου Άραμπέλλα.

—Χαίρω πολύ. Είναι γοητευτική!

—Έχωμε πολλόν καιρό να ιδωθούμε, Άρθουρ.

—Ασφαλώς. Για θύμησέ μου πού;

—Τί ασθενές μνημονικό! Τέσσερες μήνες πριν, στο Μοντρεάλ. Θυμάσαι; Τό στοίχημα.

—Ας αφήσουμε το στοίχημα.

—Οχι, άς μην το αφήσουμε, επέμενε ο γέρος. Τι κουράγιο που έδειξες!

—Κουταμάρες!

—Τό μπουλντόκ ήταν φοβερό. Άκουσε, Άραμπέλλα περί τίνος πρόκειται...

—Εγώ κι' ο Άρθουρ περνούσαμε μπροστά απ' τον εξώστη ενός μπάρ. Βλέπομε έναν κύριο που ρουφούσε το όρεκτικό του. Στα πόδια του ήταν ξαπλωμένο ένα πελώριο σκυλί που έδειχνε κάτι φοβερές δοντάρες!

—Σκέφθηκα κι' είπα στον Άρθουρ: «Νά ένας άνθρωπος που προφυλάσσεται πολύ καλά. Θά ήταν πολύ επικίνδυνο να του έπιτεθι κανείς».

—Ο Άρθουρ αποκρίθηκε: «Δέν βαρέστε! Εγώ στοιχηματίζω πως το σκυλί δέν θα κουνηθι απ' την θέση του».

—Στοιχηματίζω πέντε δολάρια πως δέν είσαι άξιος να δώσεις ένα χαστούκι σ' αυτό τον κύριο!

—Ο Άρθουρ δέχτηκε άμέσως το στοίχημα. Πλησίασε τον κύριο και του κάθισε ένα μεγαλοπρεπές και ήχηρότατο χαστούκι! Τό μπουλντόκ δέν κουνήθηκε απ' την θέση του. Μόνο πού τό θύμα του χαστουκιού ξεφώνισε σαν δαιμονισμένος, χαϊδεύοντας τό μάγουλό του πού είχε γίνει σαν κοκκινογούλι.

—Ο Άρθουρ ζήτησε συγγνώμη, λέγοντας: «Έχω στοιχηματίσει πέντε δολάρια με τον φίλο μου πως τό σκυλί σας δέν θα σας ύποστηρίξει».

—Ο χαστουκισθείς λύσσαξε τότε απ' τον θυμό του και ξεφώνισε: —Βέβαια, αφού τό σκυλί δέν είναι δικό μου!...

—Μά θά μπορούσε να ήταν δικό του, σχολίασε με θαυμασμό η μίς Άραμπέλλα. Γενναίο παλληκάρι! Είσαθε ένας ήρωας!

—Τά παραλέτε, μίς, διαμαρτυρήθηκε ο Άρθουρ.

—Αφήστε τις ταπεινοφροσύνες. Είσαθε ένας ήρωας.

Αυτή η λέξη έκανε να φυτρώση μέσα στο μυαλό του γέρου μία υπέροχη ιδέα.

Συλλογίστηκε:

«Νά ο άντρας που χρειάζεται η κόρη μου πού άρνήθηκε ως τώρα καμιά τριανταριά προτάσεις».

□ □

Η Άραμπέλλα ήταν γοητευτική. Η Άραμπέλλα ήταν πλουσιωτάτη. Η Άραμπέλλα ήταν κομψοτάτη.

Τί δέν ήταν η Άραμπέλλα; Υστερα από ένα μήνα ο νέος παντρευόταν την Άραμπέλλα.

Κατόπιν, η σύζυγός του πληροφορήθηκε πως ο Άρθουρ κάθε άλλο ήταν παρά ήρωας. Ο χαστουκισθείς στο Μοντρεάλ τον είχε έκδικηθι σε μιά άλλη περίπτωση, αρχίζοντάς τον στις γροθιές και στις κλωτσιές, χωρίς ο δυστυχής Άρθουρ να προβάλλη την παρμικρή αντίσταση.

Η Άραμπέλλα έκρυψε στα κατάδαθα της ψυχής της την απογοήτευσή της. Ο νεαρός σύζυγος όμως κάτι μύριστηκε κι' άρχισε να την έπιτηρη.

—Ένα βράδυ έπιστρέφοντας ξαφνικά, του βράδυ έπιστρέφοντας ξαφνικά,

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...

Τό μυδιστόρημα πού δ-

λοι δά παρακολουθήσουν

από σήμερα

ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ...

κά, του φάνηκε πως άκουσε θόρυβο φωνών. Άνοιξε την πόρτα του σαλονιού και θρήκε την γυναίκα του να κουβεντιάσει εύθυμα με τον φίλο του Τζιμ.

Στην συμπεριφορά τους δέν είχαν τίποτα τό ύποπτο. Η άμφιβολία όμως, ή ύποψία, οι δυο φριχτές αυτές άδελφές άρχισαν να βασανίζουν την σκέψη του Άρθουρ.

Ασφαλώς όταν εκείνος έλειπε για ύποθέσεις, η Άραμπέλλα θά δεχόταν τον Τζιμ και μάλιστα μπορεί να τον έμπαζε μέσα στο νυφικό τους δωμάτιο...

□ □

Ο Άρθουρ πήγε σ' έναν κλειδαρά και τον διέταξε να του ετοιμάση μία πολύπλοκη κλειδαριά πού να κλείνει εύκολάτα χωρίς να ξανανοίγη όμως αν δέν επενέβαινε κλειδαράς.

Επωφελήθηκε μιάς μικρής άπουσίας της Άραμπέλλας για να τοποθετήση την καινούργια κλειδαριά στην πόρτα του νυφικού τους δωματίου.

Και περίμενε με ανυπομονησία...

□ □

Πέρασαν πολλές εβδομάδες. Η κλειδαριά αφού έκλεινε μιά φορά δέν δέν θά μπορούσε πιά να ξανανοίξη χωρίς την επέμβαση του κλειδαρά.

Κι' όμως ο Άρθουρ την εξέτασε και δέν θρήκε κανένα ίχνος παραξιάσεως.

Ο Άρθουρ ήσυχασε. Και πάλι άρχισε να παίρνει εύθυμα την ζωή. Η Άραμπέλλα δέν τον άπατούσε. Ο Τζιμ ήταν πραγματικός φίλος του.

Καθησυχασμένος, ο σύζυγος άφησε τους δυο έλευθέρους και μόνους επί μήνες ολοκληρώσει.

□ □

Μιά μέρα, την ώρα πού είχε τελειώσει τό γεύμα, ο Άρθουρ, η Άραμπέλλα κι' ο Τζιμ είχαν διάθεση για έκμυστερεύσεις γύρω απ' τό στρωμένο τραπέζι.

Οι δυο άνδρες άρχισαν να διηγούνται ο ένας στον άλλο πως είχαν άρχισι τό στάδιό τους και τις φτώχειες πού είχαν περάσει προτού γίνουν μεγαλοβιομήχανοι.

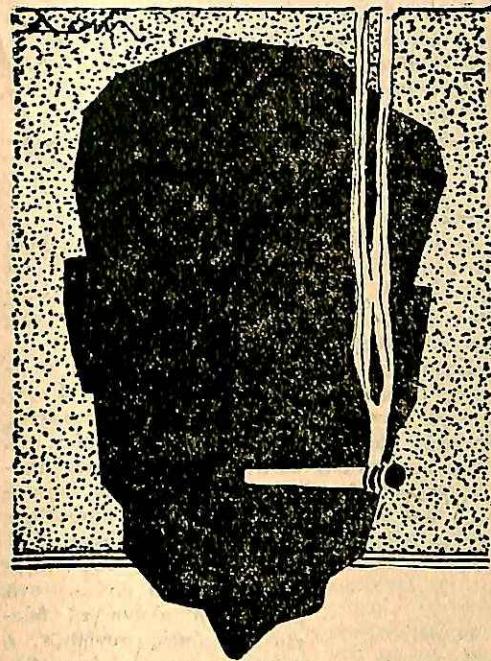
—Αλήθεια, ποτέ δέν σου είπα κάτι, φώναξε για μιά στιγμή ο Τζιμ και στράφηκε πρός τον Άρθουρ. Τώρα όμως δέν ντρέπομαι να σου τό έκμυστηρετώ.

—Ε λοιπόν φίλε μου, δέν θά τό πιστέψης, άρχισα τό στάδιό μου ως άπλους κλειδαράς...

Τ. ΣΕΝΤΣΙ

ΕΝΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΤΑΤΟ ΣΠΙΤΙ

Υπάρχει στην Νέλσον βίλ της πολιτείας Όχάιο (Άμερικής), ένα σπίτι, πού είναι αληθινό δειγματολόγιο της αμερικανικής εκκεντρικότητας. Και πραγματικά τό σπίτι αυτό, στο ισόγειό του στεγάζει ένα μακάβριο, στο πρώτο πάτωμα ένα καμπαρέ, στο δεύτερο μιά προτεσταντική εκκλησία και στο τρίτο... Καλύτερα να μην τό πούμε!

ΕΝΑ ΜΤΩΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Ο μυστηριώδης διαρρήκτης διέρρηξε τό παράθυρο του μπάνιου της βίλλας του χρηματιστού Ουίλλιαμ Γκρήνουορθ και σε λίγο, κυκλοφορώντας με τό κλεφτοφάνάρό του στο χέρι μέσα στους σκοτεινούς διαδρόμους, θρήκε την βιβλιοθήκη όπου βρισκόταν τό χρηματοκιβώτιο του χρηματομεσίτου.

Για μιά στιγμή, ένθ καταγινόταν με την διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου, του φάνηκε πως άκουσε θόρυβο στο κάτω πάτωμα και κρέθηκε πίσω από την πόρτα για να είναι έτοιμος για πάλιν ένδεχόμενο. Υστερα όμως από δέκα λεπτά, σταμάτησε ο κάθε θόρυβος και ο διαρρήκτης σχημάτισε τη γνώμη πως είχε γέλασει ή πως ο θόρυβος προερχόταν από γειτονική έπαυλη.

Επηρε μέσα από τό χρηματοκιβώτιο διάφορα κομμάτια της μίσης Μάργκαρετ Γκρήνουορθ, άφησε ένα έπισκεπτήριο πάνω στο οποίο έχαραξε με τό μολύβι του λίγες λέξεις και, κατεβαίνοντας στο πρώτο πάτωμα, διευθύνθηκε στην αίθουσα του μπάνιου για να βγί από τό ίδιο μέρος από τό οποίο είχε μπει.

Όστόσο, άνοίγοντας την πόρτα του μπάνιου έμεινε σαν άπολιθωμένος στο κατώφλι.

Στη μέση ακριβώς του διαμερίσματος, μπροστά στον καθρέφτη του τοίχου, κοιτόταν ένας άντρας ξαπλωμένος ανάσκελα και κοιμώμενος σε μιά λίμνη αίματος πού έτρεχε ακόμη από μιά τρομερή πληγή στο στήθος. Ο διαρρήκτης, εύθις μόλις επηνέκτισε την ψυχραιμία του έτρεξε και σηκώνοντας τό χέρι του χτυπημένου κατάλαβε πως είχε πιά να κάνει με ένα πτώμα. Έρριξε ολόγουρά του μιά ματιά, θεβαιώθηκε πως δέν υπήρχε περίστροφο πλάι στο πτώμα, πράγμα τό όποιο απέλειπε την αυτοκτονία και, άνεβαίνοντας πάνω στο παράθυρο πού τό θρήκε άνοιχτό, έπήδησε στο δρόμο.

Και ήταν καιρός.

Μόλις απομακρύνθηκε λίγο από την τραγική έπαυλη, είδε ένα αυτοκίνητο πολυτελείας να σταματά στην πόρτα της και ένας άντρας με μιά γυναίκα με τουαλέτα έσπεριδος να κατεβαίνουν από αυτό.

Ήταν ασφαλώς ο τραπεζίτης Ουίλλιαμ Γκρήνουορθ με την γυναίκα του.

Ο σκοτωμένος όμως ποιος νάταν;

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ 'ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ..

Τò αποσίγαρο

που άποκαλύπτει

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΦΟΝΟΥ

Η ώρα εκείνο τό βράδυ θά ήταν δυό μετά τα μεσάνυχτα όταν ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ επέστρεψε σπίτι του σκεπτικός και άρχισε να γδύνεται για να κοιμηθι. Ξαφνικά, άκουσε τό κουνούνη της έξωπορτας να κτυπά σαν δαιμονισμένο.

—Ποιος διάβολος μπορεί να είναι τέτοια ώρα, σκέφθηκε κυτίζοντας τό ρολόι του. Και ο Μπίλινγκ θά βρισκxται βέβαια στον τρίτο ύπνο του.

Διευθύνθηκε στην μπαλκονόπορτά του, την άνοιξε και είδε στην πόρτα του μεγάρου του ένα παχύσαρκο άντρα που δέν άργησε να τον άναγωνορίση:

—Σύ είσαι, Σούμερ;

—Ναί. Άνοιξέ μου.

—Πως τέτοια ώρα; Τί τρέχει;

—Άνοιξέ μου και θά μάθης. Είναι μεγάλη ανάγκη.

—Μιά στιγμή.

Σε λίγο, ο άστυνομικός Σούμερ έμπαινε στο δωμάτιο του φίλου του:

—Βλέπω πως άργησε να έπιστρέψης άπόψε στο σπίτι σου Μάρτεν.

—Ναί. Είναι πάλι στον κινηματογράφο και κατόπιν έκανα ένα περίπατο στον παραποτάμιο δρόμο.

—Αν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έκαμε καμιά διάρρηξη άπόψε και εξακολούθησε να πιστεύης πως εγώ είμαι αυτός ο σατανάς, μπορείς να ρωτήσης τοδε ύπαλληλο; του κινηματογράφου «Μετροπόλιταν» εάν δέν ήμουνα άπόψε στην παράσταση.

—Και ποιος θά με βεβαιώσει πως μετά την παράσταση πήγες περίπατο στον παραποτάμιο δρόμο;

—Τά δένδρα της δεξιάς όχθης! Μπορείς να τα ρωτήσης.

—Η στιγμή δέν είναι κατάλληλη για άστεία Μάρτεν. Είναι μάλλον τραγική. Ντύσου να φεύγουμε.

—Τέτοια ώρα; Για να πάμε πού;

—Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» διέρρηξε άπόψε τό μέγαρο και τό χρηματοκιβώτιο του τραπεζίτη Ουίλλιαμ Γκρήνουορθ και έλειψε τό κομμάτι της μίσης Γκρήνουορθ.

—Λοιπόν. Τί με ενδιαφέρουν έμένα τα κομμάτια της μίσης... πως την είπες και τό κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

—Τό πράγμα δέν σταματάει στην κλοπή μετά διάρρηξης. Υπάρχει και ένα πτώμα στη μέση.

—Πτώμα;

—Τό πτώμα του Τζάκ Γκρήνουορθ, νιού του τραπεζίτη. Πρώ μιάς ώρας μās έτη-

λεφώνησε ο τραπεζίτης και πριν πάω ως την βίλλα του, ήλθα να σε πάω μαζί μου.

—Ίσως εσύ να μπορείς να εξιχνιάσης γιατί και πως ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρέθηκε στην ανάγκη να σκοτώση τον άτυχο νέο.

—Α! Έτσι; Είμαι στις διαταγές σου λοιπόν! Έπειδή δέν πιστεύω τον «Λωποδύτη-Φάντασμα» ίκανό να σκοτώση, θά κάνω ό,τι είναι δυνατό για να ανακαλύψω τον πραγματικό φονιά.

—Εύχομαι Μάρτεν. Κάμε γρήγορα μόνο. Πιστεύω να μην έχη μεταμνηθι τίποτα.

Όταν ύστερα από είκοσι λεπτά της ώρας ο Μάρτεν Ντάλ με τον Σούμερ φθάσανε στην τραγική έπαυλη, την βρήκαν πλημμυρισμένη από δικαστικούς, άστυνομικούς και δημοσιογράφους. Τό πτώμα κοιτόταν στη στη θέση πού είχε βρεθι. Εύτυχώς, κανείς δέν είχε άγγίσει ούτε τό πτώμα ούτε ό,τι δήποτε. Άνοιχτό όπως τό βρήκε ο τραπεζίτης, ήταν και τό χρηματοκιβώτιό του, μέσα στο όποιο φαινόταν όρθό τό έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

Η μίση Μάργκαρετ Γκρήνουορθ είχε κλεισθι μέσα στο ιδιαίτερο δωμάτιό της και πνιγόταν στους λιγμούς ένθ ο τραπεζίτης, κάτοχος, ταγαγμένος, τεμένος αλλά συγκρατώντας τον πόνο του, σχολίαζε τά της διασρήσεις και το φόνο του μοναχογυιού του.

Φυσικά, ή γνώμη όλων ήτο πως ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» θγαίνοντας μετά την διάρρηξη και την κλοπή, βρέθηκε αντιμέτωπος με τον Τζάκ Γκρήνουορθ και κατά την πάλη πού έτηκολούθησε, έσκότωσε τον αντίπαλό του ο όποιος τον είχε φέρει ίσως σε δύσκολη θέση.

—Αυτό θά μπορούσε να πιστευσθι αν βλέπαμε κάποια άναστασία έδώ μέσα, παρατήρησε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Δέν πιστεύω να άποστηρίξετε πως ο γυιός μου ήτύπησέ τον!

—Κάθε άλλο! Άν είχε άποκτονήσει θά βρισκόταν τό περίστροφό του. Ο γυιός σας δολοφονήθηκε. Είχε ένθερούς;

—Όχι. Μόνο φίλους.

—Τί γύρετε τέτοια ώρα μέσα στο μπάνιο;

—Κάθε βράδυ, όταν επέστρεφε, έμπαινε μέσα στο μπάνιο, έπλενε τά δόντια του και κατόπιν έπήγαινε να κοιμηθι.

—Ήταν γνωστό αυτό;

—Τί θέλετε να πíte. Οι γειτόνές σας και οι φίλοι σας ή οι έχθροί σας, γνωρίζουν ποιά ώρα πλένετε σας τά δόντια σας;

—Γνωρίζουν οι άπληρέτες μου.

—Δυό ύπηρετες έχω πού με ύπηρετούν από είκοσι χρόνων.

—Υπηρετρία;

—Όχι. Έχω μιά οικονομία πού ο πατέρας μου την πήρε από τό δωρεοκουείο. Είναι λίγα γρόνια μικρότερη μου. Σε ήλικία δηλαδή πού δέν πιστεύω να άφρονισθι να κάνει σίλουε.

—Έχω την έντύπωση πως δέν προηγήθι

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - ΝΤΑΛ

του φόνου ή παραμικρή πάλη. Μιά πάλη όσο και αν είναι ολιγόστιγμη, αφήνει ίχνη. Κατά τη γνώμη μου, ο γυιός σας πυροβολήθηκε από τον φεγγίτη του παραθύρου ενώ έπλενε τα δόντια του μπροστά στον καθρέφτη. Είμαι βέβαιος πως αυτό θα το αποδείξει και ή φορά του τραύματος. Φαίνεται άλλωστε πολύ καλά και χωρίς να σηκώσουμε το πτώμα και να το στηλώσουμε μπροστά στον καθρέφτη.

—Θα έπρεπε να αναβή πάνω στο παράθυρο για να πυροβολήσω από τον φεγγίτη. Τό παράθυρο βρίσκεται δυο μέτρα και μισό πάνω από το έδαφος. Ένας δολοφόνος εκτίθεται έτσι όσο και αν είναι τολμηρός; Δε θα φοβόταν μήπως τόν δούν;

—Μιά ερώτηση παρακαλώ. Οι ύπηρετες σας και ή οικονομός άκουσαν τόν πυροβολισμό;

—Όχι και αυτό μου φαίνεται περίεργο.

—Και είναι πραγματικά πολύ περίεργο γιατί... ούτε κανένας γείτονας τόν άκουσε... όπως πληροφορούμαι. Μιά στιγμή παρακαλώ... Και ανεβαίνοντας πάνω στο παράθυρο, έκυτταξε λίγες στιγμές στον δρόμο. Κατόπιν κατέβηκε και είπε με βεβαιότητα:

—Ο γυιός σας πυροβολήθηκε από κάποιο διαμέρισμα του δάθους εκείνου κεί του κτιρίου που βρίσκεται άπέναντί! Έτσι εξηγείται και το πως δεν άκούσθηκε ο πυροβολισμός!

Τό κτίριο αυτό είναι εγκαταλελειμμένο πρό είκοσι ημερών. Είναι ή βίλλα του αποστράτου συνταγματάρχου Μάκ Μπλούμερ, ο οποίος λείπει σε κάποια έπαρχία για υποθέσεις του. Η σύζυγός του, Έδιθ Μπλούμερ μένει στο Όλντ Μπρίτζ με την αδελφή της. Οι ύπηρετες όλοι έχουν πάρει άδεια και θα επιστρέψουν μετά την επιστροφή του συνταγματάρχου, όποτε θα επιστρέψει και ή σύζυγός του. Βλέπετε λοιπόν ότι είναι άδυστη και αυτή ή υποψία σας. Τόν γυιό μου μου τόν σκότωσε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

Στό άναμεταξύ, είχαν αρχίσει να ξεμερώνει και ή βίλλα πλημμύριζε από γείτονες και άλλους περιέργους μεταξύ τών οποίων ένας, έκίνησε έξαιρετικά τό ενδιαφέρον του Μάρτεν Ντάλ με την περιέργεια με την οποία παρακολουθούσε τις ένέργειες της δικαιοσύνης.

Ήταν ένας κιντός και άδύνατος άνδρας ακαθόριστης ηλικίας με γκριζό φαλλιδισμένο μουστακάκι, γκριζά μαλλιά και μονόκλ. Αίσθηση έκανε στον Μάρτεν Ντάλ τό γεγονός ότι ο άγνωστος αυτός είχε χλωμαίσει όταν αυτός ύπεστήριζε πώς τό θύμα είχε πυροβοληθεί από την άπέναντι βίλλα και ότι έτρεμε πολύ τό χέρι του όταν άναψε ένα τσιγάρο. Πλησιάζοντάς τον χωρίς να γίνει από αυτόν αντίληπτος, έπρόσθεσε ότι τό γκριζό μουστακάκι του ήταν ψεύτικο.

Δέν είπε τίποτα σε κανένα για την άνακάλυψή του. Ούτε σε αυτόν τόν Σούμερ. Άρχισε μόνο να παρακολουθή τις κινήσεις του. Ο άγνωστος, άναβε τό ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο. Στο διάστημα μιάς ώρας θα είχε καπνίσει δέκα τουλάχιστον τσιγάρα με χρυσό επιστόμιο. Παρατηρώντας πώς ο μεγάλος αυτός καπνιστής είχε τη συνήθεια να δαγκώνει τό τσιγάρο που καπνίζει, ο Μάρτεν Ντάλ έμείωσε ένα από τα άποσιγάρα του χωρίς να τόν αντίληφθί κανείς, τό τύλιξε προσεκτικά σε ένα χαρτάκι και τό έκρυψε στο χρηματοκιβώτιό του.

Κατά τις έπτά τό πρωί, ο άγνωστος έγκατέλειπε την βίλλα. Ο Μάρτεν Ντάλ τόν πήρε από πίσω. Ωστόσο, μόλις βγήκε στο δρόμο είδε τόν άγνωστο να ανεβαίνει σε μία ιδιωτική κούρσα και να άπομακύνεται όλο και

Ο Μάρτεν Ντάλ έτρεξε στην δική του και μόλις έπεχείρησε να τεθή εις καταδίωξιν του άγνωστου, διεπίστωσε κατάπληκτος πως και τα τέσσαρα λάστιχα του ήσαν προσφάτως τρυπημένα.

ΚΑΙ ΝΕΑ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Τήν έπαύριον της κηδείας του άτυχου Τζάκ Γκρήνουορθ, ο τραπεζίτης κλείδωσε την έμορφη έπαυλή του και πήρε τη γυναίκα του για να μείνουν στο μεγάλο των του Λονδίνου.

Δέν μπορούσαν πιά να ζήσουν μέσα στην βίλλα που είχε σκοταθί ή μοναχονιός του.

Τό ίδιο βράδυ, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έκανε δεύτερη διάρρηξη στην βίλλα, του εγκλήματος όχι όμως για να λείψει αυτή τη φορά. Τώρα έμεινε μία όλόκληρη ώρα μέσα στο δωμάτιο του δολοφονημένου, καί όταν βγήκε, γελούσαν και τα αυτιά του.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, κατά τις δέκα, Έδιθ Μπλούμερ, ή σύζυγος του άπο-

Και πέφτοντας σ' ένα κάθισμα, άναλύθηκε σε δάκρυα.

στράτου συνταγματάρχου Μάκ Μπλούμερ που είχε την έπαυλή του άπέναντι ακριβώς από την έπαυλή του τραπεζίτου Ουίλλιαμ Γκρήνουορθ, δέχονταν στο σπίτι της αδελφής της, στο Όλντ Μπρίτζ, την επίσκεψη ενός περιέργου τύπου.

Ήταν ένας άντρας ακαθόριστης ηλικίας, με γκριζά ρούχα, γκριζός κροτάφος, χοντρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας και με έλξη κάτω από τό άριστερό του αυτί, με ύψος μισοκακόμοιρου ανθρώπου, που κούτσαινε έλαφρά από τό άριστερό του πόδι.

Η Έδιθ Μπλούμερ έκυτταξε τόν έπισκέπτη της από τό κεφάλι ως τα πόδια:

—Ο τέξντλεμαν έπιθυμεί.

—Τήν αλήθεια μάνταμ.

—Δέν σας καταλαβαίνω.

—Θα με καταλάβετε. Θα πληροφορηθήκατε βέβαια τόν τραγικό θάνατο του νεαρού Τζάκ Γκρήνουορθ;

Η Έδιθ Μπλούμερ έγινε κίτρινη σαν τό λεμόνι!

—Μάλιστα. Είναι τρομερό. Ο νέος αυτός δολοφονήθηκε...

—Από τόν σύζυγό σας, διέκρινε ο περίεργος έπισκέπτης.

—Από τόν σύζυγό μου; Θέλετε ίσως κύ-

ριο να με τρελλάνετε;

—Κάθε άλλο μίσερ. Κατηγορείται ωστόσο ένας άθώος για τη δολοφονία αυτή και ο άθώος αυτός δέν είναι άλλος από τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Ναι. Έτσι άκουσα.

—Ξέρετε με ποιόν μιλάτε αυτή τη στιγμή;

—Όχι.

—Είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Σείς;...

—Εγώ! Έννοείτε λοιπόν ότι δέν μπορώ να φορτωθώ τό εγκλημα άλλου. Ο Τζάκ Γκρήνουορθ ήταν έραστής σας. Έκανα δεύτερη διάρρηξη και έχω στα χέρια μου όλη την άλληλογραφία σας.

Κατά την άπουσία του συζύγου σας ο όποιος όπως σείς και ο άτυχος Τζάκ Γκρήνουορθ πιστεύατε, πίστευε πές μένατε στην αδελφή σας, έδέχεσθo τόν έραστή σας στο σπίτι σας! Φαίνεται ότι ο σύζυγός σας πληροφόρηκε την άπιστία σας, ήλθε κρυφά πριν από σας στην έπαυλή σας, κρύφθηκε σε ένα δωμάτιο του δευτέρου πατώματος και όταν ο έραστής σας πήγε σπίτι του και μπήκε στο μπάνιο να πλύνει τα δόντια του όπως συνήθιζε, ο σύζυγός σας τόν έπυροβόλησε, τόν σκότωσε και έγκατέλειψε την έπαυλή του.

—Κύριο, λέει ή νέα γυναίκα, γνωρίζετε ένα μυστικό μου αλλά είμαι βεβαία πως δέν θα με εκθέσετε γιατί έχω άκούσει να μιλούν για τα ευγενικά σας αισθήματα. Ομολογώ πως ο άτυχος Τζάκ ήταν έραστής μου. Οποιαδήποτε γυναίκα στη θέση μου θα είχε έραστή και θα ήταν δικαιολογημένη. Ο σύζυγός μου όμως ούτε για μία στιγμή δέν ύποψιάσθηκε τίποτε. Είναι ευτυχής μαζί μου και ή άποκαλύψη αυτού του μυστικού θα τόν κλονίσει φοβερά. Και τώρα κύριο «Λωποδύτη-Φάντασμα» κυττάξε παρακαλώ τη φωτογραφία του συζύγου μου και πείτε μου αν ο άνθρωπος αυτός ήταν δυνατό να δολοφονήσει.

Και λέγοντας, έβγαλε από ένα συτγάρι μία φωτογραφία και τόν την έδωσε.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έμεινε με άνοιχτό τό στόμα.

—Αυτός; Αυτός είναι ο σύζυγός σας;

—Μάλιστα...

Η φωτογραφία έδειχνε έναν άνδρα πενήντα περίπου χρόνων με την στρατιωτική του στολή, με τό παρόσημό του, άπαίσινα παραμορφωμένο από τραύμα προσώπου και χωρίς χέρια!

—Σείς; Σείς ζήτε μ' αυτό τόν άνδρα;

—Μάλιστα και σας τονίζω πως τόν αγαπώ και πως τόν εκτιμώ. Έπιμένετε, λοιπόν, ακόμη ότι αυτός ο άνθρωπος που τόν λείπουν και τα δυο χέρια έπυροβόλησε και έξεκοιλουθείτε να με καταδικάσετε γιατί ανήν γυναίκα συμπάθησα και έγώ ένα χαριτωμένο νέο χωρίς, όμως, να παύσω από τόν να εκτιμώ και να αγαπώ τόν δύστυχο σύζυγό μου;

—Όχι, μίσερ. Κάθε άλλο παρά πιστεύω πιά τό τέτοιο πράγμα. Σας συγχαίρω, μάλιστα, για τα ευγενικά σας αισθήματα και σας ζητώ συγγνώμη εάν για μία στιγμή πέρσατε από τό μυαλό μου μία τέτοια ύποψια. Από

αυτή τη στιγμή με έχετε άφωτισμένο φίλο σας. Οτι δήποτε σας συμβή τό δυσάρεστο εις τό μέλλον, θα με βοηθή άπρόσκλητο στο πλευρό σας. Σας θαυμάζω μίσερ, τώρα δέ σας ύπόσχομαι να άναστατώσω τό Λονδίνο για να ανακαλύψω τόν δολοφόνο του νέου που είχατε συμπάθει. Έπιτρέψατέ μου να σας παραδώσω τις έπιστολές σας που βρήκα στα συτάρια του.

—Ω! Πόσο με άνησυχούσε ή ύπαρξις αυτών των έπιστολών! Πώς να σας εύχαριστήσω;

—Έξακολουθώντας να έχετε πάντα τα ίδια ώραια αισθήματα. Και όμως μίσερ.

Έξακολουθώ να είμαι βεβαίως πως ο άτυχος νέος πυροβολήθηκε μέσα από τό σπίτι σας! Ημουνά εκεί! Έκλεβα την στιγμή που δολοφονήθηκε και δέν άκουσα τόν πυροβολισμό!

—Για να είμαι ειλικρινής μαζί σας θα σας όμολογήσω πως και έγώ ύποψιάζομαι τό ίδιο πράγμα! Ο δολοφόνος γνωρίζοντας τις συνήθειες του Τζάκ και γνωρίζοντας ότι ή βίλλα μου ήταν έρημη, κρύφθηκε από νωρίς μέσα σ' αυτήν και έξετέλεσε τό εγκλημα του, όπως σείς ύποστήρίζετε!

—Πώς τό ύποψιάζεσθε αυτό;

—Ο σύζυγός μου δέν καπνίζει και κανένας άνδρας δέν έμπαινε στο σπίτι μου. Ούτε οι ύπηρετες μου καπνίζουν.

—Λοιπόν;

—Σ' ένα δωμάτιο του δευτέρου πατώματος, στο δάθος, που βλέπει προς την έπαυλή Γκρήνουορθ, βρήκα σε μία σταχτοδόχο άφθονα άποσιγάρα!

—Με χρυσό επιστόμιο;

—Μάλιστα. Πώς τό μαντεύσατε;

—Θα σας εξηγήσω άργότερα. Υπάρχουν αυτά τα άποσιγάρα ή τα πετάξατε;

—Τά άφησα για να ρωτήσω άργότερα τούς ύπηρετες...

—Είναι ευτύχημα μίσερ. Αυτά τα άποσιγάρα θα είναι, άσφαλώς, σαλιωμένα και δαγκωμένα...

—Πώς τό ξέρετε;

—Και αυτό θα σας τό άργότερα. Για την ώρα σας λέω μόνο, ή μάλλον σας βεβαιώνω ότι τα άποσιγάρα αυτά θα περάσουν τις χειροπέδες στα χέρια του δολοφόνου.

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Τό ίδιο βράδυ, ο Μάρτεν Ντάλ έτρωγε με τόν Σούμερ στην «Λέσχη τών Ζωοφίλων» στον οποίον και έλεγε ξαφνικά μόλις έσερβιρίσθηκε ο καφέ:

—Αύριο Σούμερ, τό βραδάκι, θα σου παραδώσω τόν δολοφόνο του Τζάκ Γκρήνουορθ.

—Σύ; Πώς;

—Είναι τό μυστικό μου. Σε παρακαλώ μόνο, από τις έπτά τό βράδυ, να μη τό κουνήσης από τό γραφείο σου. Να περιμένεις, έστω και ως τό πρωί, τηλεφώνημά μου.

—Δέν μου λές τουλάχιστον...

—Τίποτα...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, όλες οι έφημερίδες δημοσίευαν την παρακάτω έντυπωσιακή είδηση κατόπιν συνεννόησης τών διευθυντών με τόν Μάρτεν Ντάλ:

«Πληροφορούμεθα ότι ή άστυνομία έδρίσκεται επί τα ίχνη του δολοφόνου του άτυχού Τζάκ Γκρήνουορθ και ότι επίκεινται από της μιάς στιγμής εις την άλλην ή σύλληψίς του. Η άστυνομία έτέθη επί τα ίχνη του χωρίς εις τα άποσιγάρα του τα όποια εύρέθησαν έξωθι της τραγικής έπαύσεως. Ο δολοφόνος είναι, κατά πάσαν πιθανότητα, έένος γιατί καπνίζει τσιγάρα αϊγυπτιακά, πολυτελείας, τό όποια είναι άγνωστα εις την Αγγλίαν. Η τα έφερε μαζί του από την Αϊγύπτου. Η δέν ήμπορεί να συνήθισα τα άγγλικά και λαμβάνει αυτά ταχυδρομικά».

κώς εξ Αϊγύπτου. Ύποσώθηκε θα κρητίσωμεν ένήμερους τούς άναγνώστας μας τών ένεργειών της άστυνομίας προς ανακάλυψιν και σύλληψιν του».

Κατά τις δέκα τό βράδυ, χτύπησε τό τηλεφώνο του Σούμερ ο όποιος ξεμέρμασε με άνυπομονησία τό άκουστικό:

—Άλλό-άλλό! Ο ίδιος. Γιατί σου Μάρτεν! Τι; Τόν κρατάς; Που; Στην βίλλα του συνταγματάρχου Μπλούμερ; Τι γύρευε εκεί μέσα; Τα άποσιγάρά του; Μπαράβο σατανά! Φθάνω με την τιμητική συνοδεία. Σε λίγο. Καλά, θα περάσω να παραλάβω και τόν τραπεζίτη Γκρήνουορθ. Τι; Θα δηλώσης πως τό σχέδιο τό καταστρώσαμε μαζί; Εύχαριστώ, Μάρτεν!...

Σε μία ώρα, ένα μεγάλο αυτοκίνητο της «Σκότλαντ-Γουάδ» σταμάτησε έξω από την βίλλα του συνταγματάρχου Μπλούμερ και κατέβαιναν από αυτό ο Σούμερ, ο Γκρήνουορθ, δικαστικοί και κουστωδία άστυνομικών.

—Σας παραδίδω, κύριοι, τόν δολοφόνο, λέγει ο Μάρτεν Ντάλ, δείχνοντάς τους ένα χλωμό νέο με λεπτά χαρακτηριστικά. Είναι περιττό να τού περάσετε τις χειροπέδες; Γιατί όμολόγησε ήδη και γιατί δέν θα επιχειρήση να δραπέτευσθ. Προσέξτε μόνο να μην αυτοκτονήσει. Τό σχέδιο της άνακαλύψεως και σύλληψής του τό κατέστρωσα με τόν ίνσπéκτορ Σούμερ. Και ιδού πώς. Ο νέος αυτός έκανε την άπειροκαψία να μεταμειληθί και να μπη στην βίλλα του Γκρήνουορθ όταν αυτή ήταν πλημμυρισμένη από κόσμο πριν ακόμη μετατοπισθί τό πτώμα του θύματός του. Τόν ύποψιάσθηκα, με κατάλαβε και έφυγε με τό αυτοκίνητό του άφοπύ μου τρύπησε τα λάστιχα του αυτοκινήτου μου για να μη μπορέσω να τόν καταδιώξω. Έμάζεψα από καταγής ένα άποσιγάρο του. Ο νέος αυτός σαλιώνει τό τσιγάρο καπνίζοντάς το και τό δαγκώνει. Είχα, λοιπόν, στα χέρια μου τα άποσιγάματα όχι τών δακτύλων του αλλά τών δοντιών του. Είχα και τό σάλιο του. Όπως δέν ύπάρχουν δυο άνθρωποι με τα ίδια δακτυλικά άποσιγάματα, έτσι δέν ύπάρχουν και δυο με τα ίδια δόντια, τό ίδιο αίμα και τό ίδιο σάλιο. Η έπιστημονική εξέταση του σάλιου τον πού έπήγε τό άποσιγάρο και τρεις μήνες άργότερα αν γινόταν, θα τόν έπρόδιδε. Πληροφορήθηκα με τόν Σούμερ, είναι μυστικό μας πως, ότι μέσα σ' αυτήν την έπαυλή βρέθηκαν άποσιγάρά του. Τόν τρομοκρατήσαμε με τις έφημερίδες. Με την βεβαιότητα ότι άπόψε θα έρχόταν στην έρημη έπαυλή από την όποια έξετέλεσε τό θύμα του, για να πάρη τα άποσιγάρα που είχε άφψει, ήλθα πρώτος και τόν περίμενα κρυμμένος πίσω από ένα παραπέτασμα. Οπως ο Σούμερ κι ήγώ λογαριάζαμε, ήλθε κατά τις δέκα και ένφ προχωρούσε στην σταχτοδόχο να πάρη τα άποσιγάρά του, ένοιωσε την κίνηση τού ασφαιρου περιστρόφου μου στον κροτάφο του. Παραδόθηκε και όμολόγησε. Σας τόν παραδίδω.

Ο Τραπεζίτης Γκρήνουορθ πληρώσε πελιδνός τό νέο:

—Γιατί μου σκότωσε τό καλό μου τό παιδί;

—Γιατί ήξερα πόσο τό αγαπούσε και ήθελα να σε πληρώσω κατάκαρδα.

—Έμένα; Γιατί; Τι σου έκανα έγώ;

—Μου σκότωσε την μητέρα μου που την λάτρευα.

—Εγώ; Ποιά ήταν ή μητέρα σου;

—Τό όνομά της ήταν Κορνίτα και έγώ είμαι παιδί σου!

Μιά σπαρταχτική κραυγή άκούσθηκε και ο τραπεζίτης έπεσε σχεδόν άναίσθητος σε ένα φωτεινό ένφ ο νέος εξακολουθούσε:

—Νέος, ο άνθρωπος αυτός έλάμβανε την μητέρα μου στην Αργεντινα και την έγκατέλειψε με έμένα στην κοιλάδα. Από

ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ ΟΛΟΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΗ ΚΑΝΕΙΣ!...

Η ή ιστορία ενός χιλιάρικού

Να και μία ιστορία που μοιάζει λίγο σαν τα «μαθηματικά προβλήματα» που δημοσιεύει ή «Εβδομάς» στην σελίδα των παιχνιδιών:

Σε μία πόλη έχει πέσει τρομερή κρίση. Δουλειές δέν είχε καθόλου, κι' όλος ο κόσμος ήταν καταχρεωμένος... άλλη-λεγγύως.

Έτσι, ο χασάπης είχε να παίρνει από τόν ξενοδόχο 1000 φρ. Άλλά και ο χασάπης χρωστούσε στον ράφτη του 1000 φρ. και έπειδή δέν τόν πλήρωνε ο ξενοδόχος, δέν πλήρωνε κι' αυτός τόν ράφτη. Ο ράφτης πάλι άρρώστησε και μην παίρνοντας λεφτά από τόν χασάπη, χρεώθηκε κι' αυτός στον γιατρό άλλα 1000 φρ. Άλλά ο γιατρός, είχε ανάγκη από τα 1000 αυτά φρ. γιατί χρωστούσε τού ξενοδόχου για ένα γεύμα που είχε κάνει κάποτε σε κάτι φίλους του.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν έφθανε στο ξενοδοχείο ένας ταξιδιώτης. Αυτός είχε ως μόνη άποσκευή μία βαλίτσουλα και ο ξενοδόχος για να εξασφαλισθί τού ζήτησε να τού καταθέσει ένα χιλιάρικο έναντι τού λογαριασμού του. Πράγμα που συνηθίζεται στο μέρος εκείνο. Ο ταξιδιώτης δέχθηκε κι' ο ξενοδόχος πήρε τό χιλιάρικο. Την άλλη μέρα, όμως, ο χασάπης ξαναπήγε στον ξενοδόχο κι άρχισε να τού ζητά με περισσότερη έπιμονή τα λεπτά του.

Και έγινε τόσο φορτικός που στην άτελεισία του ο δυστυχισμένος ο ξενοδόχος βγάξει και τού δίνει τό χιλιάρικο της παρακαταθήκης.

Στό δρόμο ο χασάπης συναντά τόν ράφτη του, ο όποιος τού φορτώθηκε άμέσως και τού ζητά τό χρέος του. Ο χασάπης βγάξει τότε και τού δίνει τό χιλιάρικο. Ο ράφτης παίρνει τα λεφτα και τρέχει χαρούμενος στον γιατρό του τόν όποιον και έξοφλεί.

Δέν είχε ακόμη καλά-καλά πάρει στα χέρια του τό... πολύπληγγο χιλιάρικο ο γιατρός και εμφανίζεται ο ξενοδόχος. Κλαίοντας τού ζητά να τόν πληρώση γιατί βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

Συγκινημένος ο γιατρός, βγάξει και τού δίνει τό χιλιάρικο που μόλις είχε εισπράξει.

Ο ξενοδόχος παίρνει τό χιλιάρικο και τρέχει στο ξενοδοχείο του. Και ήταν ήδη καιρός, γιατί ο πελάτης του είχε δηλώσει στην ύπηρεσία ότι θάφευγε σε μισή ώρα.

Έτσι ο ξενοδόχος δέν έξετέθη στον πελάτη του και πλήρωσε συγχρόνως και τό χρέος του!

την πίκρα της ή μητέρα μου έγινε φθιστική. Ημουνά όχτώ χρόνων όταν πέθανε. Πόσο τη λάτρευα τη υπέροχη μου! Πριν πεθάνη άφησε στο συμβολαιογράφο και κηδεμόνα μου μία έπιστολή για μένα για να μου δαθί μόλις γίνει είκοσι δύο χρόνων. Στην έπιστολή αυτή μου έγραψε τό δάμα της και με ώρκιζε να εκδικηθώ. Κι' ενώ έξετέλεσα την τελευταία της έπιθυμία. Γι' αυτό σκότωσα.

Και πέφτοντας σ' ένα κάθισμα ο δολοφόνος αναλόθηκε σε δάκρυα.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

«Χριστός 'Ανέστη!»

Οι καμπάνες των εκκλησιών διαλαλούν απ' άκρη σ' άκρη για μια ακόμη φορά το χαρμόσυνο άγγελμα: «Αναστήθηκε ο Χριστός!»

Η ζωή νίκησε τον Θάνατο. Η 'Αγάπη συντρίψε το Μίσος.

Και μέσα στις καρδιές μας που έχουν νεκρωθεί από τη βιοπάλη, μέσα στις ψυχές μας που λύγισαν από τις συμφορές ανθίζει σαν ένα νεοβλαστο άνοιξιότικο μπουμπούκι η 'Ελπίδα. Η έλπίδα για μια επαύριον καλύτερη, φωτεινότερη, πιο χαρούμενη.

Ο Θεάνθρωπος που θυσιάστηκε για μας, που φορτώθηκε στους ώμους του το άσχημο φορτίο των αμαρτιών, της κακίας και του φθόνου των ανθρώπων, που υπέστη τον μαρτυρικό θάνατο της Σταυρώσεως, νίκησε θριαμβευτικά τον 'Αδη και ανέβηκε στους ούρανους.

Μια αγαλλίαση πλημμυρίζει την σκέψη μας στην 'Ανάστασή Του. Και την καρδιά μας χαϊδεύει με καινούργια όρμη κάποιο όνειρο μακρυνό, νοσταλγικό κι' ανεκπλήρωτο, όπως όλα τα όνειρα... Κι' αναστήνεται μέσα μας κάποια ελπίδα φευγαλέα που δεν πρόφθασε καν να πάρη μορφή και συντρίφθηκε απ' το πέρας του άδυσώπητου χρόνου... Κάποια χαρά που δεν τη νοιάσαμε ποτέ, μά που δεν μπορεί παρά νάρθη μια μέρα και για μας....

Σήμερα είναι η μέρα της 'Αγάπης και της Καλωσύνης. 'Ας συγχωρήσουμε τους εχθρούς μας, ας ξεχάσουμε ότι μας πίκρανε, ας σβύσουμε τα μίση και τις κακίες. 'Όλοι εμμαστε αδελφοί. Για όλους μας σταυρώθηκε κι' αναστήθηκε ο Θεός μας.

'Ας δώσουμε τα χέρια ο ένας στον άλλον κι' ας ψάλλουμε όλοι μας με αγαλλίαση και πίστη: «Χριστός 'Ανέστη!»

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΕΜΠΡΙΜΕ

Η μόδα μας προσάγει έφέτος τόσο ωραία ύφασματα που νομίζει κανείς ότι ένας μεγάλος ζωγράφος χρησιμοποίησε πάνω σ' αυτά όλα τα χρώματα της παλέτας του.

Μοιάζουν με ύφασματα παραμυθένια και θαμπώνουν τα μάτια με τους πιο πλούσιους, τους πιο ποικίλους τους πιο άρρεστους χρωματισμούς.

Τό επιπαινεθί θριαμβεύει. Και φυσικά, δίνει στα λουλούδια μια εξέχουσα θέση, είτε

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

είναι ζωγραφισμένα να με την αρίθεια των παλαιών ζωγράφων είτε αντίθετως αν σχεδιάζονται με τον σύνθετο τρόπο της μοντέρνας τεχνοτρο-

πίας.

Άλλα μοτίφ, ανοιχτόχρωμα σε σκούρο φόντο, φαίνονται εμπνευσμένα από την τέχνη των «σμάλτων». Τα σχέδια αυτά παριστάνουν φύλλα στον άνεμο, πεταλούδες, μικρές σημαυλίες, και ζωάκια άρχίζοντας από τον σκύρο και φθάνοντας έως τον έλέφαντα.

Οι τρυφερές ψυχές θ' αναγνωρισθούν από τις μικρές καρδιές που θα είναι σχεδιασμένες στα έμπριμέ των και που θυμίζουν τις καρδιές που χάραξαν οι περασμένες γενεές με χέρια που έτρεμαν στον φλοιό των δέντρων.

Θα δούμε ακόμη και σιγνές μυθολογικές. Τέλος, σαν γνήσιες κόρες της Εύας, θα φέρουμε και άναπαυστάσεις του Παραδείσου.

Έξ άριστερών προς το δεξιά: Φόρεμα από χοντρό κρέπ μπλέ έμπριμέ με κόκκινο, μαύρο και άσπρο. Ζώνη κόκκινη ζωηρόχρωμη. — Ταίε ε έμπριμέ μαρίν και λευκό.

— Άνσάμπλ (φόρεμα και μπλεζόν) από κλοκέ ρεβερίμπλ μαρίν και λευκό. Ζώνη από γυαλιστό δέρμα κόκκινο. — Φόρεμα από κρέπ έμπριμέ γαρνιρισμένο με πλισέ.

Η άνατολική τέχνη παρουσιάζει μεγάλη επίδραση. Σε ώρισμένα ύφασματα οι έμπνεύσεις από το Κανμποτζ και την Περσία είναι άναμφισβήτητες.

Βλέπουμε ακόμη πολλά γεωμετρικά σχέδια. Έκείνο όμως που χαρακτηρίζει την σημερινή μόδα είναι οι άφθονες ρίγες που διακοσμούν τόσο ωραία τα φορέματα και τα μαντώ.

Για τα άνσάμπλ σας θα προτιμήσετε τα βουάλ ντέ λαίν έμπριμέ. Και θα διαπιστώσετε ακόμη ότι πολλά ύφασματα για το βράδυ είναι έμπριμέ με χρυσά.

Ένα μονόχρωμο ταγιέρ μπορεί να συμπληρωθεί θαυμάσια με μια μπλουζα έμπριμέ, στους πιο ποικίλους χρωματισμούς.

Για το άπόγευμα, συνηθίζεται η ρεδιγκότα που εφαρμόζει σχεδόν στο σώμα, αλλά φαεινεί έλαφρά προς τα κάτω. Γίνεται από πολύχρωμα έμπριμέ με μοτίφ μεγάλης φαντασί. Συνοδεύεται τότε μ' ένα φόρεμα μονόχρωμο με άπλη και διακριτική κούπ. Θα επιτύχετε όμως επίσης μια ωραιότατη έμφάνιση με φόρεμα έμπριμέ ζωηρόχρωμο συνδυόμενο με μια ρεδιγκότα από γκρό-γκραίν μονόχρωμο.

Τό βράδυ, σ' ένα φουερνέ άκν σατέν μαύρο, ή μουσελίνα έμπριμέ με άγρολούλουδα δίνει ωραιότατες φαρδιές φούστες. Πρέπει να σημειώσουμε ακόμη και πολυάριθμα ζερσέ έμπριμέ καθώς και ωραιότατους άνθισμένους ταυτάδες.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Θα δούμε πολλά γκρί έφέτος που θα χρησιμοποιηθούν ως φόντα σε ωραιότατους χρωματιστούς συνδυασμούς.

□ □

Μια φούστα από διαφανέστατο τουλί έμπριμέ επάνω από μια κομπιναιζόν από κρέπ μαύρο, κάνει πολύ κομψή έντύπωση.

□ □

Τό άσπρο και το μαύρο είναι πάντα της μόδας και ο επιτυχημένος συνδυασμός των δύο αντίθετων αυτών χρωματισμών μας παρουσιάζεται, την άνοιξη αυτή, σε εξάισιες τουαλέτες από ταφτά μαύρο με άμπριμέν και κοντά μανίκια από λευκή δαντέλλα. Μια γραβάτα από γκρό-γκραίν πρσίνο δένεται στον γαικά και δίνει μια ζωηρόχρωμη νότα στην ωχρότητα της δαντέλλας.

□ □

Οι τουαλέτες κι' οι έσάρπες είναι τα συνηθισμένα συμπληρώματα των καπέλων. Οι έσάρπες γίνονται κάποτε από ταφτά με

σελίδες

«ένκρυστασιόν» από γκρό-γκραίν που παριστάνουν λουλούδια, φύλλα ή μοτίφ φαντασί. Άλλοτε πάλι έχουν κεντήματα από μεταξι που θυμίζουν το μοτίβο του καπέλου: λουλούδια, φτερά, κομήματα ή πουλιά.

□ □

Τα σενδόνια από βατίστα ρόζ θα γαρνιρισθούν με άπλικασιόν από μπάντες σατέν του ίδιου ρόζ.

□ □

Για το τοσί, το πιο χαριτωμένο τραπεζομάνηλο είναι από οργαντίνα ζωγραφισμένη με λουλούδια ή φρούτα.

Για τη μέση του τραπέζιου είναι πάντα κομψό ένα «καρρέ» ή ένα «στοργγγυλό» από δαντέλλα.

□ □

Μεταξύ των χρωμάτων που θα επικρατήσουν το καλοκαίρι σημειώνουμε το κόκκινο-μπρίκ και το μελιτζανί.

□ □

Πολλά κομήματα είναι εμπνευσμένα από την αινυπτική τέχνη των Φαραώ.

□ □

Για το βράδυ θα δούμε λουλούδια καρφωμένα στα μαλλιά, καθώς και μικρές πεταλούδες με άστραφτερά φτερά.

□ □

Η βραδυνη τουαλέτα από τουλί μαύρο θα γαρνιρισθεί με χρυσά άστρα.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΜΑΓΕΙΡΙΤΣΑ

Κανείς μας δεν άγνοεί την πασχαλινή σούπα, την κοινώς λεγομένη μαγειρίτσα, διότι κάθε Έλλην που σέβεται τον έαυτόν του θα την έδοκιμάσε μετά την ιεροτελεσίαν της 'Αναστάσεως, αλλά το ζήτημα είναι πώς κατασκευάζεται;

Ίδου λοιπόν ο καλλίτερος τρόπος: 'Από το άρνι του Πάσχα παίρνουμε τα πόδια και την κοιλιά και αφού τα καθαρίσουμε και τα πλύνουμε καλά, τα ξεματίζουμε με ξεματιστό νερό κι' έπειτα τα ρίχνουμε σε χλιαρό νερό και τα αφήνουμε να βράζουν προσθέτοντες το άνάλογο αλάτι και μιαν κουταλιά του γλυκού άλεούρι, το όποιον διαλύουμε φυσικά σε κρύο νερό.

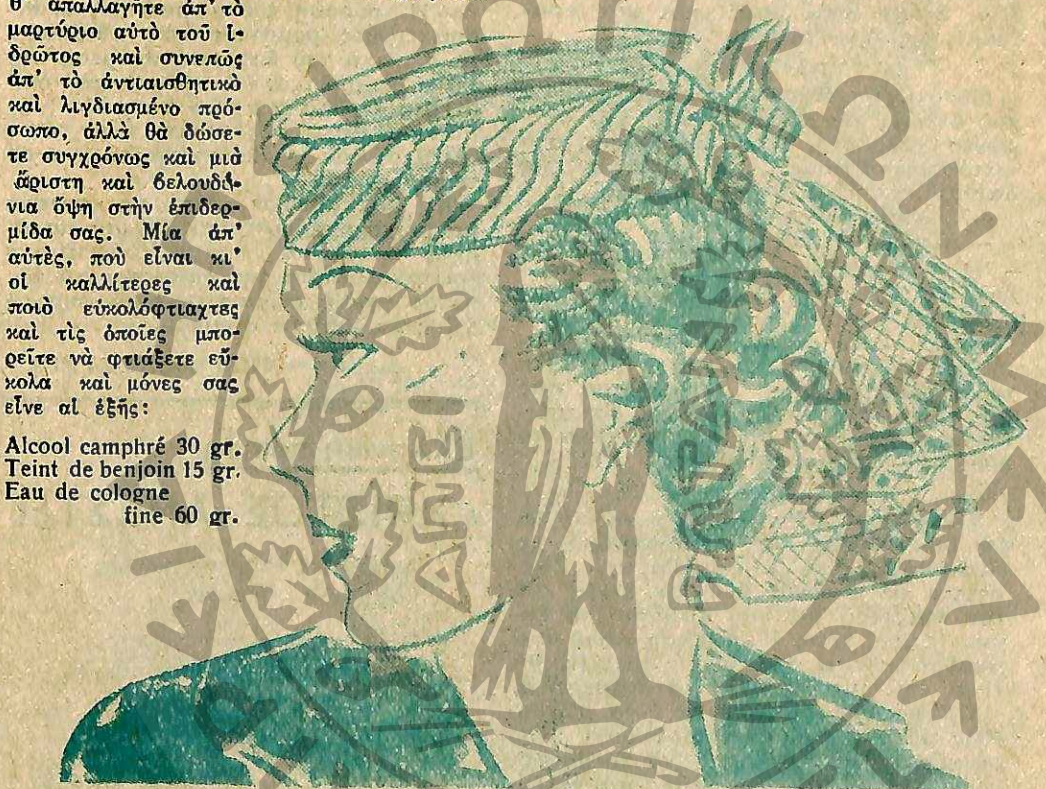
Έν τώ μεταξύ λαμβάνουμε από τα λοιπά έντόσθια όλίγον σηκέτι άντεράκια και πλεμόνια, τα καθαρίζουμε κι' αυτά, κατόπιν δέ τα κόπτουμε ψιλά και τα θέτουμε εις την κατσαρόλα με δυο κουταλιές της σούπας βούτυρο και μια χούφτα φιλοκομμένα χόρτα, δηλ. μαϊντανό, φρέσκο κρεμμυδάκι και άνιθο. Τα αφήνουμε να κοκκινίσουν, και κατόπιν προσθέτουμε και όλα τα άλλα τα βράζοντα εις την άλλη κατσαρόλα, τα όποια σημειωτέον πρέπει να έχουν βράσει μόνα των επί 30-40 λεπτά της ώρας. 'Αφού όλα μαζι βράσουν καλά, τα περνούμε από τρυπητό

Αυτή ή λουσιόν χρησιμοποιείται μετά το πρωινό πλύσιμο του προσώπου που πρέπει να γίνεται με δροσερό νερό. Μόνον τις παγερές μέρες τον χειμώνα πρέπει το νερό για το πρωινό πλύσιμο του προσώπου έλαχιστα να χλιαίνεται... Την άνωτέρω λουσιόν λουσιόν πρέπει όταν άρχίσετε να την χρησιμοποιήσετε στην άρχή άραιωμένη με λίγο νερό. Την άραίωση αυτήν όμως πρέπει να την κάνετε την στιγμή της χρήσεως. 'Ας πάρουμε ως μέτρον ένα ρακοπότηρο. Θα βάψετε στο ρακοπότηρο μιση ποσότητα λουσιόν και μιση ποσότητα νερού. Μ' ένα βαμβάκι τότε περνάτε όλο σας το πρόσωπο. 'Όσο περνούν οι μέρες δάψετε περισσότερο απ' την λουσιόν και λιγώτερο νερό ούτως ώστε στον μήνα να χρησιμοποιήσετε την λουσιόν αυτούσιο χωρίς καμμία άραίωση.

Αν τυχόν όμως μετά την παρέλευση άρκετού χρόνου απ' την χρησιμοποίησή της παρατηρήσετε ότι το δέρμα σας άρχίζει να στεγνώνη και να ξανάρχεται στο φυσιολογικό δηλ. δεν παρατηρείται πια ή υπεριδρώση και δεν λιγδιάζει τότε πλέον πρέπει ν' άραιώσετε την χρήση της. Αν έως τρεις φορές την εβδομάδα άρκουν για να διατηρήσετε το δέρμα σας στην φυσιολογική του κατάσταση δηλ. μέτριο. 'Επαναλαμβάνω και τονίζω ότι όταν μιλω περί υπεριδρώσεως και λιπαρότητας του δέρματος έννοώ όταν γενικώς το πρόσωπο είναι λιπαρό και παρουσιάζει λιγδιασμένη όψη κι' όχι μόνον στη μύτη και στο πηγούνι. Γιατί φυσιολογικώς στα μέρη αυτά είναι πάντα λιπαρότερο απ' την ποιότητα του υπόλοιπου δέρματος έφόσον εκεί υπάρχουν οι μεγαλειέτεροι σχετικώς κορητικοί του πόροι. Συνεπώς μπορεί να γυαλίξη μόν ή μύτη και το πηγούνι αλλά νάναί ξηρόν το υπόλοιπον δέρμα, όποτε και δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ή άνωτέρω λουσιόν, παρά μόνον όταν γενικώς επαναλαμβάνω, το δέρμα είναι λιπαρό και λιγδιασμένο.

Στο έπόμενον άλλη συνταγή και συνέχεια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 gr.
Eau de cologne
fine 60 gr.

Μια κομψότατη ψάθινη τόκα με βουα λέττα τοποθετημένη προς τα πίσω.

Ένα περιπετειώδες Πάσχα

(Συνέχεια από την σελίδα 12)

αλλά είναι κλεισμένοι όλοι μου οι γυροί. Κι' ο νέος που δέχθηκε κατάμουτρα την προσβολή, ωρκίστηκε να εκδικηθῇ. Έγώ είμαι εκείνος που προσβάλατε...

—Τελοπάντων, τι ζητάτε από μένα; Ξαναρωτά με περισσότερη νευρικότητα η πρωταγωνίστρια και τὰ καστανά μάτια της πετούν σπίθες.

—Όχι μεγάλα πράγματα. Νά μ'ας συντροφέετε απλούστατα για δυό μέρες στο γιότ μου που τόχω θαφτίσει με το όνομά σας. Θέλουμε να γιορτάσουμε, οι φίλοι μου κι' εγώ, το Πάσχα μαζί σας. Νά κάνουμε μαζί 'Ανάσταση, να τσουγκρίσουμε κόκκινα αυγά... Αυτή την στιγμή που σ'ας μιλάω, τὸ γιότ σαλπάρει. Τὰ μεσάνυχτα, θὰ ἀναστήσουμε μαζί. Έχετε ένα διμέρισμα στην διάθεσή σας. Κανείς από μ'ας δὲν θὰ σ'ας ἐνοχλήσῃ με ἐρωτοτροπίες. Θέλωμε μόνο την συντροφιά σας. Την θέλωμε όμως ἀπόλυτη, γιὰ μ'ας, χωρίς νὰ τὴν μοιραστούμε με ἄλλους... Την Τριτη τοῦ Πάσχα θὰ ξεναγηθῇτε στο ὑψόλαν του αὐτοκινήτου σας...

—Μὰ αὐριο τὸ ἀπόγευμα, τὸ θράδου ἔχω παράσταση! Πρεμιέρα! Πῶς θ' ἀνεθῇ ἔργο χωρίς ἐμένα που πρωταγωνιστῶ;

—Νὰ μ'ας ἐπιτρέψετε, δεσποινὶς Χαντά, νάχομε κι' ἐμεῖς τὸν ἐγωισμό μας... Θυσιάστε μερικὰς ἐκατοντάδας θεατῶν γιὰ τὸ χατήρι τριῶν θαυμαστῶν σας...

—'Αδύνατον!

—'Αν νομίζετε πῶς ἔχετε θρῆ τρόπο νὰ ταξιδέψετε με τὴν δύναμη τῆς σκέψης, πάει καλά. 'Αλλιῶτα, μπορεῖτε νὰ ἀπογοητευθῇτε προκαταβολικῶς. Σ'ας ἔχομε μαζί κι' ἐμεῖς... καὶ σ'ας κρατούμε, ὡς τὴν Τρίτη!

■ ■

Μεσάνυχτα. Κάτω ἀπ' τὸ σεληνόφως που δείχνει τὴν θάλασσα σάν ἓνα ἀπεραντο καθρέφτη, τέσσαρες σκιές, στο κατάστρωμα τοῦ γιότ, ἀνάβουν τὶς λαμπάδες τῆς 'Αναστάσεως...

—Χριστὸς 'Ανέστη!

—'Αληθῶς 'Ανέστη!

Ἡ 'Ηρώ, θέλοντας καὶ μὴ—μὴ μάλ'λον, ἀν καί... μὴ θέλοντας—τσουγκρίζει αὐτὰ με τοὺς ἀπαγωγείς της.

—Δυὸ μέρες συντροφιά θὰ μ'ας κρατήσετε, ξεναλέει ὁ γιότμαν. Καὶ γιὰ νὰ μὴ θεβηλώσουμε τὸ πέρασμά σας ἀπ' τὸ γιότ μας, ἓνα χρόνο θὰ ταξιδέψουμε χωρίς νὰ πατήσῃ γυναίκα τὸ πόδι της στο κατάστρωμα...

■ ■

Ὁλομόναχη σὴν καμπίνα τῆς Ἡρώ εἶναι θυβισμένη σὲ σκέψεις περὶ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ρόδινες. Σκέπτεται με ἀγωνία πῶς ἀν λείψῃ ἀπ' τὴν πρεμιέρα θὰ πάῃ χαμένο τὸ ἔργο. Έγινε τόση διαφήμιση που μὴ ἀναβολή, ἔστω καὶ δυὸ ἡμερῶν, θὰ εἶναι ἐπιζημία ἀν ὄχι καταστρεπτική.

Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὸ σκάσῃ. Πῶς ὅμως; 'Απ' τὸ παραθυράκι τῆς καμπίνας τῆς διακρίνει νὰ τρεμοσβύουν κάπου σὴν παραλία τὰ τελευταῖα κερὰ τῆς 'Αναστάσεως. Ὡστε τὸ γιότ δὲν ἀπέχει ἀκόμα πολὺ ἀπ' τὴν παραλία... Αὐριο ὅμως θὰ εἶναι

ἀργά. Πρέπει νὰ δράσῃ ἀμέσως. Πῶς; Ἡ 'Ηρώ δὲν διστάζει οὔτε στιγμή. Περνὰ τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ παραθυράκι... περνὰ καὶ τοὺς ὤμους της... πῆζεται λίγο, κατορθώνει ὅμως νὰ περάσῃ...

Πλούφ! Τὶ ζεστὴ που εἶναι ἡ θάλασσα...

Κολῶμι ξέρε... Εὐτυχῶς που δὲν τὴν ἀντελήφθη κανένας ἀπ' τὸ γιότ. Στὴν ἀρχή, ἡ 'Ηρώ κολυμπᾷ με ἀπλωτὲς κι' ὅταν θρίσκειται σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπ' τὸ γιότ, ξεπλώνεται ἀνάσκελα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ... Καὶ πάλι συνεχίζει τὸ κολῶμι... "Ελα ὅμως που ἡ ἀπόσταση ἀπ' τὴν ξηρὰ φαίνεται ν' αὐξάνῃ ὁλοένα... Κουράζεται... Έξαντλεῖται... Σιγά-σιγά, ἀρχίζουν νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν οἱ δυνάμεις της... Ἡ θάλασσα τῆς φαίνεται παγερὴ σάν τὸ μάρμαρο ἐνὸς μηνιματος...

Εὐτυχῶς τὴν διακρίνει ἓνας θαρκῆς που βγῆκε νὰ ριζῇ τὰ δίχτυα του... Τὴν προλαβαίνει με τὴν θάρκα του τὴν στιγμή που θὰ θυβιζόταν γιὰ πάντα κι' ἔκλεινε τὰ μάτια της...

■ ■

—Δεσποινίς...

Ἡ 'Ηρώ ἀνοίγει τὰ μάτια της. Βρίσκεται... ἀπάνω στο γιότ! Τὶ μυστήριο εἶναι αὐτό! Μπροστὰ της, στέκεται με σεβασμὸ, με τὸ κασκέτο στο χέρι, ὁ σωφὲρ τῆς! Ἡ πρωταγωνίστρια τριβεί τὰ μάτια της, ἀγρυροεῖ πνιγμένη ἀκόμα ἀπ' τὸ ὄνειρο που εἶδε. Θυμάται: γύρω της εἶναι τὰ σκηνικά τῆς δευτέρας πράξεως τῆς ὁπερέτας τοῦ Χαιροπούλου: "Ένα χρόνο χωρίς γυναίκα" που παριστάνουν τὸ κατάστρωμα ἐνὸς γιότ! Σκηνογραφία! Ἀμπελά, παρακαλῶ!

■ ■

Τὴν ἱστορία αὐτὴ μου τὴν διηγῆθηκε ἡ 'Ηρώ ὅταν τσουγκρίσαμε—στ' ἀληθινὰ ὅμως—δυὸ πασχαλινὰ αὐγά στο σπῆτι της, στὰ Πατήσια.

—Ἡ κούραση που με τσάκιζε, τὸ περιπετειώδες ρομάντσο που διάβαζα, τὰ σκηνικά τοῦ θαυριοῦ ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα κοιμήθηκα, ὁ τίτλος τῆς ὁπερέτας "Ένα χρόνο χωρίς γυναίκα", ὅλα αὐτὰ ἦσαν τόσο ὑποβλητικά, που μ' ἔκαναν νὰ δῶ ἓνα τέτοιο ὄνειρο...

Κι' ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι, τὰ καστανά μάτια της με κύτταξαν με μιά παράξενη νοσταλγία. Ἄραγε ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁπερέτας νὰ λυπόταν που ἡ ρωμαντικὴ αὐτὴ ἀπαγωγή ἦταν μονάχα ὄνειρο;...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ἑλληνικὴ ποίηση

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὁρχήστρα ἐστήσανε γλυκὲς καμπάνες μακρινές.

Θεοῦ χαρὰ τέτοια γιορτὴ μὰ κι' ὅπως θέλεις πὲς τη.

Τὶς πασχαλινὲς φορέσετε, φραγὲς μου ταπεινές.

Ἀσπρὴ ἡ ψυχὴ μου σάν καὶ σ'ας με τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη».

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Γόησσες τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κινηματογράφου

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 25)

γράφου με τὰ ψεύτικα ματόκλαδα ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν τρελλά.

Καὶ ὁ Ρίτσαρ Μπάρτελμες που εἶχε θαυμάστριες με τὴν ντουζίνα ἀνάμεσα στὶς σειρήνες τῆς ὁθόνης, παντρεύτηκε κάποια ζωντοχήρα, τὴν κυρία Ζέσσικα Σάρτζεντ, που δὲν ἦταν οὔτε πολὺ νέα οὔτε διωρφή.

Καὶ ὁ διάσημος βαρύτονος Λῶρανς Τίμπετ ἔδωσε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν καρδιά του στὴν Τζέννη Μάρστον "Ανταμς, μιά ὀρμη γυναικὴ που εἶχε πείρα καὶ γοητεία ἀντὶ νεανικῆς ὁμορφιάς.

Καὶ ὁ Κλάρκ Γκαϊμπλ που ἔχει παντρευτὴ τὴν κυρία Ρέα Λάνγκαμ, κατὰ πολὺ μεγαλειότηρ του, εἶπε:

—Μοῦ ἀρέσουν οἱ γυναῖκες που ἔχουν κάτι περισσότερο ἀπὸ ὁμορφιά. Οἱ ὀριμες γυναῖκες ἔχουν ἀνεπτυγμένη τὴν γνώση τῆς ζωῆς, τὴν ἀνεκτικότητα, τὴν καλωσύνη, τὴν γοητεία καὶ τὴν ὑπομονή. Εἶναι εὐχάριστο σ' ἓναν ἄνδρα νὰ μπορῇ νὰ μιλά με μιά γυναίκα—συντροφο. Ὅταν μιά γυναίκα ἔχει γοητεία, ἡ ἡλικία της δὲν ἔχει καμμιά σημασία.

■ ■

"Ας ἔλθουμε τώρα στὴν Γκλόρια Σβάνσον που ὅπως καὶ ὁ βασιλεὺς 'Εδουάρδος ἔδωσε μεγάλη σημασία στὸν ἔρωτα, σ' ὅλη της τὴ ζωή.

Ἡ Γκλόρια βρισκόταν στὴν κορυφὴ τῆς δόξας της ὅταν ἐγκατέλειψε τὴν καριέρα της γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν Μίκαελ Φάρμερ, ἓναν πλουσιώτατο 'Ιρλανδο φίλαθλο. Ὁ Φάρμερ ἦταν ὁ τέταρτος σύζυγός της. Λέμε «ἦταν» γιὰ τὴν πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἡ Γκλόρια Σβάνσον πῆρε τὸ τέταρτο διαζυγίό της. Οἱ τρεῖς πρώτοι σύζυγοί της ἦσαν κατὰ σειράν: ὁ περιφημὸς ἡθοποιὸς Οὐάλλας Μπῆρυ, ὁ καταστρατιάρχης Χέρμπερτ Σόνμπορν καὶ ὁ γάλλος μαρκήσιος ντὲ Λα Φαλαίξ. Σήμερα ἡ Γκλόρια θεάται συχνότατα με τὸν συμπαθέστατο Χέρμπερτ Μάρσαλ.

Πολλοὶ βρίσκουν ὅτι ἡ Γκλόρια Σβάνσον θὰ ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη νὰ ὑποδυθῇ τὴν κ. Σίμφον, ἰδίως ἀφότου μετὰ τὸν γάμο της με τὸν μαρκήσιο ντὲ Λα Φαλαίξ, ἀπέκτησε ἓνα «ἀριστοκρατικώτατο» ὄφος που τὸ ζηλεύουν ὅλες οἱ γόησσες τῆς ὁθόνης.

"Αλλοὶ πάλι θεωροῦν ἐνδεδειγμένη τὴν 'Ιρεν Ρίτς που ἔχει πρὸ πολλοῦ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ὁθόνη. Θὰ ὑπορέσῃ ἄρα νὰ ἀποδείξῃ στο κινηματογράφον κοινὸν ὅτι ἡ ἡλικία τῆς γοητείας εἶναι τὰ σαράντα;

Ἡ Ρουθ Τσάτερτον ἐπίσης που ζημιζέται γιὰ τὴν ἀριστοκρατικότητά της καὶ τὸ λεπτότατο ὄψος της θὰ ὑπορρῶσε ἀσφαλῶς νὰ ὑποδυθῇ τὴν κ. Σίμφον.

Ἡ Νόρμα Σήρερ ἔπαιξε με τὴν ἰδια θαυμαστὴ ἐπιτυχία τὸν ρόλο τῆς δεκαπεντάχρονης 'Ιουλιέτας τοῦ Σαίξπηρ καὶ τὸν ρόλο μιᾶς ἡλικιωμένης γυναικὸς στὴν ταινία «Παράξενο ἰντερνέτζο».

"Υπάρχουν καὶ μερικὲς ἄλλες ποὺ θὰ ὑπορέσουν ἴσως νὰ ὑποδυθῶν τὴν Σίμφον: ἡ ἐξορία 'Ιρεν Ντάν, ἡ ἀλθαστὴ ἡθοποιὸς Κάριν Φοάνις, ἡ Καρόλ Λομπλὴν καὶ ἡ Τζάνα Κόσσοφορντ.

Νὰ δοῦμε πῶς θὰ νικήσῃ...

ΕΛΙΝΟΡ ΜΠΑΡΝΕΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Οριζοντίως:

1. Τὸ ἔχουν οἱ φιλόμουσοι.
2. Χωρὶς ἀνωμαλίες.—Διακριτικὸν σημεῖον.
3. "Αρθρον.—Δὲν διατρέχει κίνδυνον.
4. Δυὸ γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «πάντα».—Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου.
5. Γυναικεῖον ὄνομα (γεν.).—'Οχι ἡλικιωμένοι.
6. Τρία γράμματα τῆς λέξεως «Δαρει-».—'Οχυρὰ πόλις τῆς τουρκικῆς 'Αρμενίας, πρωτεύουσα διλαετίου.
7. Ἐπίγειος ἀστήρ.
8. Μικρὸν ὄνομα διασήμου ντέτεκτιβ παλιότερας ἐποχῆς.—'Αγών.
9. Ὀπτασία.
10. Ἀντωνυμία (δημ. αἰτ.).—Εἰδήσεις.

Καθ' ἑτάως:

1. Ὁμιλος.
2. Ἐρασιτέχνης.
3. Ἡ ἀρχὴ εὐρωπαϊκοῦ κράτους.—'Επάνοδος.
4. Ἀσθένεια.—Νότα.
5. Γνωστὸν κέντρον τῶν Ἀθηνῶν.—Ἐπιφώνημα τουρκικὸν γνωστότατον.
6. Γάλλος στρατάρχης (λείπει τὸ τελικόν).—Μίγμα.
7. Θεσηγενετικὸν ἐπιφώνημα. Γελαστικὸν ὄριον.
8. Συγγραφεὺς Ἀμερικανὸς τιμηθεὶς διὰ τοῦ Νόμπελ.—'Αγαλμα θεοῦ τοῦ ἐμπορίου.
9. Ὁ μεγαλειότερος ποιητὴς τῶν αἰώνων.—Νότα.
10. Μάρκα αὐτοκινήτων.—'Αρθρον.

■ ■

ΤΟ ΝΟΥΦΑΡΑ

Στὰς Ἰνδίας καὶ στο κτῆμα ἐνὸς μαχαράτζα, ὑπάρχει μιά στρογγυλὴ δεξαμενὴ, μέσα στὴν ὁποία φυτρῶναι ἓνα νουφαρο που ἔχει τὴν περιέργη ἰδιότητα νὰ διπλασιάζῃ κάθε μέρα τὰ ἀνθη του.

"Ετσι, τὴν δευτέρα μέρα τῆς ἀνθήσεως τοῦ ἔχει δυὸ ἀνθη, τὴν τρίτη τέσσαρα, τὴν τετάρτη ὀκτώ κ. οὕ. κ. ἕως τὴν ἐνδεκάτη μέρα, ὁπότε ἡ ἐπιφάνεια τῆς δεξαμενῆς ἔχει τελείως καλυφθῇ ἀπὸ τὰ ἀνθη τοῦ μοναδικοῦ, ἐν τούτοις, νουφαρου.

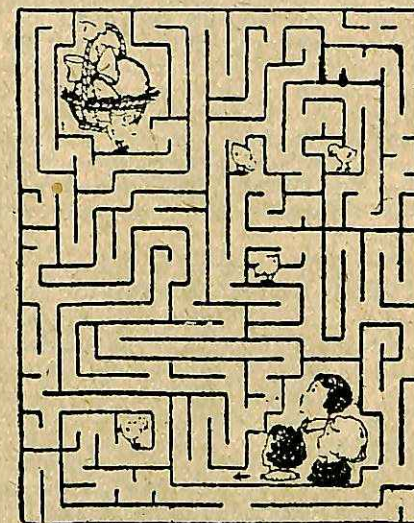
"Αν τώρα, τὰ νουφαρα ἦσαν τὴν πρώτη μέρα δύο, σὲ πόσες μέρες θὰ γέμιζε ἡ δεξαμενὴ;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

■ ■

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΑΥΓΟ

Ὁ Γιάννης, ὁ Νίκος καὶ ὁ Ριρῆς, ἔχουν πάρει ὡς δῶρο πασχαλιὰτικὸ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν ἓνα μεγάλο σοκολατένιο αὐγὸ βαλμένο μέσα σ' ἓνα ὠραϊότατο καλάθι. Ὁ πατέρας τῶν, ὅμως, δὲν θέλησε νὰ τοὺς κανῇ τὸ δῶρο χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν νοημοσύνη τους. Τοὺς κάμνει, λοιπόν, τὸ σχέδιο που σ'ας δεί-

χνουμε καὶ που εἶναι ἓνας σωστὸς λαβύρινθος καὶ τοὺς λέγει νὰ προσπαθῇσου νὰ φθάσουν τὸ καλάθι με τὸ αὐγὸ, μέσα ἀπὸ τὸ δαίδαλο τῶν δρόμων του.

Πῶς θὰ φθάσουν;
Τὸ βέλους σ'ας δείχνει ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσουν.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

■ ■

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μπορεῖτε νὰ κάμετε ἓνα τέλειο τετράγωνο χρησιμοποιώντας ἑξοκὶς τρίγωνα, που νάχουν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα καὶ

τὰς διαστάσεις τοῦ τριγώνου τοῦ ὁποίου σ'ας δίδομε τὴν εἰκόνα;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

■ ■

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΝΕΙ ΨΩΝΙΑ

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁ Πέτρος αγοράζει μιά δωδεκάδα μπιλλίες, δυὸ βουρδες καὶ τέσσερις καραμέλλες δι-
λόντας τὸ ὅλον δρχ. 3 καὶ 20 λεπτά.

Ὁ Παῦλος, πάλι, ἓνας συμμαθητῆς του, τὸν συνερίζεται καὶ ἀγοράζει κι-

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 498

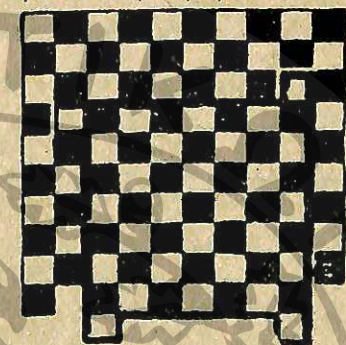
1	T	I	N	T	O	R	E	T	T	O
2	I	S	A	Y	P	O	I			
3	T	M	Q	A	O	S	O	T	I	
4	A	E		O	M		S	P	E	S
5	N	T	E	S	A	N	E	L		K
6	I		N		S	O	N	I	N	O
7	A	N	A		Δ	P	A	S	I	S
8		A	G	N	H		P	M		
9	T	P	Q	E	S		I	O	L	H
10		A	N	A		P	O	S	Q	S

ΤΑ ΔΥΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τρέχει με ταχύτητα 30 μέτρων τὸ δευτερόλεπτο, δηλαδὴ κάνει 108 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Καὶ τὸ ἄλλο με ταχύτητα 15 μέτρων τὸ δευτερόλεπτο, δηλαδὴ κάνει 54 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

ΤΟ ΝΤΑΜΩΤΟ

'Ιδου πῶς εἶχε κοπῇ τὸ νταματὸ. 'Αρκεῖ τώρα νὰ περιστρέψετε ἀπὸ τὰ δεξιὰ

στ' ἀριστερὰ τὸ ἐπάνω κομμάτι γιὰ νὰ ξεαναγίνῃ τὸ νταματὸ ὅπως ἦταν.

ΤΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΕΚΑΝΕ;

"Απὸ κάτι τεχνικοὺς ὄρους που ὁπάρχουν στο κείμενο, ὅπως: διάφραγμα, λουτρό, πλαίσιο (σασί) κτλ. καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι αὐτὸς που ἔγραψε τὸ γράμμα στὴν ἀσφαλίστικὴ ἑταιρία ἦταν φωτογράφος.

αὐτὸς δυὸ δωδεκάδες μπιλλίες, τρεῖς σβοῦρες καὶ πέντε καραμέλλες δίνοντας 5 δραχμές.

Τέλος, ὁ Γιάννης, συμμαθητῆς τῶν δυὸ πρώτων, ἀγοράζει μιά δωδεκάδα μπιλλίες, τρεῖς σβοῦρες καὶ ἑπτὰ καραμέλλες. Πόσα ξόδεψε αὐτός;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

13. (Η συνέχεια)

Δεν το είχα υπ' όψη μου. 'Αλλά γινόταν λόγος για την στάση των άστων απέναντι των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων. Δεν κρατήθηκε. Είπα μερικές αλήθειες. Με χειροκρότησαν ένθουσιωδώς.

Κάτι άόρατο και έχθρικό ώρθονόταν τώρα μεταξύ των.

'Αλλοτε πάλι πού ήλθε μετά το τραπέζι ή Μπλάνς του είπε:

—Σε έκαναν ν' άργήσης...

—'Ο Μιχαήλ νευρικός άπήντησε.

—Ναί... Είχα μιιά μακρά συνομιλία με τον Φουρέ.

—Με τον Φουρέ;... Τόν ριζοσπάστη;

—Ναί!

—'Η Λώρα και ή 'Αννα άκουαν προεκτικές.

—Σας ένόμιζα έχθρους! είπε, ή Μπλάνς.

—Είμεθα! Τώρα πιά όχι. Γιατί να μη συμπιλιώνεται κανείς με τους γειρότερους έχθρους του; Μήπως δεν θυμώνει κανείς με τους καλλίτερους φίλους του κάποτε;... 'Ο Φουρέ είναι καλλίτερος, σε βεβαιώ, από ό,τι τον κρίνει ο κόσμος.

—'Αλλ' έχει τόσο κακή φήμη...

—Ποιους λοιπόν θέλεις να συναναστρέφωμαι; Άδτους πού με βρίζουν ή αδτους πού με ύποστηρίζουν;

Φαινόταν έρεθισμένος και τά μάτια του έβγαζαν άστραπές θυμού.

—'Η Μπλάνς χλώμιασε:

—'Ο Φουρέ σε ύποστηρίζει λοιπόν,

—Διάβασε τις έφημερίδες και θά δής.

—Μά τότε πού θά πäs, Μιχαήλ; Πού πäs; φώναξε με άγωνία ή Μπλάνς.

Της έρριξε βλέμμα σκληρό, σχεδόν έχθρικό.

—Δεν ξέρω! είπε. 'Αλλά προχωρώ...

Ναί! Προχωρώ. Και θά φθάσω.

—Εκείνη δεν τον ξαναρώτησε πιά.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

—Και σ' άδέχτηκε;

Με την φωνή, την όποια από την αρχή της συνομιλίας προσπαθούσε να κρατήσει σταθερή ό Μιχαήλ άπάντησε:

—Λοιπόν ναί! Δέχτηκε!

Φαινόταν άποφασισμένος να μη δε-

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

γχή συζήτηση, άκλόνητος.

—'Η Μπλάνς με τό πρόσωπο συνεσπαμένο από πικρία φώναξε:

—'Ωστε δίνεις τό χέρι σου σ' αυτόν τον Φουρέ, για τον όποιο άλλοτε δεν έβρισκες άρκετά περιφρονητικές εκφράσεις; Γίνεσαι σύμμαχός του; 'Ανθρ'ωπός του;

—Εκείνος εξανέστη.

—'Ανθρ'ωπός του;... Προχωρείς πάρα πολύ...

—'Οπωσδήποτε μπαίνεις σ' αυτό τό ριζοσπαστικό κόμμα, τό όποιο πολέμησες με όλη την δύναμή σου τό όποιο σε μισούσε και τό όποιο μισείς κι' εσύ; Είσαι ύποψήφιός του. 'Η ύποστηρίξή του, οι ψήφοι του θά σο' άνοίξουν πάλι τις πόρτες της Βουλής, όπου θά είσαι δεσμώτης του, καταδικασμένος να ύπηρετ'ης τ' ά συμφέροντά του και να ύποστηρίξεις τό πρόγραμμά του. Δεν ξέρω τίποτα από πολιτική έγώ. Δεν ξέρω αν οι ριζοσπάστες έχουν δικηο ή όχι. 'Αλλά πώς θά κρίνη ο κόσμος και οι τίμιοι άνθρωποι μιάν τέτοια μεταβολή;

—'Ο Μιχαήλ κάθισε κοντά της προσπαθώντας πάντοτε να φαίνεται ήρεμος.

—Ξέρω, ότι ή επάνοδός μου θά κάνει κάποιον θόρυβο. Δεν με μέλει. Τό προτιμώ αυτό τό να περάση άπαρατήρητη. Θά γίνη θόρυβος. 'Αλλά ξέρω από αυτά τ' ά πράγματα και θά τ' άντικρύσω.

—Μά οι επιθέσεις θά προέρχωνται από τους παλαιούς συντρόφους σου, τους παλαιούς συμμάχητάς σου, αδτους, των όποιων συμμερίζουσιν τις άρχές. 'Υπολόγισες τί θά σο' στοιχίσουν οι ύβρεις των;

—'Ολος ο κόσμος έχει δικαίωμα ν' αλλάξει γνώμη, φτάνει να μη τό κάνει δια λόγους συμφέροντος. Βλέπω σήμερα ότι άπατήθηκα στις ιδέες μου. Γιατί να μη άναγνωρίσω την πλάνη μου;

—'Αλλά μιιά τέτοια μεταβολή γιατί να γίνη δημοσία;

—'Α! 'Η άπαιούκρυσή μου βάστηξε δέκα έτη. Άρκετά έξησα στο σκοτάδι. Παρουσιάζεται τώρα μιιά ευκαιρία να ξαναβγώ πάλι στο φως, ν' άφήσω ν' άκουστή ή φωνή πού βοά μέσα μου.

—'Αλλ' ή ευκαιρία, δεν είναι καλή.

—Είναι εξαιρετη. Ξέρω να άγωνίζωμαι. Είμαι από εκείνους, πού θέλουν τον άγώνα στήθος προς στήθος. Θά παλαίσω.

—'Η Μπλάνς δεν άπάντησε άμέσως.

—'Ενοιώθε ένα μεγάλο βάρος να την πιέξη και δισταζε να πη εκείνο πού ένοιώθε. Στο τέλος όμως δεν κρατήθηκε.

—'Ακουσε Μιχαήλ! 'Εκείνο πού με φοβίζει περισσότερο δεν είναι οι άγώνες, στους όποιους θά ριχτής. Με φοβίζει περισσότερο αυτό πού συμβαίνει μέσα σου! Μόλις σε άναγνωρίζω. 'Από τότε πού γυρίσαμε στο Παρίσι μού φαίνεσαι έντελώς διαφορετικός άνθρωπος! 'Ω! 'Αν έλλαζαν μόνο οι γνώμες σου!... 'Αλλά φοβόμυαι μήπως και ή καρδιά σου...

Την κύτταξε πειραγμένος:

—Τί θέλεις να πής;

—Μη θυμώνης. "Αφ'σέ με να σο' πω ό,τι σκέπτομαι... Προχωρείς κατ' ευθείαν μπροστά σου, χωρίς να συλλογίζεσαι τί συντρίβεις προχωρώντας.

—'Απαρνείσαι τό παρελθόν. "Α! Δεν σε κατηγορώ. 'Αναγνωρίζω, ότι έχ'εις ύσως δικηο. Αυτό όμως με κάνει να πονώ. Και δεν είναι μόνο αυτό. Βλέπω νέες καταστροφές και νέα δάκρυα, εκτός άπ' αυτά, πού προκαλέσαμε. Δεν συλλογίζεσαι παρά την πολιτική, τ' ά κόμματα. Σκέψου λίγο και τ' ά πρόσωπα.

—'Εκεί κάτω ποιόν θά βρής εναντίον σου; Τόν καλλίτερο φίλο σου, τον Μοντέ, πού δεν άλλαξε και πού δεν θά καταλάβη ποτέ την άλλαγή σου.

—'Ο Μοντέ δεν άσχολεϊται με την πολιτική.

—Βλέπεις, λοιπόν, ότι δεν με καταλαβαίνεις; είπε ή Μπλάνς με φωνή γεμάτη όδύνη. Δεν είναι πολιτική αυτό. Είναι άλλο πράγμα. Είναι αίσθημα. Είναι καρδιά! Και ύπάρχει ένας άλλος αντίπαλος, τον όποιο δεν συλλογίστηκες.

—Ποιός;

—'Ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν!

—'Ο Μιχαήλ χαμογέλασε μοχθηρά.

—'Ω! "Οσο γι' αυτόν, έλπίζω ότι θά παλέψουμε. Και αν γίνω συνάδελφός του πρέπει να προσέξω πολύ.

—'Αυσυχισμένε! Καλά σο' λέγω λοιπόν, ότι δεν βλέπεις τίποτε από όσα συμβαίνουν γύρω σου. Δεν βλέπεις, ότι ή "Αννα πάσχει, αδυνατίζει, εξαντλείται...

—'Ο Μιχαήλ σήκωσε τους ώμους.

—Και πάλι αυτό τό παραμύθι! είπε.

—Σώπα! Δεν επιτρέπεται σε μäs να μη καταλαβαίνουμε αυτά τ' ά πράγματα.

—'Η "Αννα δεν είναι παρά ένα παιδί.

—Πλησιάζει τ' ά δέκα ένέα χρόνια... Θυμάσαι τί ήμουν έγώ στην ήλικία αυτή;

—'Ω! 'Εσύ δεν είσαι τό ίδιο πράγμαμα.

—Γιατί;

Ζήτησε για μιιά στιγμή έπιχειρήματα:

—'Εν πρώτοις, έγώ δεν ήμουν κανέ να ξεπεταροϋδι είκοσι χρόνιαν. "Επειτα εσύ ήσουν περισσότερη ώριμη απ' την ήλικία σου... Είχες περάσει νεότητά μοναχική, μεγαγγολική...

—'Η Μπλάνς τον διέκοψε με ζωηρότητα:

—Μήπως ή δική της ήταν διαφορετική;

—Δεν είχες, όπως αυτή, μιιά καλή μητέρα για να σε αγαπά.

—'Αλλ' είδε τόσα πράγματα, από τ' ά όποια υπέφερε και τ' ά όποια την έκαναν να περιμένει.

—'Αλωστε δεν θά δώσω ποτέ την κόρη μου στον γυιό αυτού του ανθρώπου.

—'Α! Βλέπεις, ότι έχω δικηο! 'Η καρδιά σου δεν είναι πιά ή ίδια.

—'Ο Μιχαήλ σπκώθηκε.

—'Ωρισμένως δεν συνεννοούμεθα! είπε...

—'Υπάρχουν πράγματα, τ' ά όποια οι γυναίκες δεν μπορούν να καταλάβουν... Και βγήκε χωρίς εκείνη να ζητήσει

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΡΟΝΤ

να τον κρατηση.

—'Ο Τεσσιέ πέρασε κατόπι μερικές μέρες τόσο άπησχολημένος, ώστε ή Μπλάνς μόλις τον έβλεπε.

—'Αγνώστοι έρχονταν κάθε στιγμή, του μιλούσαν, τον έπαίρναν μαζί των. Μεταξύ των δικών του δεν μιλούσε καθόλου. Ούτε έβλεπε καν τ' ά θυμωμένα βλέμματα της Λώρας την άπελπισία της "Αννας τό παραπονεμένο ύφος της Μπλάνς.

Μιά μέρα άνήγγειλε ότι την έπομένη θά έφευγε για τό "Ανεσύ για να ύποστηρίξει την ύποψήφιότητά του, για την όποια γινόταν μεγάλος θόρυβος. 'Αλλά τό βράδυ άλλαξε γνώμη και άνέβαλε την άναχώρηση.

—Με κρατεί μιιά έπείγουσα ύπόθεση! είπε χωρίς να δώση άλλες εξηγήσεις.

—'Ενα νέο άρθρο του κ. ντε Σαιντ-Μπραίν, βιαιότερο του πρώτου και σχεδόν προσωπικό, τον άνάγκαζε να μονομαχήσει. 'Η μονομαχία, άλλωστε αυτή, του φαίνονταν εύχάριστο έπείσοδιο. Με αντίπαλο όπως ο δικός του, θά ήταν σοβαρά, και μιιά σοβαρά μονομαχία έπιβάλλει σεβασμό. στους άδιακρίτους.

Με την ώριμη γενναιότητα των ανθρώπων της δράσεως, ο Μιχαήλ δεν σκέφθηκε την πιθανότητα του θανάτου. Τ' ά πράγματα βράδυναν κάπως με τις τυπικές συζητήσεις των μαρτύρων και οι έφημερίδες βρήκαν θέμα συζήτησεως.

—'Η Λώρα, ή όποια από την έποχή πού

έβλεπε την νέα ζωή του πατέρα της, διάβαζε τακτικά τις έφημερίδες, έμαθε πρώτη τό τί συνέβαινε και κατάλαβε. 'Εν τούτοις καθυσούχασε σιγά-σιγά, σκεπτομένη, ότι συνήθως οι μονομαχίες αυτές τελειώνουν με μιιά συμπίλωση. 'Αλλά μιιά μέρα, γυρνώντας από τό μάθημά της, βρήκε την "Αννα να κρατά μιιά έφημερίδα και χωρίς δυνάμεις πιά.

—'Α! μικρούλα μου! της είπε, μαντεύοντας για ποιό έπρόκειτο... 'Αλλά μην άπελπίζεσαι τόσο... Τό σκέφθηκα καλά και...

—'Η "Αννα την διέκοψε.

—'Ωστε τό ήξερες λοιπόν; είπε με παράπονο. Τό ήξερες και δεν μού έλεγες τίποτε;

—Για ποιό λόγο; "Ηθελα να σε απλλάξω από μιιά περιττή άνησυχία. Θά τ' ά μάθαινες όλα κατόπι.

—Και πώς ήσουν τόσο ήσυχη;... Δεν συλλογίστηκες, ότι μπορεί να σκοτωθώ;

—'Ω! Δεν σκοτώνεται κανείς σ' αυτές τις μονομαχίες. 'Απεναντίας συμφιλιώνεται. Γι' αυτό είμαι ήσυχη.

—'Ω! Μικρούλα! Νομίζεις ότι μεταξύ δύο ανθρώπων, σαν τον πατέρα και τον κ. ντε Σαιντ-Μπραίν, μπορεί να γίνη μιιά τέτοια κωμωδία;

—Και τί μπορούμε να κάνουμε;

—'Αν τουλάχιστον με είδοποιούσες γρηγορότερα, θά είχα καιρό να κάνω κάτι...

—'Αν ή έφημερίδα λέγει την αλήθεια, τό πράγμα είναι για αύριο τό πρώτο... Δεν ξέρουμε καν αν ο πατέρας θά γυρίσει εν τω μεταξύ.

(Συνέχεια στο προσεχές)

—Μιχαήλ! Μοι φαίνεσαι έντελώς διαφορετικός άνθρωπος!...

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

—'Η 'Ακαδημία της Κινηματογραφικής Τέχνης άπένειμε τ' ά θραβεία στους δέκα καλύτερους ήθοποιους του Χόλλυγουντ. Οι θραβευθέντες είναι οι έξης κατά σειράν άξίας:

—'Ο Γκάρι Κούπερ, άναγνωρισθείς ως ο μεγαλύτερος ήθοποιός της 'Αμερικής στους ρόλους του έρωτευμένου, ο Ού-άλτερ Χούστον ως ο έκφραστικώτερος ήθοποιός, ο Πάω Μιούιν ως δραματικός ήθοποιός, ο Ουίλλιαμ Πόουελ ως ο κοσμικός και έξυπνος τζέντλεμαν, ο Φράνσοι. Τόν ως ο συμπαθέστερος ήθοποιός της 'Αμερικής.

—'Από τις γυναίκες: 'Η άσύγκριτη τραγωδός Γκρέτα Γκάρμπο, ή άφθαση έρμηνεύτρια του «Σόου Μπάτ», 'Ιρεν Ντάν, ή κομψότερη γυναίκα της όδ'νης Καρόλ Λομπάρ, ή άγνότατη Νόρμα Σήρερ, ή γλυκυτάτη Λουίζα Ράινερ.

□ □

ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

Στην 'Αμερική, οι διάσημες στάρ δεν διστάζουν να πούν την γνώμη τους για τους άνδρας πού τους άρέσουν.

—'Ετσι, ή Τζίν 'Αρθουρ, δεν μπορεί να ύποφέρει τους αίσθηματικούς άνδρας πού μιλούν πολύ ρωμαντικά και πιστεύουν ότι εκείνοι έφεύραν για πρώτη φορά τον έρωτα.

—'Η Κλωντ Κολμπέρ αγαπά τους άθλητικούς άνδρας μ' ά τους άντιπαθεί όταν προτιμούν τό σπόρ από... εκείνην.

—'Η Ζαννέτ Μακντόναλντ άντιπαθεί τους έπιχειρηματίας πού προτιμούν ν' άκούσουν από τό ραδιόφωνο τ' ά νέα του Χρηματιστηρίου άντι των τραγουδιών της.

□ □

«ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΜΕ!»

Είχαμε γράψει περίσν ότι στο Χόλλυγουντ διάφορες νεαρές στάρ είχαν σχηματίσει ένα σύλλογο με την όνομασία: «Δεν θά παντρευτούμε». 'Ο σύλλογος αυτός περιελάμβανε την 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ, την "Αν Σέρινταν, την "Αν Νάγκελ, την Πατρίτσια "Ελλις, την Ρόζα-λοντ Μαρκί, την Τζίν Τράβις, την Μαίρη Ουίλσον.

—'Εξέλεξαν την 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ πρόεδρο και άνέγραψαν ως πρώτον όρον του καταστατικού των ότι δεν θά παντρευτούν γιατί ο γάμος δεν συμβιβάζεται με την καριέρα των και την έμποδίζει.

—'Ας δοϋμε τώρα τί συνέβη στο διάστημα του χρόνου αυτού:

—'Η "Αν Σέρινταν παντρεύτηκε τον "Εντ Νόρρις. —'Η "Αν Νάγκελ παντρεύτηκε τον Ρόες "Αλεξάντερ. —'Η Πατρίτσια "Ελλις είναι μνηστευμένη με τον Φρέντ Κήτιγκ και ή Ρόζαλοντ Μαρκί με τον Φιλ Κέλλογκ. —'Η Τζίν Τράβις βαδίζει επί τ' ά ίχνη τους με κάποιον βιομήχανο και ή Μαίρη Ουίλσον παντρεύεται σ' ένα μήνα τον Νικ Γκρίντε. Και ή 'Ολίβια ντε Χάβιλαντ; —'Η 'Ολίβια εξακολουθεί να-ναι πιστή στο καταστατικό του συλλόγου.

Μόνο πού ο σύλλογος αυτός δεν έχει κανένα μέλος πιά!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

*Ένας Γερμανός ιστορικός ισχυρίζεται

σ' ένα τελευταίο άρθρο του ότι οι Ρωμαίοι δέσποινες της εποχής του Ιουλιού Καίσαρος ευρίσκονταν με την έλπιδα... να προκαλέσουν το φύτρωμα γενειών όπως οι άνδρες! Ο Ισχυρισμός αυτός του Γερμανού αρχαιολόγου, δεν φαίνεται αστείος, γιατί υπάρχει ένας παλαιός ρωμαϊκός νόμος που απαγορεύει αυστηρά στις γυναίκες να ευρίζονται.

□ □

Η Αμερική θα μπορούσε να ονομασθῇ ὁ παράδεισος τοῦ ραδιοφώνου.

Υπάρχουν ἐκεῖ ὀκτώ μεγάλα δίκτυα ραδιοφώνων, 561 σταθμοὶ ἐκπομπῆς, 26 ἑκατομμύρια ἀποδέκται καὶ περὶ τὰ 40 ἑκατομμύρια ἀκροαταί! Ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς πού ἀναφέραμε οὔτε ἓνας δὲν ἀνήκει στὸ Κράτος, οὔτε καὶ ἐξελέγχεται ἀπ' αὐτό. Καμμιά φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις δὲν ὑπάρχει καὶ κανένα ραδιοφωνικὸ μονοπώλιο. Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ραδιοφῶνο στὴν Ἀμερική εἶναι ἀπλύτως ἐλεύθερο.

□ □

*Ο Νεύτων ἦταν ἐκεῖνος πού κατάρθωσε νὰ μετρηθῇ μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια, τὸ πάχος μιᾶς σαπουνόφουσκας καὶ τὸ βρῆκε αὐτό, ἐνῶ διασκέδαζε μιά μέρα φτιάνοντας σαπουνόφουσκας!

□ □

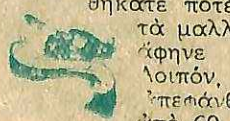
*Όπου οἱ φυλακὲς μεταβάλλονται σὲ... ὁδοί! Ἐγινε αὐτὸ στὴν Αὐστραλία. *Ένας κατὰδικος σὲ ἰσόβια γιὰ φόνο, ὁ Ἀλίστερ Τζένερ Κλάρκ, καταγίνεται

πολὺ μὲ τὴν μουσικὴ καὶ τελευταία ὑπέστη στὸ κελλί του ἑξετάσεις ὡς ἐπαγγελματίας πιανίστας. Ὁ Κλάρκ εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια νὰ φέρῃ στὸ κελλί του ἓνα πιάνο καὶ νὰ παρακολουθῇ μαθήματα μουσικῆς δι' ἄλληλογραφίας. Οἱ ἀρχὲς τοῦ ἐπέτρεψαν καὶ τὰ δύο...

□ □

θήκατε ποτὲ πόσο θὰ μάκραιναν τὰ μαλλιά ἐνὸς ἀνδρὸς, ἂν τ' ἄφηνε ποτὲ νὰ μεγαλώσουν; Λοιπὸν, ἓνας Ἀγγλὸς σοφός, ὑπέστη ὅτι θὰ μάκραιναν ἀπὸ 60 ἑκατοστὰ ἕως 1.50 μ.

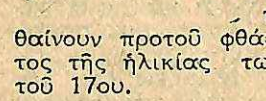
Καὶ μιὰ ἀπίχησις ἀπὸ τὴν ποτοαπαγόρευση στὴν Ἀμερική: τὸν καιρὸ ἐκεῖνο πού ἀργίαζε ὡς γνωστὸν τὸ λαθρεμπόριο τῶν ποτῶν, ὑπῆρχαν... ἐν δράσει 331 μεγάλα ξένα λαθρεμπορικὰ σκάφη. Ἀπ' αὐτὰ τὰ δέκα ἦσαν ἀγνωστοῦ ἔθνους.

κότητος καὶ κατάρθωσαν νὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος ἀγνωστοί. Τέσσερα ἦσαν γαλλικά, δέκα νορβηγικά καὶ 308 ἀγγλικά. Ὅσο γιὰ τὰ μικρὰ λαθρεμπορικά, αὐτὰ ἦσαν ἀναρίθμητα!

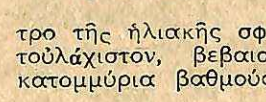
□ □

Κατὰ τοὺς σοβαρωτέρους ὁπολογισμοὺς, κάθε χρόνο θθαίνουν στὸν κόσμῳ 35 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, δηλαδὴ 26 ὁ λεπτό! Τὸ ἐν τέταρτο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πεθαίνουν προτοῦ φθάσουν στὸ ἔβδομο ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν, καὶ τὸ μισὸ πρὸ τοῦ 17ου.

□ □

*Η θερμότης τοῦ ἡλίου, αὐξάνει συνεχῶς, διαπιστοῦν οἱ ἀστρονόμοι, τόσο στὴν ἐπιφάνεια ὅσο καὶ στὸ κέντρο. Στὴν ἐπιφάνεια ἔχει φθάσει τοὺς 6.500 βαθμοὺς. Φαντάζεσθε, λοιπὸν, τί γίνεται στὸ κέντρο τῆς ἡλιακῆς σφαίρας! Οἱ σοφοί, τοῦλάχιστον, βεβαιοῦν ὅτι φθάνει 40 ἑκατομμύρια βαθμούς!.

□ □

Στὴν Ρουμανία μιὰ ἀτυνομικὴ διάταξις ἐπιβάλλει στὰ γκαρσόνια τῶν κέντρων νάχουν ξυρισμένο τὸ κεφάλι κατὰ τὸ καλοκαίρι. Αὐτὸ γιὰ λόγους καθαριότητος. Εἰς ἀντάλλαγμα, τοὺς ἐπιτρέπουν ν' μὴ φοροῦν, ἂν θέλουν, κολλάρο.

□ □

Τελευταία πωλήθηκε στὰς Ἰνδίας ἓνα χρυσὸ ρολοὶ πού ἀνῆκε στὸν Τσάρο Νικό-

λαο τῆς Ρωσίας Πῶς τώρα βρέθηκε τὸ ρολοὶ αὐτὸ στὴ χώρα τῶν μαχαραγιάδων, μυστήριον.

Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ γυναῖκες

Ὁ Χριστὸς συνεκέντρωσε ὡς γνωστὸν τὶς δύο ἰδιότητες: τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὡς Θεὸς κατέβηκε στὸν κόσμῳ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸν ἴσιο δρόμο, γι' αὐτὸ παρουσιάσθηκε ὡς ἄνθρωπος καὶ παρεξηγήθηκε: τὸν πῆραν γιὰ αἰρεσιάρχη τῶν καθεστώτων τῆς ἐποχῆς Του καὶ ἀνατροπέα τῶν ἀπ' αἰῶνων ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα πλημμελῶς παραδεγμένων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑψώσε τὴν γυναῖκα σὲ ἰσοτιμία πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τῆς ἔδωσε τὴν θέσιν πού τῆς ἄρμοζε. Πρὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Σωτῆρος ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν παρὰ ἀπλὸ σκεῦος καὶ ὄργανο τῆς ἀνθρωπίνης ἀναδουλοσύνης. Ἀπὸ τὴν ὑποδεστέρα αὐτῆς θέσης ὁ Ἰησοῦς τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης ἰότητος καὶ ἡ σημερινὴ θέσις τῆς γυναίκας στὸν κόσμῳ ὀφείλεται στὸν Θεάνθρωπον.

Ὁ γυνὴς τῆς Παρθένου ἀπέβλεψε πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ πατέρας καὶ ἀδελφός. Γιὰ τοῦτο στὴν σύντομη ζωὴ τοῦ Θεάνθρωπου, παρατηροῦμε ὅτι ἡ γυναῖκα διεδραμάτισε σπουδαῖο μέρος. Γιὰ νὰ μὴ ἐκταθῇ πολὺ σὲ ἱστορικὰ παραδείγματα ἀναφέρομε τὴν σωτηρίαν τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας ἀπὸ τὴν καταδίκη σὲ θάνατο μὲ λιθοβολισμῷ. Ὡς Θεὸς ὁ Ἰησοῦς ὑψώθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ ἔσωσε τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δεινῶν τῆς λέσχης τὰ θεῖα ἐκεῖνα λόγια: «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βολέτω». Ἐπειτα ἡ ἱστορικὴ συνδιάλεξις τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὴν Σαμαρεῖτιδα. Ἀποβλέποντας πάντοτε ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὴν τρυφερὴ καρδίαν τῆς γυναικὸς τὴν ἐλευθέρω ἀπὸ τὶς μέριμνες καὶ τὶς κακίαις τῆς καθημερινῆς βιωτικῆς πάλης, διεβίβασε ἐμὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Κήρυγμα πρὸς τὴν Σαμαρεία. Καὶ ἔχουμε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, τὴν Μάρθα τὴν Μαгдаλιτὴ καὶ τόσες ἄλλες γυναῖκες πού ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΑΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ
ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ..

Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥΥ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Εἶναι ἡ μελαγχολικὴ ἱστορία μιᾶς γυναίκας πού ἐκρυψε περὶ φαντα τὴν ἀνάπνι τῆς στὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς συντρίβοντας ἐπὶ τὴν ἴδια τῆς τὴν ζωὴ.

Εἶναι τὸ δράμα ἐνὸς ἀνδρὸς πού θα συνίεται ἀνάμεσα σὲ δύο ἀγάπες ἐξίσου δυνατὲς καὶ δὲν ἔχει πούδ δρόμο πρὸς τὴν ἀκολούθησιν.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΜΕΙΝΗ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ

ΜΗ... ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἐκάλεσε ἡγαπητοὶ συμπολίται καὶ ἡγαπητοὶ συμπολίται τὴν χθὲς ἑσπέραν ὁ ἀξιότιμος κ. ἀρχιεπίσκοπος καὶ μοι εἶπεν: «Κύριε Καρεκλοπόδαρα, θέλωμεν ἄλλοτε Πασχαλινόν, θέλωμεν ἄλλοτε σκουριότιον, ἡγουν νὰ κἀνὴ στράγγες καὶ νὰ λάμψῃ τὸ στερέωμά!» Τίποτις ἄλλο ἀδερφοί. «Τῶχαις μὲ τὸ πρῶτο κ. ἀρχεσυντάκτα!», εἶπα καὶ ἰδοὺ ἐγὼ πασχαλιάτικος, ἡγαπητοὶ συμπολίται.

Καὶ κατὰ πρῶτοις, Χριστὸς Ἀνέστη!

Μεγάλῃ ἐορτῇ ἡ σημερινὴ ἀδερφοί. Χαίρουσιν καὶ ἀγάλλουσιν τὰ πάντα ἐν τῇ Φύσει. Αἱ ἐξοχαὶ εἶναι πλήρες ἀνθρώπων καὶ γυναικῶν, ἐορτάζοντες τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μετὰ ἁθῶν καὶ ἀσμάτων. Τὸ γεγονός εἶναι ἀκόμῃ πλέον σπουδαιοφανές, τὸ ὁποῖον συνέπεσε ἐφέτος μὲ τὴν Πρωτομαγιά.

Ὁ Μάιος! Ὅποιοι καὶ τηλικούτοις ὁ μὴν ἡγαπητοὶ μοι!

Ποῖος δὲν ἠσθάνεται τὴν καρδίαν αὐτοῦ σκιερὴν καὶ σφάζον ἀπὸ μιαν νέαν ζωὴν πλήρη χυμόν! Ἐμένα πού μὲ βλέπετε νὰ σθάνομαι ἑμᾶν τὸν νῦν γινώμαι νεαρός 17 ἐτῶν! Καὶ ἔχω τὰ χροινάκια μου ἐδῶ πού τὰ λέμε!

Τὸ λοιπὸν ἀδερφοί, ἔχουμε Πάσχα, ἔχουμε καὶ Μάιον. Ψέμματα! Πρῶτα ἔχουμε Μάιον καὶ ἔπειτα Πάσχα. Ἐκαστος λοιπὸν ἂς εὐφρανθῇ καὶ ἂς γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του. Τὸ λέει καὶ τὸ τροπαι: «Εὐφρανθῶμεν λαοί!

Πάσχα Κυρίου Πάσχα!

Ὅσοι ἔχετε ἀμύδον γάλακτος θὰ τὸν σφάξετε καὶ θὰ τὸν φάτε σκουριότιον. Ὅσοι ἔχετε κότταν θὰ κάνετε ὁμοίως, καὶ ὅσοι δὲν ἔχετε, δὲν θὰ κάνετε τίποτε!

Αἱ ἐξοχαὶ σὰς ἀναμένουν καὶ ὁ καθαρὸς ἀῆρ θὰ ἔχῃ καὶ φέτος ἐπάκουα. Γίνεται, ὡς γνωρίζετε ἀδερφοί καὶ καθουριότιος.

Χριστὸς Ἀνέστη ΝΟΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΑΛΟΝ

Φοβερά πράγματα ἐλάμβανον χώραν χθὲς βράδυ εἰς τροχιόδρομικὸν ὄχημα.

Εἰς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἐπιχειρῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα, διὰ νέου τῶν πολυτελεθῶν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἐπιβατῶν, ἐπάτησε ἓνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν κάλυν. Ὁ θινεὶς ἐκιδάτης οὐδὲν εἶπεν ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ δὲ δάσκιος ἐλῆτρε συγγνώμην. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἔμειναν κατὰπληκτοι.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΩΣ ΕΜΒΡΙΘΕΣ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΒΔ ΟΜΑΔΟΣ».

ΜΗ... ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἐκάλεσε ἡγαπητοὶ συμπολίται καὶ ἡγαπητοὶ συμπολίται τὴν χθὲς ἑσπέραν ὁ ἀξιότιμος κ. ἀρχιεπίσκοπος καὶ μοι εἶπεν: «Κύριε Καρεκλοπόδαρα, θέλωμεν ἄλλοτε Πασχαλινόν, θέλωμεν ἄλλοτε σκουριότιον, ἡγουν νὰ κἀνὴ στράγγες καὶ νὰ λάμψῃ τὸ στερέωμά!» Τίποτις ἄλλο ἀδερφοί. «Τῶχαις μὲ τὸ πρῶτο κ. ἀρχεσυντάκτα!», εἶπα καὶ ἰδοὺ ἐγὼ πασχαλιάτικος, ἡγαπητοὶ συμπολίται.

Καὶ κατὰ πρῶτοις, Χριστὸς Ἀνέστη!

Μεγάλῃ ἐορτῇ ἡ σημερινὴ ἀδερφοί. Χαίρουσιν καὶ ἀγάλλουσιν τὰ πάντα ἐν τῇ Φύσει. Αἱ ἐξοχαὶ εἶναι πλήρες ἀνθρώπων καὶ γυναικῶν, ἐορτάζοντες τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μετὰ ἁθῶν καὶ ἀσμάτων. Τὸ γεγονός εἶναι ἀκόμῃ πλέον σπουδαιοφανές, τὸ ὁποῖον συνέπεσε ἐφέτος μὲ τὴν Πρωτομαγιά.

Ὁ Μάιος! Ὅποιοι καὶ τηλικούτοις ὁ μὴν ἡγαπητοὶ μοι!

Ποῖος δὲν ἠσθάνεται τὴν καρδίαν αὐτοῦ σκιερὴν καὶ σφάζον ἀπὸ μιαν νέαν ζωὴν πλήρη χυμόν! Ἐμένα πού μὲ βλέπετε νὰ σθάνομαι ἑμᾶν τὸν νῦν γινώμαι νεαρός 17 ἐτῶν! Καὶ ἔχω τὰ χροινάκια μου ἐδῶ πού τὰ λέμε!

Τὸ λοιπὸν ἀδερφοί, ἔχουμε Πάσχα, ἔχουμε καὶ Μάιον. Ψέμματα! Πρῶτα ἔχουμε Μάιον καὶ ἔπειτα Πάσχα. Ἐκαστος λοιπὸν ἂς εὐφρανθῇ καὶ ἂς γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του. Τὸ λέει καὶ τὸ τροπαι: «Εὐφρανθῶμεν λαοί!

Πάσχα Κυρίου Πάσχα!

Ὅσοι ἔχετε ἀμύδον γάλακτος θὰ τὸν σφάξετε καὶ θὰ τὸν φάτε σκουριότιον. Ὅσοι ἔχετε κότταν θὰ κάνετε ὁμοίως, καὶ ὅσοι δὲν ἔχετε, δὲν θὰ κάνετε τίποτε!

Αἱ ἐξοχαὶ σὰς ἀναμένουν καὶ ὁ καθαρὸς ἀῆρ θὰ ἔχῃ καὶ φέτος ἐπάκουα. Γίνεται, ὡς γνωρίζετε ἀδερφοί καὶ καθουριότιος.

Χριστὸς Ἀνέστη ΝΟΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΑΛΟΝ

Φοβερά πράγματα ἐλάμβανον χώραν χθὲς βράδυ εἰς τροχιόδρομικὸν ὄχημα.

Εἰς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἐπιχειρῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα, διὰ νέου τῶν πολυτελεθῶν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἐπιβατῶν, ἐπάτησε ἓνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν κάλυν. Ὁ θινεὶς ἐκιδάτης οὐδὲν εἶπεν ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ δὲ δάσκιος ἐλῆτρε συγγνώμην. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἔμειναν κατὰπληκτοι.

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΟΙΞΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Χαριτωμένα πολὺ τὰ νέα, ἀνοιξιὰτικα ταγιέρ πού μᾶς ἔρχονται τώρα ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὴν Ἀνοιξή. Φορέθηκαν πολὺ στίς κοῦρες τοῦ Λονδῶν καὶ εἶχαν τεραστία ἐπιτυχία. Εἶναι χάρμα ὀφθαλμῶν τὰ ἀνοιξιὰτικα αὐτὰ γιέρ. Κομψότατα, πρακτικά, καὶ τὸ σπουδαιότερον δὲν στοιχίζουν τίποτε. Μὲ ἄλλους λόγους εἶναι ἀμύθηνα. Μὲ μιὰ μίση πῆχυ ὕψος ἀπὸ αὐτὸ πού θὰ σὰς πούμε καὶ μὲ τὸν τρόπο πού θὰ σὰς περιγράψουμε, μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κάνετε καὶ σὲς τὸ ταγιεράκι σας, χαριτωμένους μου ἀναγνώστρες, ὅσο καὶ ἂν δὲν θέλετε νὰ ἐξομῆτε. Καὶ θὰ μείνετε καταγοητευμένες. Γιατὶ πρόκειται περὶ μοντέλου ἐντελῶς πρωτοτύπου! Τί χροματισμοὶ εἶναι ἐκεῖνοι! Τί σχέδια! Τί συνδυασμοί! Θαύμα! Θαύμα σὰς λέγω! Κάνετέ τον καὶ θὰ μὲ θυμῆθητε!...

Η ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ

Ἡ συνταγὴ πού σὰς δίνουμε παρακάτω θὰ σὰς δώσῃ τσουρέκια ἀριστοῦργημα. Πάινετε ἐπὶ τὰ κάδες ἀλεύρι, ρίχνετε μέσα μισὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ γάλα, τριάντη ποτήρια τοῦ οἴζου νερό, 100 γρ. σόδα καρμπονάτ, λίγη μαγιὰ τῆς πύρας καὶ 52 αὐγά. Μετὰ, ἀπὸ ζυμώσετε τὸ ὅλον ἐπὶ 7½ ὥρες, ρίχνετε στὴν ζυμὴ λίγο θεϊκὸν ἔξδ καὶ 50 δισκία κινίνης, πλάθετε καὶ στέλνετε στὸν φούρνον.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΦΑΓΗΤΟ

Ἡ συνταγὴ πού θὰ σὰς δώσωμε παρακάτω, εἶναι κατὰ τὸ ἔθαιρετικὸ νόστιμο, εἵπετο καὶ συνεπῶς ὑγιεινὸ. Δὲν στοιχίζει δὲ σχεδὸν τίποτε.

Ἐφοδιάξετε μ' ἓνα καθουριότιον καὶ μιὰ σπιρτιέρα, παίρνετε τὸ τράμ καὶ πάτε στὴν Ἀλυσίδα. Προχωρεῖτε ὀλίγον πρὸς τὸν Ποδονίφτη μεθ' ἀνάθετε τὴν σπιρτιέρα καὶ ἀνοίγετε τὸ καθουριότιον πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου. Μετὰ ἓνα λεπτὸ τὸ κλείετε τὸ καθίξετε στὴν σπιρτιέρα καὶ ἀρχίζετε νὰ τὸ γυρίζετε. Σὲ δύο λεπτὰ τὸ φαγητὸ σας εἶναι ἐτοιμὸ. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ τρώγεται καὶ ἀναβουδιότιο. Πηγαίνετε σ' ἓνα ἐξοχικὸ μέρος ἀνοίγετε τὸ στόμα σας, ρουφᾶτε ὅσο ἀέρα θέλετε καὶ μετὰ ἐπιστρέφετε σπῆτι σας καὶ κοιμᾶσθε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΜΗ... ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἐκάλεσε ἡγαπητοὶ συμπολίται καὶ ἡγαπητοὶ συμπολίται τὴν χθὲς ἑσπέραν ὁ ἀξιότιμος κ. ἀρχιεπίσκοπος καὶ μοι εἶπεν: «Κύριε Καρεκλοπόδαρα, θέλωμεν ἄλλοτε Πασχαλινόν, θέλωμεν ἄλλοτε σκουριότιον, ἡγουν νὰ κἀνὴ στράγγες καὶ νὰ λάμψῃ τὸ στερέωμά!» Τίποτις ἄλλο ἀδερφοί. «Τῶχαις μὲ τὸ πρῶτο κ. ἀρχεσυντάκτα!», εἶπα καὶ ἰδοὺ ἐγὼ πασχαλιάτικος, ἡγαπητοὶ συμπολίται.

Καὶ κατὰ πρῶτοις, Χριστὸς Ἀνέστη!

Μεγάλῃ ἐορτῇ ἡ σημερινὴ ἀδερφοί. Χαίρουσιν καὶ ἀγάλλουσιν τὰ πάντα ἐν τῇ Φύσει. Αἱ ἐξοχαὶ εἶναι πλήρες ἀνθρώπων καὶ γυναικῶν, ἐορτάζοντες τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μετὰ ἁθῶν καὶ ἀσμάτων. Τὸ γεγονός εἶναι ἀκόμῃ πλέον σπουδαιοφανές, τὸ ὁποῖον συνέπεσε ἐφέτος μὲ τὴν Πρωτομαγιά.

Ὁ Μάιος! Ὅποιοι καὶ τηλικούτοις ὁ μὴν ἡγαπητοὶ μοι!

Ποῖος δὲν ἠσθάνεται τὴν καρδίαν αὐτοῦ σκιερὴν καὶ σφάζον ἀπὸ μιαν νέαν ζωὴν πλήρη χυμόν! Ἐμένα πού μὲ βλέπετε νὰ σθάνομαι ἑμᾶν τὸν νῦν γινώμαι νεαρός 17 ἐτῶν! Καὶ ἔχω τὰ χροινάκια μου ἐδῶ πού τὰ λέμε!

Τὸ λοιπὸν ἀδερφοί, ἔχουμε Πάσχα, ἔχουμε καὶ Μάιον. Ψέμματα! Πρῶτα ἔχουμε Μάιον καὶ ἔπειτα Πάσχα. Ἐκαστος λοιπὸν ἂς εὐφρανθῇ καὶ ἂς γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του. Τὸ λέει καὶ τὸ τροπαι: «Εὐφρανθῶμεν λαοί!

Πάσχα Κυρίου Πάσχα!

Ὅσοι ἔχετε ἀμύδον γάλακτος θὰ τὸν σφάξετε καὶ θὰ τὸν φάτε σκουριότιον. Ὅσοι ἔχετε κότταν θὰ κάνετε ὁμοίως, καὶ ὅσοι δὲν ἔχετε, δὲν θὰ κάνετε τίποτε!

Αἱ ἐξοχαὶ σὰς ἀναμένουν καὶ ὁ καθαρὸς ἀῆρ θὰ ἔχῃ καὶ φέτος ἐπάκουα. Γίνεται, ὡς γνωρίζετε ἀδερφοί καὶ καθουριότιος.

Χριστὸς Ἀνέστη ΝΟΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΑΛΟΝ

Φοβερά πράγματα ἐλάμβανον χώραν χθὲς βράδυ εἰς τροχιόδρομικὸν ὄχημα.

Εἰς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἐπιχειρῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα, διὰ νέου τῶν πολυτελεθῶν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἐπιβατῶν, ἐπάτησε ἓνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν κάλυν. Ὁ θινεὶς ἐκιδάτης οὐδὲν εἶπεν ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ δὲ δάσκιος ἐλῆτρε συγγνώμην. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἔμειναν κατὰπληκτοι.

ΜΗ... ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΓΕΙΑ ΣΑΣ

“Ω, χαμένα όνειράτα, γειά σας!
ή ρουτίνα σας έπνιξε τώρα.
Χελιδόνια που πέταξ’ ή υπόρα
μακρυά απ’ τη θερμή τη φωλιά σας...”

ΑΥΤΟΝ ΝΑ ΚΛΑΙΣ

Γι’ αυτόν που πλάστηκε για χαμηλά
να ξερη στα τρισκόταδα, να ξη μέσ’ στο μα-
(ράζι, μη σε νοιάζει...

Μ’ αυτόν που πλάστηκε μονάχα για ψηλά
κι’ άλλοι τον έδεσαν—για τον άητο τί λές:—
(Αυτόν να κλαί:!

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

“ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ ΟΜΩΣ ...”

Είναι στιγμές, που τα περασμένα προβάλ-
λουν μπροστά μου ολόδια, καθάρια σαν να
τά ζω τούτες τις στιγμές, που άθελά μου
να φέρνω πίσω στη συνείδησή μου. Κι’ εί-
ναι πολλές οι στιγμές αυτές, που ή ψυχή
μου αντίφεγγίζει τα περασμένα, που ή καρ-
διά μου κλαίει για τα χαμένα όνειρα, για
τις σβυσμένες λαχτάρες και τους πόθους.

Κι’ ακόμη πιο πολλά τα φαρμάκια, κι’ οι
πίκρες της αγιάρευτης αρώστατις που πίνω
σαν θυμάμαι, ό δόλιος, πως από εγωισμό
γυρέμισα και τσάκισα τώ μιλιά των ονείρων
μου, που μέσ’ σ’ αυτό θάβαζα τη ψυχή μου
τυλιγμένη από τώ μυστηριακά πέπλω της έ-
γλης μιάς αδελφής—ψυχής.

Είναι πάλι στιγμές που ρωτούσα τον έαυ-
τό μου, και ζητούσα να μου βρη τώ βάλα-
μο, να μου πη τον τρόπο που δε θα ξαναγύ-
ριζαν οι στιγμές τούτες. Δεν ήθελα να τα-
πεινωθώ, δεν ήθελα να φαίνομαι φταιχτής
άπέναντι του ίδιου μου του έαυτού και ζη-
τούσα να κρυφτώ στη σκιά των αίσθημάτων
μου, που φώτιζε τώ παρελθόν τις στιγμές
αυτές κι’ ή όμή απάντηση βγήκε από
τά τρισβάθια μου.

“Ε! λοιπόν, φτωχέ εγώιστή! Προσπάθη-
σε να ξεχαστής, προσπάθησε με κάθε τρόπο,
σά θα νοιώσες τον έαυτό σου να ζητά με λα-
χτάρα να πετάξη πίσω στα περασμένα, να
ζητά με πόθο να ξαναήσθ τούτες τις στιγ-
μές, να, προσπάθησε να ταπεινωθής, κλά-
ψε, και τώ δάκρυά σου θα είναι ή μόνη ά-
γνη θυσία, που θα προσφέρεται από τώ θά-
θεια της ψυχής σου στο θωμό της χαμένης
σου αγάπης” τώ δάκρυά σου θάναί ό λιθνω-
τός και ό τελευταίος χαιρετισμός στη νεκρή
—χαμένη αγάπη που σκότωσες...”

“Εκλαψα, κι’ έταπεινώθηκα κι’ έπρόσφερα
τη θυσία καλό λιθνωτό στην αγάπη που
σκότωσα...”

Οι στιγμές όμως εκείνες δεν σβύσανε μέσ’
στά δάκρυα... Και με βασανίζουν πάντα...

Δ. Χ. ΤΗΛΑΥΓΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Αγγελοι παραστέκανε στην πλάκα λευκο-
(φόροι
μέσα στης νύχτας τη σιγή
και κλαίγοντας έπρόσμεναν γυναίκες μυρο-
(φόροι
τώ φωτεινό χαμόγελο που θάστελνε ή Αύγή.

Στά μάκρη της Ανατολής καθάρια μέρα
(λάμπει
χαμογελά ό ούρανος
κι’ από τον τάφο πρόβαλε μέσ’ απ’ τ’ άνδε-
(ρα θάμπη
ολόλαμπρος ήλιος χαράς, άθάμπτως, τρα-
(νός.

Κι’ έσκόρπισε τώ ολόσηχτα σκοτάδια, ποδχε
(άπλώσει
της άμαρτίας ή καταχνιά
κι’ έφώτισε τώ δρόμο μας στη λάμψη του
(τήν τόση
και τον παράδεισο έδειξε στού ανθρώπου
(τή γεννιά,

Στη μνήμη Σου γονατιστός ό κόσμος όλος
(τώρα
μ’ εulάβεια και θαθεία σιγή
Σου φέρνει δάκρυα από χαρά για φτωχικά
(του δώρα
«Χρίστος Άνέστη» ψάλλοντας, «χαρά σ’ ό-
(λη τη γή.

ΝΟΤΟΥΛΑ ΠΑΣΙΝΟΥ

ΣΙΜΑ ΜΟΥ...

Σιμά μου έσύ να τραγουδάς σαν Εγγονιαστό
(παιδί,
ένώ πικρά τώ δάκρυα μου θολά θ’ άργοστα-
(λάζουν
κι’ ούτε παραπονιάρικο μουρμούρισμα να
(μοιάζουν
κρυμμένης λιγοστάλαχτης κι’ έρημικής θου-
(σούλας,
που πλάι της ερωτιάτικο πουλάκι κελαϊδεί...

Σιμά μου έσύ να σπαταλάς σε ξένες άγκα-
(λιές
τώ χάδια σου κι’ έγώ κρυφά με ζήλεια να
(κυττάζω
κι’ όμως να μήν μπορώ κι’ έγώ βουρερά ν’
(άναστενάζω
σαν μανιασμένη θάλασσα, που θέλει να ξε-
(σπάσθ,
και τώ θυμό της σταματούν δειλά οι άκρο-
(γιαλιές....

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΣΤΙΣ ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Τις άπριλιάτικες νυχτιές που τώ φεγγάρι
(τ’ όμορφο
—θαρκούλα όνειρου χρυσαφιά στον ούρανο
(πλανιέται—
μέσ’ στην ψυχή μου άκόρεστος ό πόθος πώς
(γεννιέται
για ένα ταξίδι μακρινό, για μακρινό ταξίδι!

Καράβι, ό πόθος μου, χρυσό, τρανό καράβι
(άθωρο
έχει κατάρτι τ’ όνειρο, την παντοχή τιμόνι
πανί, ή λαχτάρα του άνοιχτού του πέλαου,
(που με ζώνει,
της φαντασίας τ’ άνέμισμα φανταχτερό
(πλουμίδι.

Έντός μου σαν τέτοιες νυχτιές λιοντάρια,
(άητοι κι’ άήμερα
άτια ξεσκίζουν τώ κλουβι και θέλουν να
(φύγουν.
Κι’ έχουνε οι πόθοι την όρμη του καταρρά-
(χτη ως σμίγουν
τόνα με τ’ άλλο τώ θεριά που λευτεριά πο-
(θούνε.

Και στη γαλήνη της νυχτιάς οι τρανταγμοί
(των γίνονται
γίγαντες που στά στήθη μου τρώστικες φόρ-
(μες παίρνουν...
Παίρνουν μορφές έξωτικές που άγρουν χορό
(λές σέρνουν...
Τρελλόν χορό — οι έξωτικές! — κι’ ύστε-
(ρα ξεψυχούν.

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΗΤΑΝ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Σ’ αγάπησα με μιά αγάπη μεγάλη σαν τώ
άπειρο, με μιά αγάπη όμορφη σαν τώ τραν-
τάφυλλο, άγνη σαν τόν κρίνο, θερμή σαν τη
λάβα του ήφαιστείου, γλυκειά σαν τώ νέ-
κταρ και όρμητική σαν τώ χέιμαρρο. Μά σ’
δεν ήξερες από μεγάλες αγάπες, δεν είχες
καρδιά για να νοιώσες τη μεγάλη μου αγάπη.
“Ηξερες μόνο από εφήμερες αγάπες, που
στο διάβα τους αφήνουν μόνο στιγμές ήδο-
νής και ζούν τόσο όσο μιά πεταλούδα....
“Ηταν ή αγάπη μου μεγάλη και σ’ δεν
τήν ένοιωσες. “Όταν έγώ τρελλός απ’ την
αγάπη και συντριμμένος απ’ τόν πόνο σου-
λεγα λόγια τραφερά σ’ με ειρωνευόσουν, ό-
ταν έγώ σου λέγα γλυκά ερωτόλογα, σ’ γε-
λούσες σαρκαστικά...”

Κι’ έκανες την καρδιά μου να πονή και
τώ κορμί μου να λυώνη. Μά έγώ όλα τώ έ-
πέφερα. “Ηλιζα πώς θα νοιώσες τη μεγα-
λη μου αγάπη και θα ριχτής στην άγκαλιά
μου μεθυμένη απ’ τώ ερωτόλογα και εύτυ-
χισμένη απ’ την αγάπη μου. Μά σ’ δεν ήξε-
ρες από μεγάλη αγάπη. “Η καρδιά σου ήταν
μικρή και δε χωρούσε την αγάπη μου που
ήταν μεγάλη σαν τώ άπειρο.

“Ηταν ή αγάπη μου για σένα μεγάλη, ό-
μορφη, άγνη, γλυκειά, θερμή, και όρμητική.
Μιά τέτοια αγάπη δεν σου άξιζε.

(Κάίρο)

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήναι

(“Οπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνο: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τώ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Δ. Χ. Τηλαυγή. Στο 486 φύλλον
μας, σάς γράψαμε να μās στείλετε τ’ όνομα-
τεπώνυμόν σας γιατί τώ είχατε φαίνεται
γραμμένο μόνο στην έπιστολή σας ή όποια
είχε σχισθή και τώ πεζό σας ήταν άνυπό-
γραφον, πρᾶγμα που άντελήφθημεν μόνον
δταν ήρθε ή σειρά του να δημοσιευθῇ. Κα-
θώς φαίνεται όμως δεν είχατε διαβάσει την
παράκλησίν μας που άποτεινόνταν σε σάς
και αυτός είναι ό λόγος της καθυστέρησε-
ως της δημοσίευσέως του πεζού σας. Κω.
Βασ. Τώ «Ανθρόπινον» είναι καλό για τη
Σελίδα. “Αν θέλετε τώ
δημοσιεύουμε εκεί. Τώ
«Τετραστιχο» κατώτερο.
Ρ. Μ. Τώ σταυρόλεξόν
σας δημοσιεύεται με κά-
ποια έλαφρή τροποποίη-
ση. Εύχαριστούμε. Σπύ-
ρον Έγγλέση ν. Έγ-
κρίνεται τώ σταυρόλεξόν
σας. Εύχαριστούμε.
Κωνσ. Ψαρερόν,
Διομ. Μάγκον και
Τρελλήν Πετα-
λοῦδαν. Δυστυχώς τώ
σταυρόλεξά σας δεν είναι
δημοσιεύσιμα επειδή έ-
χουν ώρισμένας άτελεί-
ας. Πάντως σάς εύχαρι-
στούμε. Κώστα ν Σί-
μον. Έγκρίνεται ή «Πο-
νεμένη Ζωή» και θα δη-
μοσιευθῇ με τή σειρά
της. Τώ άλλο άποτυχι-
μένο. Γεώργιο ν
Δρόση ν. Τώ γράψιμό
σας φοβερά άκατάστατο.
Γιατί μεταχειρίζεστε τέ-
τοιες κακόνυχες και καθό-
λου στρωτές έκφράσεις
όπως «τώ μυστηριώ-
δην, να βρεθῇ μέσα
σένα θοητό και δούρομαι,
πώς αυτός ό κρεάτι-
νος άνθρώπος, τί

δύσασμος κ.λ.π.». Όπως επίσης ή τρι-
τη φράση σας που είναι τόσο μακροσκελής
και μπερδεμένη που δεν βρίσκει κανείς άρ-
χή και τέλος. Λέοντα Παπᾶν. Τώ
«Γλυκειά μου» πολύ άφελές. Τώ «Γλυκόφω-
τες αύγές» θα μπορούσε να δημοσιευθῇ στη
Σελίδα, όχι όμως και στούς Νέους Ποιη-
τάς. Συγκεκριμένως, δεν έχει κανένα σοβα-
ρό έλάττωμα αλλά ούτε και τίποτα τώ εξαι-
ρετικό και τώ τελευταίο κυρίως τε-
τραστιχο είναι μάλλον άδύνατο. Π. Ν.
Κ. Δυστυχώς έμείς δεν τώ βρήκαμε
καλό τώ ποιήμά σας «Ο άγαγιότης». Τώ
δημοσιεύουμε έδώ για να τώ δῆτε και μόνος
σας.

Μέσα στης νύχτας τώ σκοτάδι
με καρδιοκτύπι δάδιζα με τρέμο
με δυό μουλάρια φορτωμένα λάδι
έβρέθηκα στης ρεματιάς τώ δρόμο.

Με δύναμι φύσαγε ό Βορρᾶς
άνάρια έπεφτε τώ χιόνι
τρίχουν ή κλάρες της καρναίς
κράκω κράκ! τώ αίμα παγώνει.

Μπροστά μου πέφτανε τώ φύλλα
της Λεύκας της είας τώ πλατανιού
κρύος ύδρώτας μ’ έπιανε, άνάτριχίλα
άκω τόν ήχο κάποιου τροκανιού.

“Αντίκρου στίς Βουνοπλαγιές
άκω τούς πιστικούς να σαλαγᾶνε
μέσ’ απ’ τώ παντοί ψηλές φωτιές
πελώριες τη διάδα μου φωτάνε.

Και κεί στο λογισμό μου έπάνω
θάρυ αναστέναξα με άχτι
είπα, δε μ’ έκανες και μέγανε τσούπανο
παρά στης νύχτας τώ σκοτάδι άγωγιάτι.

“Αν τώ νη ν Ζάβαλη ν. “Η «Λατρεία»
πολύ κοινότοπο. Τώ «Κι’ ή θάλασσα μας ά-
νοιξε...» δεν θάταν άσχημο αν έφευγαν ώρι-
σμένες φλυαρίες που τώ καθιστούν άνιαρό
και αν δουλεύονταν περισσότερο οι στίχοι
του όπως π.χ. εκεί που λέει «συντρίμματα

δάρα δένοντας». Βικτωριαν. Τώ περιο-
δικό που μās στείλατε τώ είχαμε αγοράσει
κι’ έμείς. Είχαμε δημοσιεύσει μάλιστα πριν
από δύο-τρία φύλλα κι’ ένα άρθρο του «Πώς
φιλοῦν στον κινηματογράφο» και τώρα ένα
άλλο. Πάντως σάς εύχαριστούμε θερμά. Νί-
κον Μονστάκ ν. “Αποτυχημένα και τώ
δύο δυστυχώς. Κοινά θέματα, μετριώτατα
γραμμένα. Ε. Π. Κ. “Η «Άνοιξη» χωρίς έ-
χνος άρμονίας και τέχνης. Τώ άλλο όχι μό-
νο είναι κοινότατο θέμα του— και θυμίζει
κάποιο που δημοσιεύσαμε τόν περασμένο
μήνα που ήταν όμως πολύ πρωτότυπα και έ-
ξαιρετικά καλογραμμένο— αλλά και τώ γρά-
ψιμό του δεν είναι καθόλου στρωτό. Γρά-
φετε λ.χ. «Αύριο με κάποια δυσκολία έξ
αιτίας της άτελειώ του (σ) ούρας τού
νυμφικού μου φορέματος κ.λ.π.» Πίτ
Τσίρο σον. “Οχι δημοσιεύσιμο τώ πεζό
σας δυστυχώς. Γεμάτο κοινοτοπίες. Για τώ
ένδιαφέρον σας, εύχαριστούμε. Κώστα ν
Βαλλιανό ν. Πρωτόλειοι άκόμη οι
στίχοι σας. “Υστερούν και στον ρυθμό και
στη ρίμα. “Αποφεύγετε τις έξεζητημένες
λέξεις «νηνεμιά, έφλόγα, σιγαλομούρουρα»
κ.λ.π. Για τώ καλά σας λόγια εύχαριστούμε.
Ι. Π. Α. Παιδιάστικα και άτεχνα. “Αν νο-
μίσετε ότι όποιος διαβάσει είναι είς θέσιν
και να γράφη, γελίστε. Θᾶπρετε να δουλέ-
ψετε πολύ άκόμα, για να έπιτύχετε κάτι δη-
μοσιεύσιμο και είναι ζήτημα και αν θα τώ
κατορθώσετε. Πάντως μη διάζεσθε.

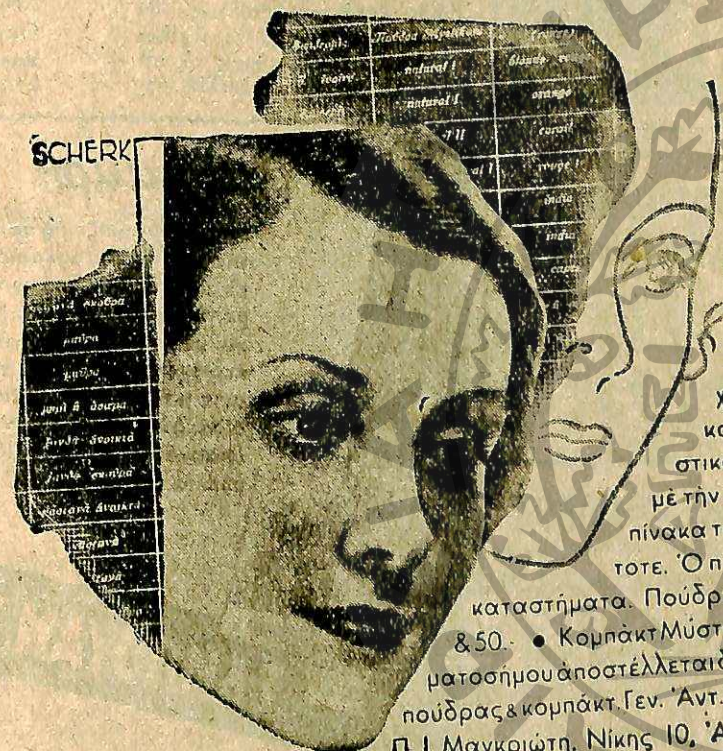
ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ

Κυκλοφορεί:

Δ. ΨΑΘΑ

“Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ,,

Πρόλογος του Άκαδημ. κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ
Εικονογράφησις κ. Δ. Δημητριάδη
Έκδοτικός Οίκος Δ. Δημητράκου Α.Ε.

“Η Λοσιόν προσώπου Scherk έπανώνει τώ
δέρμα, ώμορφαίνει τώ πρόσωπο. Ζητήσατε
φιαλίδια των όρχ 35, 55, 90, και 175.”

“Εάν θέλετε
νύ είδθε ώρσία

χρησιμοποιείτε τώ βελούδινο, αιθέριο
και λεπτά άρωματισμένο κομπάκι Μύ-
στικουμ. Πρέπει όμως να τώ συνδυάζετε
με τήν πούδρα Μυστικουμ, σύμφωνα με τόν
πίνακα τού Scherk. Μόνον έτσι θ’ άρέσετε πάν-
τοτε. “Ο πίναξ τού Σέρκ εύρίσκεται είς όλα τώ

καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτιά των Δρ. 80.
& 50. • Κομπάκι Μυστικουμ Δρ. 40. • Έναντι 3δρ γραμ-

ματοσήμου άποστέλλεται δείγμα
πούδρας κομπάκι. Γεν. Άντ. Οίκος
Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήναι
ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ

Οι άνδρες
ορολιμοὺν τὴν
ξανθὴν, ὅλον...

...ἔχουν
τὴν ἐσώδερ-
μίδα μὰτ,
καὶ ἔχουν πολὺ δι-
κην, γιατί ἐκείνο πού
δίνει στὶς γυναῖκες
τὴν ἀκατανίκητην
ἐλξὶ τῆς ὑγείας καὶ
τῆς σφριγηλῆς νεό-
τητας εἶναι τὸ μὰτ
χρῶμα ΜΟΝΟΝ Η

ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ
ΜΑΤΙΤΕ

τῆς ὁποίας ὅλα τὰ δυστατικά
εἶναι μὰτ σὰς ἐγγυᾶται, ἀκρι-
βῶς, λόγω τῆς συνθέσεώς της,
αὐτὸ τὸ ἰδεώδες χρῶμα

L.T.RIVER

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΗΝ
ΝΕΑΝ
Κρέμαν
ΜΑΤΙΤΕ
"ΜΑΝΥΤΩΡ"

Λευκά, μαλακά,
περιποιημένα χέρια

Παρά τὸν ἀέρα καὶ τὴν κακοκαι-
ρίαν, παρὰ τὴν οἰκιακὴν ἐργασι-
αν. Διὰ τῆς δριμύειας κακοκαιρίας
καὶ τοῦ συχνοῦ πλυσίματος, ἀφαι-
ροῦνται ἀπὸ τὸ δέρμα σας αἱ
οὐσίαι αἰτίνες δέον νὰ τὸ διατη-
ροῦν λεῖον καὶ ελαστικόν. Ἀντι-
καταστήσατε τὰς ἀπαραίτητους
ταύτας οὐσίας διὰ τακτικῆς περι-
ποιήσεως μὲ κρέμαν Νιβέα. Ἡ
Νιβέα συνεπεία τῆς ἐν αὐτῇ περι-
εχομένης μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος
τῆς καὶ πρὸς τὸ δέρμα συγγε-
νεύσεως οὐσίας EUCERIT, εἶναι
οὕτως εἰσιπνὴν τὸ ἐκ φύσεως
δοθέν μέσον περιποιήσεως τοῦ
δέρματος. Ἡ Νιβέα καθιστᾷ τὸ
δέρμα σας, κάπνιν συντόμου
χρήσεως, μαλακὸν ὡς βελούδον,
λευκὸν καὶ ελαστικόν.

8.50 δρχ.
15.— δρχ.
30.— δρχ.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

M. KARA BITHES

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐ-
ξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PON-
TKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱαπο-
κράτους 19 6

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ὀτορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμ.
Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6
ἀπὸ 4—6 μ. μ. Τηλ. 29 - 562

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ
ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλ-
λωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ
ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακε-
κριμένου δερματολόγου ἱα-
τροῦ τῆς πόδεώς μας κ. Γε-
ωργίου Μιχ. Λαδά (Σόλων-
νος 40).

"Ὅσες ἀπὸ τὶς ἀναγνώ-
στριές μας θέλουν ἐκτενε-
στέρα ἀπάντηση ἢ γράψουν
τοῦ ἰδίου ἐσωκλείοντος καὶ
τὴν ἀμοιβὴν εἰς ταχυδρομι-
κὴν ἐπιταγὴν (δρ. 50).

Τ σέ χ ο β α ν. Σὰς ἀπαντᾷ ὁ
ἴδιος ἰδιαιτέρως καὶ λεπτομε-
ρῶς. Τὸ φάρμακο ἀπὸ τὸ ὁποῖο
ἔμεινε τόσο ἱκανοποιημένη ἡ
φίλη σας καὶ τὸ ὁποῖο τῆς εἴ-
χα συστήσει γιὰ τὴν λίπανση
καὶ ἀνάπτυξη τῶν βλεφαρίδων
λέγεται Τ ο π ο β α ξ ἔ ν. Ὁ-
φ θ α λ μ ῖ κ. Εἶναι ἀθωότατο
μικροβιολογικὸ καὶ ἀπεστείρω-
μένο παρασκευάσμα. Πολλὲς
φορὲς καὶ ἰδίως σὲ βλεφαρδε-
νίτιδα ρίχνουν ἀπ' αὐτὸ καὶ
μέσα στὸ μάτι. Ὅστε εἶναι τε-
λείως ἀβλαβές. Πωλεῖται σ'
ὅλα τὰ φαρμακεία, ἂν δὲν ἀπα-
τῶμαι μόνον 18 δρχ. τὸ σωλη-
νάριο.

Μιὰ δυστυχησμένη.
Δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἀπελπίζε-
σθε οὔτε καὶ νὰ στενοχωρηθεῖτε.
Ἡ πάθησή σας ἐπανορθώνεται
τελείως καὶ ὀριστικῶς. Εἶναι ἡ
ἀλήθεια ὅτι εἶναι μιὰ λεπτοτά-
τη αἰσθητικὴ ἐγγείρηση. Πάν-
τως πηγαίνετε στὸν κ. Λαδά ὁ
ὁποῖος κατόπιν ἐξετάσεως θὰ
σὰς κατατοπίσῃ σ' ὅλες τὶς λε-
πτομέρειες. Πρέπει ὅμως τὸ τα-
χύτερον γιὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ με-

γαλειτέρα χαλάρωση. Δέχεται
Σόλωνος 40—11—1 καὶ 5½—8.

Τ ρ ε λ λ ο κ ὀ ρ ι τ σ ο. Ἀρ-
κεὶ νᾶναι εἰδικὸς γιατρός καὶ
νᾶχη στὴ διάθεσή του εἰδικὸ
μηχάνημα, καὶ ἂς εἶναι καὶ στὸν
Πειραιᾶ. Μέσα σὲ λίγα λεπτά
τῆς ὥρας τελειώνει ἡ ὑπόθεσις
ἀρκεὶ νὰ μὴ ἔχη μεγάλη ἐκταση
καὶ πολλὰ μεγάλα τὰ σαρκία, ὁ-
πότε θὰ χρειασθῇ περισσότερη
ὥρα ἴσως δὲ καὶ δευτέρα ἐπί-
σκεψη. Πάντως πηγαίνετε στὸν
κ. Λαδά ὁ ὁποῖος θὰ σὰς ἐξε-
τάσῃ δωρεάν, ἅμα τοῦ πῆτε τὸ
ψευδώνυμόν σας, καὶ θὰ σὰς
δώσῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες πού
μοῦ ζητάτε.

Α ὕ γ ἦ ν Ν ι κ ο λ. Ἡ ἐπι-
θυμία σας θὰ ἐκπληρωθῇ. Θὰ
σὰς δεχθῇ δωρεάν ἀφοῦ τοῦ
πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Μ α θ η τ ρ ι ο ὕ λ α ν. Θεο-
σαλονίκη. Ἡ μόνη συμβουλὴ
πού μπορῶ νὰ σὰς δώσω, μι-
κρὴ μου φίλη, εἶναι νὰ συγ-
κρατήσετε τὸν ἑαυτὸ σας ὅπως
κάνετε ὡς τώρα καὶ νὰ μὴ ἀ-
ποπειραθῇτε καὶ νὰ τὸν κάνε-
τε νὰ σὰς προσέξῃ. Εἰσθε ἕνα
παιδί ἀκόμη καὶ δεῖσθε ὅτι εἶ-
ναι προτιμότερο γιὰ σὰς νὰ
κνιτάξετε τὰ μαθήματά σας καὶ
ν' ἀφήσετε κατὰ μέρος τὶς
πραγματικὰς ἀγάπες πού ἀρ-
γότερα θὰ σὰς φαίνωνται πολὺ
ἀστεῖες καὶ σὲ σὰς τὴν ἴδια.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σπυράκια τοῖ
μετώπων νὰ βάξετε κάθε ἡμέρᾳ
μερικὲς χλιαρὲς κομπρέσσες μ'
ἀραιὸ βοοειδὸ καὶ κατόπιν ἂν
τὸ σκουπίσετε νὰ τοὺς βάξετε
τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Camphre	0,10 csnt
Acide salicylique	0,10 cent
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	)
Lanoline	) ἂ ἂ 4 gr.

Μιὰ μικρὴ φροντίδα

σας εξασφαλίζει ὥραια μαλλιά καὶ δια-
τήρησι τῆς ὀντουλασιόν. Λούζετε λοιπὸν
τὰ μαλλιά σας μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα
μὲ τὸ Σαμπουὰν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Τέτ-Νουάρ)
καὶ μὲ τὸ συνδυασμὸ τοῦ «ΣΕΒΕΚΛΑ», πού
περιέχεται στὸν ἴδιο φάκελλο, θ' ἀποκτή-
σετε μαλλιά ὑγιή, φρέσκα καὶ χωρὶς πιτυ-
οῖδα. Δύο εἰδῶν Σαμπουὰν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ
ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ
μαλλιά καὶ τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ σκούρα.

ΔΡΧΜ 12,50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

GEN. ANT/ΤΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ ἱατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται
τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν
τοῦ ἀναγνώστας μας καθ' ἐκάστην, πλὴν
Κυριακῆς, 6—7 μ.μ. Ἀγ. Δημητρίου 14.

Χ ε λ ι δ ὀ ρ ι ο ν. Ἐ ν τ α ὕ θ α. Κατὰ τὴ
γνώμη μου αἰτία ὅλων ὅσων αἰσθάνεσθε εἶνε
ἡ προϋπάρχουσα πλευριτίς. Ὅσο γιὰ τὸ ὅτι
ἀνεπνέετε ἀπὸ τὸ στόμα ἐξ αἰτίας τῆς πα-
θήσεως τῆς μύτης πρέπει προτοῦ προδῆτε
σ' ὀ,τιδήποτε νὰ συμβουλευθῇτε τὸν θερά-
ποντά σας ἱατρός. Ἐπίσης ἐφόσον σὰς εἶναι
εὐκόλο κάμνετε μερικὲς ἐνέσεις Κάλτσιουμ
Γαλκονάτι τῶν 10 (κάθε μέρα ἀπὸ μιὰν ἐν-
δοφλεβίως). Τώρα δὲ πού ὁ καιρὸς θὰ τὸ
ἐπιτρέπῃ νὰ κάμετε ἡλιοθεραπεία. Μὴν τρο-
μάζετε ὥστε πολὺ γι' αὐτὰ πού αἰσθάνεσθε
γιατὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα προέρχονται
ἀπὸ τὴν πρώτῃ αἰτία. Αὐτὰ εἶναι τὰ μόνον
πού ἔχω νὰ σὰς συμβουλεύω, ἀφοῦ δὲ κά-
μετε ὅλα ὅσα σὰς λέγω, τότε μοῦ ξαναγρά-
ψετε.

Ἐ πα ρ χ ι ὴ ῳ τ ι σ α ν. Ἡ ἐπιστολή σας
μὲ συνεκίνησε πολὺ γιατί ἡ θέσις σας, ὁ-
μολογουμένως εἶναι πολὺ δύσκολη. Ἐκεῖνο
πού κατὰ τὴν γνώμη μου ἔχετε νὰ κάνετε
εἶναι τὸ ἐξῆς: πρῶτα-πρῶτα νὰ βεβαιωθῇ-
τε γιὰ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὰ αἰσθήματα
τοῦ ἀνθρώπου πού σὰς ἀπεκάλυψε τὸ φο-
βερὸ μυστικὸ τοῦ φίλου σας. Νὰ βεβαιω-
θῇτε δηλ. γιὰ τὰ ἐλατήρια πού τὸν ἐκίνη-
σαν. Μήπως κατὰ τὴν ἔχει κανένα συμ-
φέρον νὰ ματαιωθῇ αὐτὸς ὁ γάμος καὶ γι'
αὐτὸ σὰς εἶπε ὅσα σὰς εἶπε; Ἐγὼ δὲν φαν-

τάζομαι νὰ συμβάλῃ κατὰ τέτοιο, γιατί τὸ-
τε θάταν τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς παρώσεως.
Ἄν λοιπὸν, ἐκεῖνος πού σὰς διεφώτισε
σὰς εἶπε τὴν ἀλήθεια, τότε τὸ καλλίτερο
πού ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ ἐγκαταλείψε-
τε κάθε ἰδέα γάμου μὲ τὸν ὑποψήφιο, γιατί
θὰ γίνετε δυστυχημένη καὶ σεις καὶ θὰ
κάμετε δυστυχημένα καὶ τὰ παιδιά σας:
θὰ διεπράττατε δηλ. ἕνα πραγματικὸ ἐγκλη-
μα! Ἐκτός ἂν βεβαιωθῇτε ἀπολύτως
ὅτι ὁ φίλος σας ἔχει θεραπευθῇ τελείως.
Καὶ περὶ αὐτοῦ θὰ πεισθῇτε ἂν σὰς φέρῃ
μιὰ πρόσφατον ἀνάλυση τοῦ αἵματος ἀπὸ
σεβαρὸν ἐπιστήμονα. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε ἔ-
σεις νὰ τοῦ ζητήσετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;
Ἐπειτα, αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀποδείξεις,
δὲν πείθουν πάντοτε περὶ τῆς ἀποθερα-
πείας τοῦ πάσχοντος. Θεραπεύεται ἔθαινα
τὸ κακὸ ριζικῶς, ἀλλὰ μόνον ὅταν γίνῃ
μιὰ ἐγκαιρὸς, ἐπίμονος, καὶ ἀληθινὰ ἐπι-
στημονικὴ θεραπεία.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ. Τώρα ἐσεῖς ἐξε-
τάστε, σκεφθῇτε καὶ κάνετε ὅ,τι νομίζετε
συμφέρον σας.

Κ ο ρ φ ι ἄ τ η ν. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε
σῶναι καὶ καλὰ νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ κατά-
στασις ὡς διὰ μαγείας. Χρειάζεται καὶ λί-
γη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ ἄλλωστε ὅλην αὐ-

"Ὅ,τι νεώτερον εἰς μάλλινά ὀ-
φάσματα Εὐρωπαϊκά.
ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

τὴν τὴν ἱστορίαν τὴν προκαλεῖτε μόνος
σας μὲ τὸ νάχετε αἰωνίως ἐκεῖ τὸ νοῦ σας.
Ρίξτε το λίγο ἐξω ἀφήστε κατὰ μέρος τὶς
ἀπελπίσεις. Μήπως νομίζετε ὅτι ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ὅτι ἐσεῖς μόνος
εἰσθε δυστυχῆς; Δυστυχῶς ὅλοι, λίγο πολὺ
κάτι ἔχουν. Νὰ καπνίζετε λοιπὸν λίγο καὶ
νὰ τρώτε λίγο ἀπ' ὅλα χωρὶς καθόλου νὰ
φοβάσθε κανένα δυσάρεστο. Ὅλα ὅσα ὑ-
πάρχουν εἰς τὴν φύσιν εἶναι καλὰ καὶ ὅλα
χρειάζονται ἀρκεὶ νὰ γίνωνται ἐν μέτρῳ.
γιατὶ καὶ ἡ πολλὴ σχολαστικότης δὲν ἔχει
καλὰ ἀποτελέσματα. Πάρτε λοιπὸν τὰ φάρ-
μακα πού σὰς ἐγράψα καὶ ὅταν τελειώσουν
πάλι μοῦ ξαναγράψετε.

Τ ζ ἔ ν ν υ. Δοκιμάσατε καὶ τὸ φάρμα-
κο αὐτό: εἶναι τὸ Ἰ σ α σ ἔ ν Ρ ὀ ρ. Θὰ
παίρνετε ἕνα κομπριμέ τὸ βράδυ καὶ ἕνα τὸ
πρωῖ. Ὅταν τελειώσουν μοῦ ξαναγράψετε
γιὰ νὰ κανονίσω τὴν ἀποθεραπείαν. Μὴν
νομίζετε ὅτι καὶ τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν θὰ
σὰς κἀνῃ τίποτε. Πρέπει ὥρισμένως νὰ τὰ
πάρτε καὶ θὰ σὰς ὠφελήσῃ ἐξαιρετικῶς.

Μ. Κ. Πολλὲς φορὲς αἰτία τῆς δυσσομίας
εἶναι καὶ ἡ ἀκαταστασία τὴν ὁποίαν ἀνα-
φέρετε, γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ φροντίσε-
τε νὰ τακτοποιήσετε πρῶτα αὐτὸ τὸ ζήτη-
μα παίρνοντας κομπριμέ Ἀ γ κ ο μ ε ν σ ῖ-
ν η ς καὶ Π ρ ο γ κ υ ν ὀ ν Σ ἔ ρ ι ν γ κ
καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τους. Ἐπίσης
μιὰ φορὰ στίς 15μέρες θὰ παίρνετε ἕνα ἐ-
λαφρὸ καθαρτικόν. Μιὰ ἐβδομάδα δὲ κάθε
μῆνα θὰ παίρνετε δυὸ κονταλάκια γλυκοῦ
τὴν ἡμέρα. Τέλος καλὸν εἶναι νὰ κάμετε
μιὰ ἐξέταση τῆς μύτης σας γιατί πολλὲς
φορὲς αἰτία τῆς δυσσομίας εἶναι καὶ πά-
θησις τῆς μύτης. Ἐπίσης ἀφοῦ δεῖσθε

Τὸ ΠΑΣΧΑ τῶν ΠΑΙΔΙΩΝ

ΑΥΓΑ-Surprises

ΑΥΓΑ-garnis

ΦΩΛΙΕΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὸ ΠΑΣΧΑ τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ

ΚΑΠΕΛΛΑ-Borsalino fu Lazzaro

ΥΠΟΚΑΜΙΣΣΑ ΓΡΑΒΒΑΤΕΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ἀνδρικὰ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ & Παιδικὰ SPORT

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ WEEK-END & CAMPING

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΑΓΟΡΑΝ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

στάς 'Αθήνας μπορείτε να με επισκεφθίτε χωρίς να πρόκειται να επιβαρυνθίτε καθόλου γι' αυτό, αρκεί να μου υπενθυμίσετε το ψευδώνυμό σας και το τεύχος που σας απήντησα.

Επιπόλαιον. Ώραιότερο ψευδώνυμο ασφαλώς δεν μπορούσατε να βρήτε γιατί μόνον από μια υπερβολική επιπολαιότητα μπορούσατε να σκεφθήτε ότι μπορεί να γίνετε φυσιολογικός από αυτήν την αιτίαν. Γιατί σας παρακαλώ αυτή ή νοοτροπία: Είστε φοιτητής μήπως της 'Ιατρικής; Διότι αυτό συνήθως συμβαίνει με τους φοιτητές. 'Αφού από τας παραδόσεις κάτι και θέλουν άμέσως να το εφαρμόσουν. 'Εγώ μιά συμβουλή έχω τώρα να σας δώσω: να διακόψετε τας σχέ-

σεις σας εφόσον έχετε αυτή τη νοοτροπία ή αν τις συνεχίσετε και αφήσετε κατά μέρος τις διαγνώσεις. Διαφορετικά διατρέχετε τον κίνδυνο να γίνετε και νευρασθενικός.

'Αδιδόρθωτον. Τί είναι αυτά που μου γράφετε! Να αυτοκτονήσετε γιατί έχετε κάτι σπυριά στο πρόσωπο; Ούτε γυναίκα νάσασταν! Αυτά που τόσο φοβάσθε, είναι απλούστατα τα γνωστά «μπουτνόν ντε ζενές» ή σπυριά δηλ. της νεότητας. Θα τα καταπολεμήσετε με μια ιερή από 12 ενέσεις ζυμωθέντων αντισταφυλοκοκκικών έμβολίων ιατρού Κόμη. Είναι το ιόνιο ένδεικνύμενο φάρμακο.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος Ιατρός

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

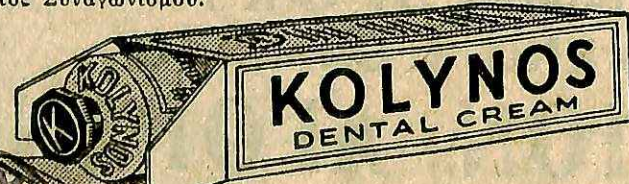

Με ΚΟΛΥΝΟΣ και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

Είναι τόσο εύκολο όταν χρησιμοποιήτε "ΚΟΛΥΝΟΣ". Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", προσδίδει εις τα δόντια γοητεία εύχριστον εις το βλέμμα.

Μη λησμονείτε, ότι η "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι η πλέον αποτελεσματική. Διαρκεί δύο φορές περισσότερο από τις ΚΟΙΝΕΣ όδοντοκρέμες, διότι χρησιμοποιείτε μόνον το ήμισυ της ποσότητος από οιαδήποτε άλλην. Δοκιμάσατε την τεχνικήν της ξηράς ψήκτρας με έν και ήμισυ εκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ". Θα έκπλαγείτε από τα αποτελέσματα.

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συνταγωνισμού.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Ηρχισαν τας εργασίας των τα νέα μεγάλα καταστήματα

ΑΦ' ΤΣΑΟΥΣΗ & ΣΙΑ

με πλήρη συλλογήν γυναικείων ύφασμάτων

Τηλέφ. 26.226

Εμπριμέ!

**ΝΤΙΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΣΙΑ**
5 ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΝΙΚΑΡΕΑΣ 5
ΔΙΤΣ

